MAUREEN JOHNSON

YOUNG virtual-project.eu

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ȘI *PUBLISHERS WEEKLY*

SILUETA de pe scară

UN NOU VOLUM
DIN SERIA *STEVIE BELL*

FICTION CONNECTION

TREI

MAUREEN JOHNSON

SILUETA DE PE SCARĂ

— Al doilea volum din seria Stevie Bell —

Original: *The Vanishing Stair* (2019)

Traducere din limba engleză:
CAMELIA GHIOC

virtual-project.eu

3
TREI

— 2020 —

Pentru toți cei pasionați de rezolvarea crimelor[1].
Rămâi sexy şi nu te lăsa ucisă![2]

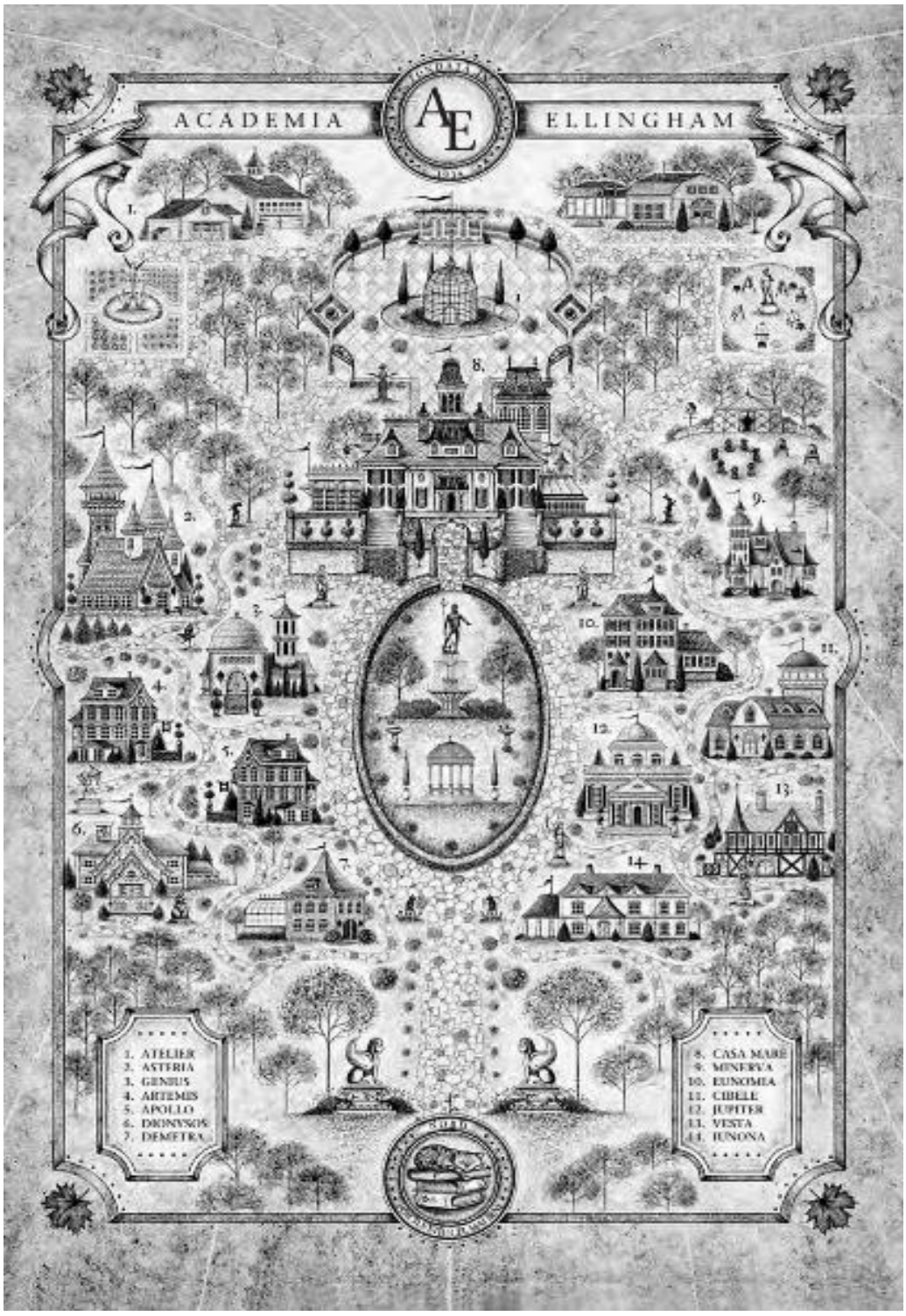
ACADEMIA
AE
ELLINGHAM
1. ATELIER
3. ASTERIA
3. GENIUS
4. ARTEMIS
5. APOLLO
6. DIONYSOS
7. DEMETRA
8. CASA MARE
9. MINERVA
10. EUNOMIA
11. CIBELE
12. JUPITER
13. VESTA
14. JUNONA

Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.

– Ghicitoare găsită pe biroul lui Albert Ellingham
în ziua morții lui, 30 octombrie 1938

13 aprilie 1936, ora 21:00

— A văzut-o cineva pe Dottie? a întrebat domnişoara Nelson.

Domnişoara Nelson, supraveghetoarea Casei Minerva, s-a uitat în jur, aşteptând un răspuns. Deşi era primăvară, sus, pe munte, era încă frig, iar locuitorii Casei Minerva erau strânşi în jurul şemineului din camera comună.

— Poate e cu asistenta, a spus Gertie van Coevorden. Să sperăm că face ceva cu nasul ăla pe care şi-l *trage* întruna. O să ne îmbolnăvească pe toți. E grețos. O să mă văd în curând cu familia Astor. Nu-mi permit să mă îmbolnăvesc.

Gertie van Coevorden era, probabil, cea mai bogată elevă de la Ellingham; arborele ei genealogic includea doi Astori şi un Roosevelt, fapt pe care reuşea să-l strecoare în conversație ori de câte ori avea ocazia.

— Gertrude, a admonestat-o domnişoara Nelson.

— Nu, dar *serios,* a zis Gertie. Acum, că nu e aici, putem s-o spunem. Îşi trage nasul într-un fel oribil şi şi-l şterge cu mâneca. Ştiu că nu trebuie să ne purtăm cu ei diferit…

Ei, adică elevii săraci, cei zece sau unsprezece oameni plini de ambiție pe care Albert Ellingham îi adunase să facă parte din micul lui joc. Amesteca bogații cu săracii.

— Atunci n-o face, i-a cerut domnişoara Nelson.

— A, bine, ştiu că e *briliantă…*

Era un eufemism. Dottie Epstein putea să dea clasă oricărui profesor universitar obişnuit.

— …dar e groaznic. Ce vreau să zic e că…

— Gertrude, a oprit-o domnişoara Nelson pe ton exasperat. E suficient, gata!

Gertie a strâmbat țâfnoasă din nas şi şi-a îndreptat atenția către revista *Photoplay* pe care o citea. În cealaltă parte a focului, Francis Josephine Crane, a doua în topul celor mai bogate eleve de la Ellingham, a ridicat privirea. Îşi făcuse un culcuş din pledul ei de blană de şinşilă şi citea când dintr-o carte de chimie, când din ultimul număr al revistei *Detectivii.* Şi urmărea totul.

Ca şi Gertie, Francis era din New York. Avea 16 ani şi era fiica lui Louis şi a Albertinei Crane, proprietarii fabricii de făină Crane. (Preferată de toată

America! Să faci prăjituri nu-i o povară când ai făina Crane în cămară!) Părinții ei erau prieteni la cataramă cu Albert Ellingham şi, când acesta deschisese şcoala şi avea nevoie de elevi, Francis fusese trimisă în Vermont într-o maşină cu şofer, urmată de o camionetă plină de cufere cu toate cele trebuincioase unui trai luxos. Aici, în Vermont, printre furtuni de zăpadă şi cu echilibrul confortabil dintre elevii obscen de bogați şi cei săraci, dar merituoşi, Francis era o problemă rezolvată din punctul de vedere al părinților ei. Din punctul de vedere al lui Francis, problema nu era deloc rezolvată; nu o întrebase nimeni ce părere avea despre acest subiect.

Francis, care avea întotdeauna grijă să vorbească cu servitorii, ştia că, deşi Gertie era legată cu *numele* de familiile Astor şi Roosevelt, era, de fapt, fiica biologică a unui frumos barman de la Central Park Casino. Cazinoul era locul unde multora dintre femeile bogate şi plictisite din înalta societate a New Yorkului le plăcea să-şi petreacă după-amiezile sorbind cocktailuri… şi făcând şi alte lucruri, se pare. Asta nu ştiau nici Gertie, nici tatăl ei. Era o mică informație delicioasă pe care Francis o ținea pitită în mânecă până venea momentul potrivit s-o folosească.

Exista întotdeauna un moment potrivit pentru acest gen de lucruri. Francis era suficient de bogată şi suficient de deşteaptă ca să se fi plictisit de bogăție. Îi plăceau secretele. Secretele erau valoroase.

— N-a văzut-o nimeni pe Dottie? a întrebat iar domnişoara Nelson, jucându-se cu cerceii cu diamante de la urechi. Cred că o să sun ca să trimit pe cineva s-o caute în bibliotecă. Aproape sigur e acolo şi a pierdut noțiunea timpului.

Francis ştia că Dottie Epstein nu era în bibliotecă. O văzuse cu câteva ore mai devreme intrând grăbită în pădure. Dottie era o creatură bizară, alunecoasă, care se furişa mereu prin vreun cotlon ca să citească. Francis n-a spus nimic, fiindcă nu-i plăcea să răspundă la întrebări şi fiindcă îi respecta dreptul lui Dottie de a se ascunde de lume dacă aşa avea chef.

Sus, în apartamentul domnişoarei Nelson, a început să sune telefonul, iar ea s-a ridicat să răspundă. Poate că de vină era ceața mohorâtă sau faptul că trecuse ora la care Dottie se întorcea de obicei, dar ceva a pus în alertă abilitatea deosebită a lui Francis de a mirosi o situație potențial interesantă. A închis revista ascunsă în carte şi s-a ridicat.

— Oh, dacă te duci în cameră, dă-mi mie pledul tău, a spus Gertie. N-am chef să mă duc după al meu.

Francis a apucat şinşila cu o mână şi, în trecere, a lăsat-o să cadă peste

Gertie. A mers pe hol către baia cu turnuleț. După ce a încuiat uşa, şi-a scos pantofii şi şosetele şi s-a urcat cu grijă pe vasul de toaletă, ca să ajungă la pervaz. Era o poziție precară – marmura rece era lată doar cât să pună jumătate din talpă şi, dacă-şi pierdea echilibrul, ar fi căzut, s-ar fi lovit de toaletă sau de podea şi şi-ar fi spart capul. Trebuia să se țină bine de tocul ferestrei şi să stea atârnată aşa. Dar, făcând asta, putea să se apropie de o mică gură de ventilație de sub tavan, iar acea gură de ventilație îi oferea posibilitatea să audă înăbuşit convorbirile telefonice de la etaj.

Francis şi-a îndreptat urechea către tavan şi a prins frânturi din ce spunea domnişoara Nelson. A remarcat pe loc tonul vocii ei… era ridicat, tensionat.

— Dumnezeule, tocmai zicea domnişoara Nelson. Dumnezeule, când…

Domnişoara Nelson nu era genul teatral. Era o femeie care se controla, îngrijită şi atrăgătoare, de un anume gen – absolventă a facultății de prestigiu Smith, care preda biologie. Avea părul castaniu, lucios, purta întotdeauna aceeaşi pereche de cercei cu diamante, care păreau scumpi, dar, altfel, alterna aceleaşi câteva ținute. Ca toți cei care lucrau la Ellingham, era talentată şi inteligentă.

Iar acum părea speriată.

— Dar poliția… da. Înțeleg.

Poliția?

— Ne vedem acolo după ce se culcă fetele. Le trimit acum în camerele lor. Vin repede.

Receptorul a fost pus în furcă cu zgomot, iar Francis, cum stătea ea cocoțată, a alunecat jos, apoi s-a întors în camera comună exact când a coborât şi domnişoara Nelson. Încerca să pară nonşalantă, dar nu-şi putea ascunde privirea sclipitoare, neliniştită, obrajii îmbujorați. S-a dus la uşă şi a tras zăvorul mare, de fier. Mâna încă îi tremura imperceptibil.

— Fetelor, e timpul să mergeți la culcare, a spus ea.

— Unde e Dottie? a întrebat Gertie.

— Ai avut dreptate. Stă peste noapte la infirmerie, cu asistenta. Gata, la culcare!

— E abia zece fără cinci, a spus Agnes Renfelt. Vreau să ascult o emisiune.

— În cameră, a spus domnişoara Nelson. Poți s-o asculți la radioul de-acolo.

Francis s-a dus în camera ei… camera doi, de la capătul coridorului. Înăuntru, şi-a scos rochia şi a tras pe ea o pereche de pantaloni negri, de

lână, şi un pulover gri. Din sertarul de sus al biroului a scos o lumânare şi o cutie de chibrituri, pe care le-a băgat în buzunar. Apoi s-a aşezat pe podea, lângă uşă şi, cu urechea lipită de lemn, a aşteptat. După vreo două ore, Francis a auzit-o pe domnişoara Nelson trecând prin faţa uşii. Francis a crăpat puţin uşa şi a văzut că se îndrepta către scările de la capătul holului. S-a uitat la limbile fosforescente ale ceasului de la capul patului. Avea să-i dea domnişoarei Nelson un avans de zece minute. Era de ajuns ca să nu fie prinsă.

După ce au trecut cele zece minute, Francis a ieşit din cameră şi s-a dus la scara în spirală de la capătul coridorului. S-a strecurat în spatele scării circulare. Treptele erau încastrate în peretele din spate şi încastrarea părea solidă, dar Francis descoperise secretul scării într-o noapte, când o zărise pe domnişoara Nelson pe coridor. Îi luase săptămâni ca să se prindă de şmecherie, dar până la urmă aflase că, dacă apăsai unde trebuia, din baza scărilor ieşea pocnind uşor un mic mâner. Dacă trăgeai de el, deschideai o uşiţă. În interiorul scării era ceva ce părea să fie un mic spaţiu de depozitare, gol. Dar, dacă te uitai mai atent, vedeai în podea o trapă. În seara asta, trapa era deschisă. De obicei, domnişoara Nelson avea grijă să o închidă după ea.

Trapa deschisă scotea la iveală o groapă săpată rudimentar în pământ, cufundată în beznă, cu o scară ce părea să ducă în neant. Prima dată când Francis o coborâse, avusese nevoie de tot curajul de care era în stare. Dar acum avea o idee despre cum era scara şi uşiţa şi despre cum să coboare cu grijă în întuneric, trecând cu atenţie de la o bară la alta, mai întâi cu vârful piciorului, fără să se lase niciodată pe toată talpa decât când simţea podeaua.

La capătul scării, Francis s-a trezit într-un tunel strâmt, făcut din piatră neşlefuită. Era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea şi lat cât să încapă o singură persoană şi îi amintea lui Francis, nu într-un mod neplăcut, de un mormânt. A reuşit să ridice braţul şi să aprindă lumânarea, iar izul de sulf al chibritului a umplut spaţiul şi i-a conferit o mică aureolă luminoasă.

Porni la drum.

Al doilea elev dispărut de la Ellingham; posibilă implicare în moartea lui Hayes Major
În exclusivitate pentru Raportul Batt
15 octombrie

În ancheta morții starului YouTube Hayes Major a apărut un nou element crucial. Cei mai mulți dintre cititori ştiu că Major, celebru pentru serialul lui de succes *Sfârşitul,* a murit în timp ce filma un video despre răpirile şi crimele de la Ellingham, din 1936. În timp ce lucra într-un tunel, a fost expus la o concentrație fatală de dioxid de carbon.

Cu toate că poliția a clasificat moartea lui Hayes Major ca fiind accidentală – rezultatul utilizării unei cantități prea mari de gheață carbonică pentru a crea ceață artificială într-o scenă –, oare chiar să fie chestiunea încheiată? O curajoasă elevă – detectiv de la Ellingham, pe nume Stephanie (alias Stevie) Bell a făcut propria investigație. Bell a fost acceptată la Ellingham ca expert în cazul răpirilor din 1936. Ea a început să fie tot mai convinsă că nu Major a pus în tunel gheața carbonică, ci că a fost de fapt ucis, fie accidental, fie intenționat, de o altă persoană. Mai mult, ea a ajuns la concluzia că nu Major era autorul serialului său de succes, aşa cum susținea.

Bell a abordat-o pe autoarea acestui raport şi a cerut să analizeze imaginile înregistrate în ziua morții lui Major. Pe baza informațiilor obținute din aceste fotografii, Bell a acuzat-o pe colega acestuia, Element Walker, că a scris serialul *Sfârşitul* şi că a fost implicată în moartea lui. După o confruntare ce a avut loc la Casa Minerva, unde locuiau Major, Walker şi Bell, s-au implicat şi reprezentanții şcolii. Toți elevii rămaşi în Casa Minerva au fost duşi la Casa Mare.

Ce a urmat a fost complet neaşteptat şi uluitor.

Surse prezente în acea noapte în Casa Mare confirmă că reprezentanții şcolii au interogat-o pe Element Walker şi că au optat să oprească interogatoriul ca să se consulte cu un avocat şi să contacteze oamenii legii. Walker a fost lăsată singură în fostul birou al lui Albert Ellingham, cu uşa închisă şi oameni în fața uşii. Când a fost redeschisă uşa, Walker dispăruse şi nu a mai fost văzută de atunci. Conform unor surse, a folosit un pasaj secret ca să evadeze.

Reporterul nostru pune întrebarea: unde s-ar fi putut duce Element Walker în toiul nopții, fără provizii, fără telefon, fără maşină şi pe nepregătite? Academia Ellingham se află pe un versant izolat de munte. Cum a fugit? A ajutat-o, cumva, cineva din campus? De unde ştia de existența pasajului? A fost ea implicată cu adevărat în moartea lui Major sau a fugit de frică?

Dispariția ei a ridicat şi mai multe semne de întrebare în acest caz care continuă să evolueze de la o zi la alta.

Rămâneți cu Raportul Batt pentru alte noutăți în exclusivitate.

1

Din tot cartierul din Pittsburgh, cafeneaua The Funky Munkee îi amintea lui Stevie Bell cel mai mult de Academia Ellingham. Era o relicvă din anii ’90, cu firma scrisă cu un font aiuristic. Pereții erau vopsiți în culori primare vii, fiecare din ei în altă nuanță. În difuzoare se auzea coloana sonoră obligatorie de cafenea, cu muzică plăcută, cântată la chitară acustică. Mai erau acolo pe pereți şi poze cu boabe de cafea imense, plante, mese şchioape la care puteai să te aşezi şi căni uriaşe. Niciunul dintre aceste lucruri nu se găsea la fosta ei şcoală.

Ceea ce-i plăcea şi făcea localul să semene cu Ellingham era faptul că nu era casa ei şi că n-o deranja nimeni.

Săptămâna asta venise în fiecare zi şi comandase cea mai mică şi mai ieftină cafea. O ducea în încăperea din spatele cafenelei, o firidă înghesuită, neventilată, cu pereți roşii. Încăperea era întunecoasă şi ponosită, cu mese şchioape şi veşnic cam lipicioase. Toți ceilalți o evitau şi asta îi şi plăcea lui Stevie. Ăsta era acum biroul ei, unde făcea cea mai importantă muncă. Dacă ar fi încercat să facă asta acasă, puteau intra peste ea părinții ei. Aici era în public, dar nimănui nu-i păsa de ce făcea ea şi nici măcar n-o observa nimeni.

Îşi puse căştile, dar nu dădu drumul la muzică – avea nevoie de un pic de linişte. Îşi puse rucsacul pe masă, cu fermoarul spre ea şi-l deschise. Întâi scoase o pereche de mănuşi chirurgicale. Le cumpărase de la farmacie în ziua când se întorsese. Probabil că de-acum era o precauție inutilă, dar, chiar şi aşa, nu strica să le pună. Le trase pe mâini foşnind. Gestul îi dădea o incredibilă senzație de satisfacție. Băgă ambele mâini până la fundul genții şi scoase o cutiuță de tablă uzată.

Cutia era prea prețioasă ca s-o lase acasă. Când găseşti ceva de importanță istorică, nu îl scapi din ochi. Stevie ducea cutia cu ea peste tot – o ținea încuiată în dulapul ei de la şcoală în timpul zilei şi acasă stătea bine dosită în geanta ei. Ferită de priviri. Din când în când ducea mâna la spate ca să atingă umflătura din rucsac făcută de cutia pitită înăuntru, ca să se asigure că era în siguranță.

Cutia era pătrată şi roşie, îndoită în mai multe locuri, cu rugină de jur-împrejurul marginii capacului. Pe ea scria PLICULEȚE DE CEAI OLD ENGLISH. Deschise capacul. Se înțepenea un pic, aşa că trebuia mişcat

uşurel în sus şi-n jos ca să-şi dea drumul. Scoase dinăuntru: o bucăţică dintr-o pană albă, o bucăţică de pânză brodată cu mărgele, un tub de ruj auriu, oxidat, cu resturile mumificate ale unui ruj roşu înăuntru, o cutiuţă de pastile minusculă, emailată, în formă de pantof, câteva bucăţi de hârtie dintr-un caiet, fotografii alb-negru şi ciorna unei poezii neterminate.

Aceste simple obiecte erau primele dovezi reale apărute în cazul Ellingham în ultimii 80 de ani. Şi momentul în care Stevie le-a descoperit a fost momentul în care visurile ei legate de Ellingham s-au făcut praf.

Ellingham. Fosta ei şcoală. Ellingham, locul unde visase să meargă la şcoală. Locul în care reuşise să ajungă pentru scurt timp. Şi Ellingham, locul pe care acum îl lăsase în urmă.

Nimeni din Pittsburgh nu înţelegea ce i se întâmplase, de fapt, lui Stevie la Ellingham. Ştiau doar că plecase la o şcoală celebră şi apoi tipul ăla de pe YouTube murise acolo într-un accident şi Stevie se întorsese acasă câteva săptămâni mai târziu.

Era adevărat că moartea lui Hayes Major fusese catalizatorul plecării lui Stevie. Dar persoana responsabilă de faptul că părinţii lui Stevie o luaseră pe sus de la Academia Ellingham se numea Germaine Batt şi o făcuse absolut accidental.

Toată lumea de la Ellingham avea câte o *chestie* a sa, o pasiune aproape obsesivă, iar a lui Germaine era jurnalismul. Înainte de moartea lui Hayes, avea un site modest şi un mic grup de cititori fideli. Dar moartea e bună pentru afaceri, dacă te ocupi de ştiri. Cum se spune: „Dacă e cu sânge, deschide jurnalul”. (Cine erau cei care spuneau… Stevie nu prea ştia. Lumea zicea asta. Însemna că reportajele sumbre, cu sânge şi orori, erau puse primele şi de aceea ştirile dau mereu veşti proaste. Oamenilor nu le pasă când lucrurile merg bine. Ştirile înseamnă *veşti proaste.)*

Materialul care i-a dat lovitura de graţie lui Stevie a apărut a doua zi după ce Stevie a înfruntat-o pe Element Walker în privinţa adevăratului creator al serialului *Sfârşitul.* Ştia că Ellie luase laptopul lui Hayes şi îl ascunsese sub cada din Minerva. Stevie mai ştia şi că Hayes nu avea cum să fie cel care folosise cardul de acces ca să fure gheaţa carbonică ce avea să-l ucidă. Totodată, Hayes nu scrisese serialul care-l făcuse celebru, cel care era pe cale să-i aducă un contract de film. Ellie era autoarea.

Asta era tot ce încerca Stevie să le spună tuturor în seara respectivă. Ellie fusese luată la întrebări, mai întâi la Minerva, apoi în Casa Mare. Iar Ellie dispăruse dintr-o cameră încuiată. Uite-aşa: *pac!* Ieşise prin peretele

biroului lui Albert Ellingham, trecuse printr-un pasaj secret şi de acolo… afară. Departe. Undeva.

Şcoala nu făcuse publică acea informaţie. Oficial, Ellie nu se făcea vinovată de nimic. Era o elevă care fugise de la şcoala cu internat. Numai că, după moartea lui Hayes, părinţii lui Stevie puseseră o alertă pe Google pentru orice avea legătură cu Ellingham şi aşa văzuseră postarea de pe blogul Raportul Batt cum că Stevie ancheta moartea lui Hayes şi că acum un potenţial ucigaş era în libertate. La două ore după apariţia articolului lui Germaine, telefonul lui Stevie a sunat şi, zece ore după aceea, părinţii ei urcau cu motorul maşinii turat la maximum aleea către Ellingham, în ciuda regulii şcolii care interzicea intrarea vehiculelor străine pe proprietate. Noaptea care a urmat a fost plină de jale; Stevie a plâns tot drumul până la Pittsburgh, pe tăcute şi necontenit, privind pe geamul maşinii până a adormit. În lunea următoare era înapoi la vechea ei şcoală, înscrisă în grabă la câteva cursuri.

Şmecheria era să nu se gândească prea mult la Ellingham – la clădiri, la cum mirosea aerul, la libertate, la aventură, la oameni…

Mai ales la oameni.

Putea trimite mesaje prietenilor ei, Janelle şi Nate. Mai mult lui Janelle. Şi mai mult Janelle îi trimitea ei, cu zecile, în fiecare zi, ca să se asigure că era bine. Stevie nu putea să răspundă decât la unul din trei sau patru, fiindcă să răspundă însemna să se gândească la cât de dor îi era s-o vadă pe Janelle pe coridor, în camera comună, în faţa ei la masă. Cât de dor îi era să ştie că o despărţea de prietena ei doar un perete când dormea – Janelle, care mirosea a lămâi sau flori de portocal, care îşi înfăşura părul într-una din zecile ei de eşarfe multicolore ca să-l protejeze cât lucra cu utilaje industriale. Janelle era o creatoare, construia mici roboţi şi alte dispozitive şi acum pregătea o maşinărie Rube Goldberg pentru prestigioasa competiţie Sendel Waxman. Mesajele ei dădeau de înţeles că, de când plecase Stevie, petrecea mult mai mult timp în şopronul pentru mentenanţă şi că relaţia dintre ea şi Vi Harper-Tomo devenea mult mai serioasă. Janelle ducea o viaţă împlinită şi voia ca Stevie să facă parte din ea, iar Stevie se simţea departe şi distantă şi nimic din toate astea nu avea sens aici, în mallul cu Subway şi magazinul cu bere şi ţigări, aici, în Funky Munkee.

Dar avea cutia şi, atât timp cât avea cutia, avea cazul Ellingham.

Găsise cutia în camera lui Ellie cu puţin înainte să plece de la şcoală. O datase cu ajutorul imaginilor găsite pe internet. Era de undeva între 1925 şi

1940, iar ceaiul era foarte popular şi vândut pe scară largă. Pana avea vreo zece centimetri şi arăta de parcă fusese ataşată de o piesă de îmbrăcăminte. Pânza avea vreo cinci centimetri pătraţi şi era de un albastru strălucitor, cu mărgeluţe argintii, negre şi albastre, iar marginile erau sfâşiate. Încă un mărunţiş oarecare. Pe o parte a rujului scria REZISTENT LA SĂRUT. Fusese folosit, dar nu prea mult. Cutia de pastile era singurul obiect care părea să aibă vreo valoare. Avea doar vreo şase centimetri lungime. Era goală.

La aceste patru obiecte, Stevie se gândea ca la un grup. Erau personale, erau legate de bijuterii sau de haine. Pana şi cârpa erau resturi, deci motivul pentru care fuseseră păstrate era un mister. Era posibil ca rujul şi cutia de pastile să fi avut valoare. Probabil că toate aceste obiecte aparţinuseră unei femei. Erau obiecte intime. *Însemnau* ceva pentru persoana care le pusese în această cutie.

Celelalte două piese aveau, probabil, mult mai multă însemnătate. Erau un set de fotografii cu doi oameni care se prefăceau că sunt Bonnie şi Clyde. Stevie se uită la ele până i se înceţoşă vederea. Fata avea părul negru, tuns drept, cu precizie geometrică. Stevie căutase pe Google poze cu lordul Byron, poetul, şi descoperise că semăna, într-adevăr, cu băiatul din poze. Scriseseră o poezie despre ei înşişi. Dar cine *erau?* Problema era că nu existau on-line liste cu toate numele primilor elevi de la Ellingham. Numele lor nu contaseră niciodată – nu făcuseră niciodată parte din caz. Deci nu existau nicăieri nici imprimate. Stevie cotrobăise tot internetul, citise toate paginile tuturor forumurilor pe care le frecventase pentru caz. La momentul crimelor şi în anii care au urmat, câţiva elevi au ieşit la rampă şi au dat declaraţii sau au vorbit cu presa. Cea care apărea cel mai des se numea Gertrude van Coevorden, o fată din înalta societate din New York, care susţinea că era cea mai bună prietenă a lui Dottie Epstein. Dăduse interviuri înlăcrimate săptămâni în şir după răpiri. Niciunul util pentru a identifica persoanele din fotografii.

Şi-apoi era poezia. Nu era o poezie bună. Nu era nici măcar o poezie întreagă.

Balada lui Frankie şi Edward
2 aprilie 1936

Frankie şi Edward aveau argint

Frankie şi Edward aur aveau
Dar ei ştiau ce-ascundea jocul
Şi-adevărul să-l spună voiau

Frankie şi Edward pe rege-l sfidau
Trăiau pentru artă şi-amor
~~Pe stăpânul ținutului l-au dat jos de pe tron~~
Au luat

Rege era un glumeț ce trăia sus pe culme
Stăpân peste joc se voia numai el
Dar Frankie şi Edward şi-au jucat cartea
Şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel

Stevie nu ştia multe despre poezie, dar ştia multe despre crime reale. Bonnie Parker, celebra proscrisă din anii ’30, pe care Frankie o imita în poze, scria şi ea poezii, printre care şi una faimoasă, intitulată „Povestea lui Sal Sinucigaşa”, care era despre o femeie îndrăgostită de un gangster. Poezia asta părea să urmărească tiparul poeziei ei.

Şi mai erau câteva lucruri în poezie care păreau să fie despre Albert Ellingham – pomenea de jocuri, de regele care era un glumeț ce trăia pe culme. Iar în poezie, Frankie şi Edward făceau *ceva,* dar ce anume… nu scria nicăieri în poezie.

Reuşise să găsească un singur lucru care ar fi putut explica ceva despre Edward şi Frankie. Stevie citise şi recitise interogatoriile poliției cu diverşi suspecți; erau adunate într-o carte digitală pe care o ținea în telefon. Marcase un pasaj în care Leonard Holmes Nair, celebrul pictor care stătea la familia Ellingham în momentul răpirilor, descria nişte elevi.

LHN: Îi văd pe toți, peste tot. Ştiți? Albert a deschis locul ăsta şi a zis că-l umple cu copii superdotați, dar jumătate dintre ei sunt copiii prietenilor lui şi nu sunt cine ştie ce grozavi. Probabil că cealaltă jumătate sunt OK. Ca să fiu sincer, mai erau unul sau doi dintre ceilalți care mai dădeau semne de inteligență. Un băiat şi o fată, nu mai ştiu cum îi cheamă. Păreau să fie un cuplu. Fata avea părul ca pana corbului, iar băiatul semăna puțin cu Byron. Îi interesa poezia. Ochii le sclipeau de spirit. Fata m-a întrebat de Dorothy Parker, ceea ce mi s-a părut o rază de speranță.

Sunt prieten cu Dorothy.

Stevie nu avea nicio îndoială că aceşti doi elevi descrişi de Leonard Holmes Nair erau aceiaşi doi elevi din aceste fotografii.

În orice caz, indiciul crucial era de fapt inclus în fotografii, sau, mai degrabă, între ele.

Îi zumzăi telefonul. Era un mesaj de la mama ei: *Unde eşti?*

Stevie oftă.

În drum spre casă.

Grăbeşte-te, răspunse ea.

Era abia ora 4. La Ellingham, nimeni nu ținea socoteala timpului lui Stevie. Când mânca, ce mânca, când şi unde învăța, ce făcea între ore… toate acestea erau strict la latitudinea ei. Nimeni nu-i sufla în ceafă. Acum era înapoi, pe domeniul familiei ei.

Sorbi ultimele picături de cafea şi puse cu grijă obiectele la loc în cutia de tablă. Cu căştile la loc pe cap, porni să facă restul drumului spre casă. Se apropia Halloweenul şi fiecare locuință şi magazin avea un dovleac sau o pancartă autumnală. În aer încă mai era un strop din căldura verii înainte ca frigul să se coboare ca o ghilotină şi să ucidă tot ce era deasupra pământului.

Iarna aici avea să fie insuportabilă.

Îi sună telefonul. Singurele apeluri pe care le primea Stevie erau de la părinții ei şi de la Janelle. Era surprinsă să vadă numărul lui Nate. Nate nu dădea telefoane.

— Stai să ghicesc, spuse Stevie la telefon. Scrii.

Nate Fisher era scriitor. Sau cel puțin aşa ar fi trebuit.

Când avea 14 ani, scrisese o carte numită *Cronicile Argint de lună.* Începuse ca un hobby. Apoi, când a publicat părți din ea pe net, a devenit din ce în ce mai populară, până ajunseră să aibă un numeros public fidel şi Nate se trezise că era autorul unei cărți tipărite şi publicate. Se dusese chiar şi într-un turneu de promovare a cărții şi apăruse la câteva emisiuni matinale. Intrase la Ellingham datorită acestei realizări. Stevie avea impresia că lui Nate îi plăcea acolo din aceleaşi motive pentru care îi plăcea şi ei: era un loc izolat şi lumea îl lăsa în pace. Acasă, era puştiul ăla, scriitorul. Nu-i plăcea publicitatea. Din cauza anxietății care-l cuprindea în orice situație ce presupunea socializare, fiecare eveniment era un coşmar pentru el. Ellingham era un refugiu în munți, unde putea trăi printre oameni

care făceau şi ei chestii ciudate. Singura problemă era că ar fi trebuit să scrie volumul doi, iar volumul doi nu voia să se lase scris. Toată existența lui Nate era centrată pe a evita să scrie continuarea la Cronicile Argint de lună.

Şi de aceea – conchise Stevie – o suna Nate.

— Nu merge prea bine? întrebă ea.

— Ce ştii tu despre viața mea?

— Aşa rău e?

— E absolut necesar ca o carte să aibă mijloc? întrebă el.

— Cred că orice se întâmplă în mijloc probabil că e mijlocul, spuse Stevie.

— Dar, dacă e doar un început în care îți spun tot ce s-a întâmplat în prima carte printr-o serie de găselnițe literare, cum ar fi pergamente găsite şi discursuri şi ticăloşi beți în taverne, care spun povestea călătorilor, şi după aia urmează 200 de pagini de semne de întrebare şi apoi explic unde e dragonul?

— Se pupă careva? întrebă ea.

— Te urăsc.

— Chiar nu poți scrie *nimic?*

— Îți spun doar că trebuia să-l pun pe Argint de lună să se lupte cu ceva şi singurul lucru care mi-a putut veni în minte a fost ceva numit Norbul Pulsatoriu. E un zid tremurător ca piftia. Cel mai bun lucru obținut de la creierul meu săptămâna asta a fost un zid cu tremurici numit Norbul Pulsatoriu. Trebuie să te întorci aici şi să-mi pui capăt zilelor.

— Tare mi-ar plăcea, spuse Stevie, apăsând butonul semaforului ca să se facă verde, să poată traversa intersecția. Mi-ar plăcea să cunosc Norbul Pulsatoriu.

— Acolo cum e? întrebă el.

— La fel. Părinții mei sunt tot aceiaşi. Şcoala e tot şcoală. Nu mi-am dat seama până acum cât de tare pute locul ăla a cantină şi a zoaie fierbinți. Ellingham e tot… lemnos.

Când apelă la memoria simțurilor, Stevie se simți săgetată de durere. De parcă primise un pumn în plex.

— Şi? Ceilalți ce fac? întrebă ea repede.

— Ăăă… Janelle e băgată până-n gât în dragoste şi unelte electrice. Şi David… presupun…

Şi David, presupunea el. Nate făcu o pauză suficient de lungă ca Stevie

să-şi dea seama că era *ceva* de zis. Numai Janelle ştia aproape tot – că între Stevie şi David Eastman era ceva, într-un fel. David era un băiat bogat, enervant, neîngrijit şi dificil. Oricare i-ar fi fost talentul – şi se pare că avea un talent considerabil la programare –, îl ascundea de şcoală şi de alţii. Îi plăceau jocurile video, să chiulească, să nu vorbească despre trecutul lui…

Şi Stevie.

Janelle ştia că David şi Stevie se sărutaseră de mai multe ori. Probabil că Nate ghicise; nu voia să cunoască detaliile, dar trebuie să fi fost evident. Era ceva ce nici Janelle şi nici Nate nu ştiau despre David. Ceva ce Stevie ținea doar pentru ea. Ceva ce nu putea fi spus.

— Ce-i cu David? întrebă Stevie încercând să-şi ascundă interesul.

— Nimic. Ar trebui să închid, cred…

Stevie bănuia că Nate nu închidea ca să se apuce de scris; închidea fiindcă aceasta era, probabil, cea mai lungă conversație telefonică pe care o purtase vreodată, cel puțin din proprie inițiativă.

— Părinții mei au o inscripție pe peretele din baie care cred că spune totul, zise Stevie. Scrie aşa: „Crede în tine”. Te-ai *gândit* la asta? Te-ai gândit să încerci să crezi în tine? Pot să-ți trimit citatul ăla pus pe o poză cu un răsărit de soare. Crezi că te-ar ajuta?

— Hai, pa, spuse el. Te urăsc!

Stevie zâmbi şi-şi băgă telefonul în buzunar. Durerea era mereu prezentă, dar acum parcă era un pic mai suportabilă. Cu fruntea sus, porni la drum cu paşi mari, hotărâți. Citise undeva că felul în care te mişti îți poate influența starea de spirit – iei forma a ceea ce vrei să fii. Agenții FBI mergeau hotărât. Detectivii țineau bărbia ridicată şi ochii urmăreau tot. Îşi încleştă mâinile pe bretelele rucsacului şi-şi îndreptă spatele. Nu avea de gând să se lase înfrântă. Grăbi pasul şi aproape că țopăia pe aleea de ciment sfărâmicios care ducea către uşa casei, întorcând spatele, ca întotdeauna, pancartei decolorate cu KING ÎN SENAT, care încă se afla pe peluza lor la un an după alegeri.

— Salut! spuse ea împingându-şi căştile de pe cap şi scoțându-şi haina. M-am hotărât să vin pe jos…

Văzu că aveau un musafir.

2

În poveşti, diavolul vine uneori la oameni – vizitatorul neaşteptat, cu voce dulce. Diavolul n-ar trebui să apară în viața reală. Diavolul n-ar trebui să fie în sufragerii din Pittsburgh scăldate în amurgul toamnei, aşezat pe canapeaua verde de la Mobila Martin cu Mega Reduceri, într-o încăpere rânduită în jurul televizorului ca un magnet. Şi, cu toate astea, iată-l.

Edward King era trecut de 50 de ani, dar încă arăta mai tânăr. Avea părul închis la culoare, ondulat, dar netezit cu forța. Purta un costum cenuşiu impecabil, unul din acele costume care sar în ochi pentru că nici nu lucesc, nici nu fac genunchi. Chipul fără riduri era o mască a cordialității, zâmbetul exprima o blândă modestie. Stătea comod pe canapea, sprijinit de spătar, cu glezna unui picior pe genunchiul celuilalt, de parcă aici îşi petrecea fiecare seară. Părinții lui Stevie stăteau pe fotoliile rabatabile aflate de-o parte şi de alta a canapelei şi păreau alerți şi căzuți în admirație şi, dacă e să fim sinceri, buimăciți.

— Bună, Stevie, spuse el.

Stevie rămăsese înlemnită în uşă, simțind cum membrele îi erau cuprinse de o paralizie rece.

Edward King era cel mai îngrozitor om din America.

Mă rog, afirmația era discutabilă. Dar Edward King era un om puternic. Era senator de Pennsylvania, cu cartierul general aici, în Pittsburgh. Acesta era bărbatul care voia să țină „străinii" şi „elementele rele" afară din America, ceea ce însemna în general oameni care nu erau albi şi nu erau bogați. Pentru Edward King, bogăția era echivalentă cu bunătatea. În lumea lui nu era nicio schimbare climatică – planeta exista ca să producă şi mai mulți dolari „de bine". Acesta era un bărbat care voia să fie preşedinte.

— Stevie, spuse tatăl ei cu o urmă de avertisment în tonul vocii.

Ştia ce însemna tonul acela. *Ştim ce părere ai despre asta, dar omul ăsta e senator şi e eroul nostru personal, aşa că, dacă-ți închipui că ai să ieşi trântind uşa sau o să te lansezi în vreo tiradă politică, te înşeli amarnic.*

Stevie simți în piept vechiul ei tiran – bătăile neregulate ale inimii, care semnalau începutul unui atac de anxietate. Apucă tocul uşii de parcă era un colac de salvare. Părinții ei nu ştiau că nu era prima dată când Stevie era aşa de aproape de Edward King.

— Stați liniştiți, spuse el.

Era prea deştept ca să zâmbească larg; afişa doar umbra unui surâs blând.

— Ştiu că s-ar putea ca Stevie să nu fie cea mai mare admiratoare a mea. Putem să avem opinii diferite. De aceea e America aşa măreaţă. Ne respectăm unii pe alţii, cu diferenţele dintre noi.

A, nu! *Nu, nu, nu.* Aruncase mingea la ea în teren. Voia să se joace.

O, ea abia aştepta să se joace.

Dacă ar fi putut respira! Respiră, Stevie! Respiră! O singură gură de aer ar fi de ajuns ca să pună tot aparatul în funcţiune. Dar diafragma ei refuza să-i dea verde la respirat.

— Stevie, spuse iar tatăl ei, dar pe un ton mai puţin sever. Vino să stai jos!

Podeaua dădea să se ridice spre Stevie. *Salut,* spuse podeaua. *Hai pe la mine. Îngroapă-ţi faţa la pieptul meu şi stai cuminte acolo.*

— Nicio problemă, spuse Edward King. Stevie, fă ce-ţi vine să faci. Eu am venit doar ca să vorbesc cu voi, să văd cum te simţi după evenimentele de la Ellingham.

O nouă mutare în această partidă de şah. Acum, că îi spunea că putea rămâne în picioare, poate că mişcarea corectă era să se aşeze. Ori poate că aşa făcea exact ce voia el. Prea multă informaţie. Apusul auriu se topea rapid şi umbrele se întindeau pe covor. Sau i se întunecase ei vederea? Podeaua arăta teribil de primitoare…

STEVIE! ţipă ea la sine însăşi. TREBUIE SĂ INTRI LA LOC ÎN CORP!

— Vreau să te felicit pentru treaba excepţională pe care ai făcut-o la Ellingham, continuă Edward King. Talentul tău la investigaţii e cu adevărat fenomenal.

Părinţii ei se uitară la ea de parcă se aşteptau să înceapă să danseze sau poate să scoată de pe undeva nişte marionete. Însă corpul şi vocea ei refuzau să participe la scenă.

Bun, îşi spuse ea. *Ai o bilă albă că nu eşti deja pe podea. Dar trebuie să te mişti. Poţi să te mişti. Poţi să vorbeşti. FĂ CEVA.*

— Ne cerem scuze, spuse mama ei.

— N-aveţi pentru ce, zise Edward King deschizând palmele într-un gest mărinimos, de parcă era la el acasă. Adevărul e, Stevie – şi s-ar putea să nu-ţi placă să auzi asta –, că-mi aminteşti puţin de mine când eram tânăr. Îmi susţineam principiile. Chiar dacă celor din jurul meu nu le plăcea întotdeauna asta. Ai coloană vertebrală. Deci iată ce am venit să vă rog, să

discutăm… şi am să vă rog pe toţi să mă ascultaţi până la capăt. Am venit să vă rog s-o lăsaţi pe Stevie să se întoarcă la Ellingham.

Parcă podeaua dispăruse brusc cu totul, dând la iveală o metropolă din nori.

— Ăăă… poftim?

Mama ei era acum debusolată.

— Ştiu, ştiu, spuse cu regret Edward King. Şi eu sunt părintele unui elev de-acolo. Vă rog. Permiteţi-mi să-mi argumentez cererea. Vreau să vă arăt ceva.

Băgă mâna într-o servietă elegantă, din piele, sprijinită de piciorul lui, şi scoase câteva dosare lucioase.

— Uitaţi-vă pe astea, spuse el dând câte unul fiecăruia dintre părinţii ei.

Îi întinse unul şi lui Stevie, dar şi-l puse imediat în poală când îi deveni clar că ea nu avea să întindă mâna după el.

— Pază? spuse tatăl ei, studiind dosarul.

— Cea mai bună firmă din ţară. Mai bună decât Serviciul Secret, fiindcă e particulară. E firma pe care o folosesc şi eu. Şi e firma pe care am angajat-o să instaleze camere de supraveghere la Ellingham. Am crezut întotdeauna că acolo era nevoie de un sistem de securitate mai bun, iar după evenimentele recente am reuşit să conving consiliul de conducere să-mi dea voie să instalez o reţea de supraveghere.

Părinţii răsfoiau buimăciţi dosarele.

— Am făcut-o, continuă el, fiindcă Academia Ellingham e un loc special. Cultivă talentul individual. Ce au făcut pentru Stevie şi fiul meu… Cred cu tărie în misiunea sa. Albert Ellingham a fost un om excepţional, un real inovator american. Iar noii inovatori americani sunt creaţi la Ellingham chiar în acest moment. Vă rog din suflet s-o lăsaţi pe Stevie să se întoarcă. Campusul e mult mai bine păzit acum.

— Dar fata aia, spuse mama ei. Şi tot ce s-a întâmplat…

— Element, precizează Edward King clătinând din cap. Vreţi să ştiţi ce cred eu?

Părinţii ei voiau asta tot timpul şi, pentru prima dată, voia şi Stevie acelaşi lucru.

— Cred că ce s-a întâmplat a fost un accident. Cred că elevii aceia s-au băgat în ceva ce-i depăşea şi Hayes a murit. Cred că fiica voastră a dezlegat misterul şi mai cred că fata aceea a intrat în panică şi a fugit. O să fie găsită.

— Şcoala ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, spuse tatăl lui Stevie.

— Ei, aici nu sunt de acord cu voi, vorbi Edward King pe tonul lui afabil, folosit în timpul dezbaterilor, şi se sprijini de spătarul canapelei. Eu nu dau vina pe şcoală. Cred cu tărie în responsabilitatea personală. Şcoala a încuiat materialele acelea. Să ştiți că elevii aceia sunt destul de mari ca să ştie că nu aveau voie să intre prin efracție într-un spațiu de depozitare încuiat ca să fure substanțe chimice. Vorbesc despre responsabilitate personală.

Acesta era unul dintre subiectele majore trâmbițate de Edward King ca să-şi susțină poziția: ÎNTOARCEREA LA RESPONSABILITATE. Din punctul ei de vedere, nu însemna nimic, dar oamenilor le plăcea sloganul. Văzu cum părinții ei erau hipnotizați de acest cuvânt familiar.

— Propriul meu fiu… o să împlinească 18 ani în decembrie, pe 7. Nici nu-mi vine să cred. Dar e adult. Aici n-a fost vorba de o neglijență din partea şcolii. Dacă ar fi fost el în locul lui Hayes… Doamne fereşte, bineînțeles, Doamne fereşte să pățească el aşa ceva sau Stevie, dar… dacă ar fi pățit-o el? Aş spune acelaşi lucru.

Vorbele îi ieşeau din gură ca o miere otrăvită – teribil de dulci, teribil de perfecte şi complet false. Totul era cu susu-n jos şi aiurea. Realitatea trebuia restartată.

Lăsă subiectul să pătrundă încet în mințile celor din încăpere şi Stevie văzu că tactica funcționa. Văzu cum în fața ei se deschidea portița unei posibilități.

— Am venit să mă ofer s-o duc eu pe Stevie înapoi, spuse Edward King după un moment. Aşa de tare cred în asta. SUV-ul meu aşteaptă afară şi în el încap o mulțime de bagaje, iar la aeroport am un avion particular. Ce poate fi mai bine de-atât?

Ce faci când diavolul apare la tine în sufragerie şi îți oferă tot ce-ți doreşti?

— De ce? întrebă Stevie sec.

Erau primele cuvinte rostite de ea.

— Fiindcă aşa e corect, răspunse Edward King.

Era probabil prima minciună sfruntată pe care o rostea în această încăpere – şi cea mai revelatoare. Însă era o minciună care rezona puternic şi limpede ca cristalul cu părinții ei, care credeau, care *credeau* cu tărie că Edward King era purtătorul de stindard al unui glorios adevăr american palpabil, pe care-l poți cumpăra, ține în mână şi poseda. Edward King venise aici să facă Lucrul Corect şi avea să o facă cu ajutorul avionului lui

Binecuvântat.

— Şi, desigur, e modul meu de a le mulţumi celor doi oameni care muncesc aşa de mult pentru mine, spuse el arătând spre părinţii ei. Conduceţi biroul meu local. Vă sunt îndatorat. Aşa că…

Se întoarse spre Stevie.

— Ce zici? întrebă el.

14 aprilie 1936, ora 02:00

Când avea opt ani, tatăl lui Francis Crane a luat-o să viziteze una dintre morile lor, care fusese distrusă de o explozie. Au umblat prin ce mai rămăsese din structura exterioară a clădirii rămase fără acoperiş, cu cerul deasupra lor. Pereţii erau acoperiţi cu urme negre de flăcări. Multe dintre maşinării erau arse, parţial topite, bucăţi atârnând de cabluri. Pe perete abia se mai vedeau cuvintele FĂINA CRANE.

— Toate astea, de la făină, Francis, a spus tatăl ei. De la simpla făină.

Atunci a aflat Frankie de proprietăţile combustibile ale făinii. Cea mai domestică substanţă, cu aspectul cel mai inofensiv din lume, putea exploda, făcând o gaură în zid. Atâta energie, eliberată de ceva aşa de nevinovat.

Lui Francis, această experienţă i-a schimbat viaţa. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată. S-a îndrăgostit de explozii, de foc, de flăcări şi de bubuitură. Simţea pe limbă gustul pericolului. Atunci şi-a început Francis călătoria către cealaltă latură a vieţii – rămăşiţele distruse, resturile fumegânde, uşile din spate, camerele servitorilor. Jos, jos, tot mai jos, oriunde trebuia să ajungă ca să simtă acea scânteie. Avea plăcerile ei nevinovate – stârnea mici incendii în coşul de gunoi, a furat pălăria lui Edie Anderson şi a trimis-o în Valhalla cu un chibrit, pe lacul din Central Park, şi a mers poate un pic cam departe o dată, cu o cutie de pocnitori. Se ştia că dispărea de la petreceri sau ieşea pe furiş din casă când auzea sirenele maşinilor de pompieri, lua un taxi şi se ducea după ele. Stătea toată noaptea afară, uitându-se la flăcările care lingeau cerul. Iar acum se furişa pe sub pământul pe care se afla Academia Ellingham şi îşi număra paşii.

O sută, o sută unu, o sută doi…

Ţinea mâna dreaptă, cu lumânarea, întinsă în faţă. Se topea rapid, revărsând şiroaie de ceară fierbinte peste pumnul ei şi aducând flacăra tot mai aproape de carnea ei. Mâna stângă rămăsese întinsă în urmă, ca o cârmă, şi atingea cu grijă peretele, ca s-o ajute să se orienteze în spaţiu. Tunelul era aşa de îngust, că, dacă păşea cu trei-patru centimetri mai la stânga sau mai la dreapta, braţele i s-ar fi frecat de pereţi. Asta nu era o problemă în partea de început a tunelului, care era din cărămidă netedă. Pe măsură ce înainta în adâncuri, constructorii renunţaseră şi folosiseră bucăţi de piatră ca să facă zidurile – bucăţi aspre, uneori chiar tăioase, care păreau să provină de la demolarea stâncii.

Puteai rămâne blocat aici.

O sută cincizeci, o sută cincizeci şi unu…

Dacă se întâmpla ceva – dacă rămânea blocată, dacă se prăbuşea tunelul, îngropând-o sub bolovani –, genul ăsta de risc o umplea de încântare.

O sută şaizeci.

S-a oprit şi şi-a tras mâna stângă în faţă ca să pipăie cu ea până a găsit spaţiul gol pe care-l căuta… aici se bifurca tunelul. O luă la stânga şi merse mai departe, începând din nou să-şi numere paşii. Această potecă mergea mai departe decât prima. În cele din urmă, a simţit cum se lărgea spaţiul. A suflat în lumânare şi a înaintat orbeşte, cu paşi mărunţi, până ce a atins cu mâinile treptele unei scări. O clipă mai târziu împingea în sus o trapă şi ieşea afară, la baza unei statui aflate printre copaci, în adâncul unui crâng de la marginea cea mai îndepărtată a campusului. A tras adânc în piept aerul rece, ceţos.

Asta era partea cea mai grozavă – să te târăşti la propriu afară, pe iarbă, în întuneric, ca o creatură nocturnă nou-născută. Privirea i se acomodase cu neantul beznei, iar acum noaptea îi părea strălucitoare şi plină de viaţă. Nu avea nevoie de lumânare ca să-şi găsească drumul printre copaci, către poteca ce ducea la Casa Apollo. A luat de pe jos o pietricică şi a ochit cu grijă o fereastră de la etaj.

O clipă mai târziu a auzit cum se deschidea fereastra glisantă. O funie cu noduri a şerpuit până jos. Întâi a văzut picioarele lui Eddie. Avea stele tatuate cu cerneală neagră pe tălpile ambelor picioare. Nu avea pe el decât o pereche de pantaloni de pijama din mătase albastră; refuza să facă vreo concesie frigului. Şi-a dat drumul de la vreun metru înălţime şi a aterizat elegant, dându-şi pe spate părul blond cu o scuturare din cap. Apollo era o clădire mare, construită iniţial ca să găzduiască clase, dar acum adăpostea la etajul unu patru elevi. Eddie împărţea această latură a clădirii numai cu încă o persoană, deci ar fi putut ieşi liniştit pe uşa din faţă, dar n-ar mai fi fost la fel de amuzant.

A urmat-o în crâng şi, odată ajunşi acolo, a lipit-o cu spatele de un copac. Ea i-a cuprins faţa în palme şi l-a sărutat sălbatic, plimbându-şi mâinile pe spinarea lui goală.

Edward Pierce Davenport era prima şi singura persoană pentru care Francis simţea o urmă de respect. Provenea din acelaşi gen de mediu avut, ca şi ea; era din Boston şi familia lui se ocupa de transporturi. Eddie îşi făcuse un scop în viaţă din a-şi dezamăgi familia şi până acum făcuse o

treabă excepțională. Se auzeau poveşti despre menajere seduse, despre preumblări în pielea goală prin mijlocul unor dineuri elegante, despre o cadă plină cu şampanie. Fusese exmatriculat din patru dintre cele mai bune şcoli din țară înainte ca părinții lui să cadă în genunchi şi să-l implore pe bunul lor prieten, Albert, să-l ia pe Eddie în munți, unde avea şanse să nu dea de belea chiar din primele cinci minute. Sau, măcar putea să stârnească scandal într-un loc izolat. Era suficient.

Eddie şi Francis se cunoscuseră în prima zi, la picnicul de pe pajişte, unde se sorbiseră din ochi peste friptura rece de pui şi limonadă. El văzuse exemplarul din revista *Detectivii* din geanta ei. Îi recitase un citat dintr-o poezie franțuzească obscenă. Şi gata. Eddie se potolise brusc. Sau aşa părea. Lumea spunea că Francis exercitase o influență pozitivă asupra lui.

Eddie i-a prezentat lui Francis lumea poeziei – furtunile sălbatice şi învârtejite ale romanticilor, realitățile fracturate ale moderniştilor şi suprarealiştilor. I-a dezvăluit visul lui: să ducă o viață în care să dea curs fiecărui impuls. I-a arătat lui Francis o multitudine de lucruri pe care le învățase în viața lui sentimentală, iar Francis fusese o elevă silitoare.

Francis i-a povestit lui Eddie despre fabricarea bombelor şi i-a citit povestiri despre Bonnie şi Clyde şi John Dillinger şi Ma Barker. Eddie a fost fascinat pe loc. Erau poeți… poeți ai mitralierei, care refuzau orice compromis, care apucau orice drum doreau, care călătoreau râzând în soare. Şi aşa, pe pajişti, în bibliotecă, prin colțuri şi subsoluri, Francis şi Eddie au format o legătură indestructibilă.

Pe parcursul toamnei şi al acelei ierni geroase, au început să studieze arta nelegiuirii. La momentul potrivit, aveau să fure una dintre maşinile lui Ellingham, s-o umple cu dinamită şi să fugă. Momentul avea să vină curând, când avea să se topească zăpada de pe munte, într-o zi senină, fără să fie văzuți de nimeni, aveau să o ia spre vest şi să jefuiască bănci. Francis avea să arunce în aer uşile seifurilor. Eddie avea să scrie povestea lor. Aveau să facă dragoste pe podelele caselor părăsite în care aveau să se ascundă şi chiar pe drum, până ce se termina drumul.

S-a retras din îmbrățişarea lui ca să-i spună ce se întâmpla – Dottie lipsea, venea poliția –, dar el s-a lăsat uşor pe pământ, trăgând-o după el. Dorința ei de a-i spune veştile interesante a fost întrecută de un alt fel de dorință. Nu exista nimic mai frumos pe lume decât Eddie, aşa cum stătea, lungit pe pământ, cu pieptul gol. Nu era un băiat cuminte; era un băiat pervers, rebel, aproape la fel de pervers şi nestăpânit ca Francis. Mai fusese

şi cu alţi băieţi înainte de el, dar erau stângaci. Eddie ştia exact ce făcea. Se juca cu viteza corpului lui. Putea să se mişte lent… dureros de lent. Acum a tras-o în jos şi şi-a trecut mâna pe lungimea trupului ei, centimetru cu centimetru, până ce ea aproape că n-a mai putut îndura.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a spus ea, cu respiraţia tăiată. O să-ţi placă.

— Îmi place tot ce-mi spui tu.

S-a auzit ceva lângă ei şi cei doi au îngheţat. Albert Ellingham a trecut pe lângă ei cu pas iute. Francis a arătat cu degetul către el şi i-a făcut semn să-l urmeze. Au păstrat distanţa, ţinându-se după el către sala de sport, aflată încă în construcţie.

Încăperea în care intrase Albert Ellingham era destinată noului bazin de înot. Era un spaţiu vast, cu tavan boltit, rece şi întins, cu pereţi acoperiţi cu faianţă albă şi acvamarin. În bazin încă nu era apă… era doar o groapă cu pereţi netezi, din beton. Nu era căldură, deci încăperea era ca un congelator. Lui Francis îi era frig cu paltonul pe ea, nici nu-şi închipuia cum se simţea Eddie. Dar asta era faza cu Eddie… nu simţea durerea.

Lângă uşă era un căruţ mare, plin cu materiale de construcţie. Cum singura lumină venea de la un felinar aflat în celălalt capăt al încăperii, Eddie şi Francis au reuşit să se ascundă după ele fără probleme. Tavanul înalt, bazinul gol şi pereţii faianţaţi asigurau o acustică perfectă. Auzeau fiecare vorbă, chiar dacă nu vedeau mare lucru de unde erau ghemuiţi.

— Albert! a spus domnişoara Nelson.

Francis a auzit paşi iuţi şi, ţintindu-se peste căruţ, a văzut două siluete îmbrăţişate. Francis şi-a dat în gând o palmă peste ceafă. Normal! De aceea era părul domnişoarei Nelson aşa de atent coafat. De aceea purta mici diamante în urechi, discrete, dar mult peste posibilităţile ei financiare.

— Marion, a spus Albert Ellingham cu voce răguşită. S-a întâmplat ceva. Cineva le-a răpit pe Alice şi pe Iris.

Acum, frigul de afară oglindea frigul din ea… dar era un fel de ger scânteietor, ca lumina nebună a cerului înainte de una dintre furtunile de zăpadă furibunde specifice iernilor din Vermont.

Răpite.

— Scrisoarea aia, a spus el. Maestrul minciunilor…

Lui Francis i-a venit să vomite. Lângă ea, Eddie a tras aer printre dinţi, cu un şuierat entuziasmat.

— Ia ăsta, a spus Albert Ellingham.

— Doamne, Albert, nu ştiu să trag cu chestiile astea. Oare să fi primit

domnişoara Nelson un *pistol?*

— Tragi cocoşul şi apeşi pe trăgaci. Acum, ascultă-mă! Am chemat autobuze şi vor veni în zori. Elevii trebuie să plece cu ele, la fel şi tu. Trezeşte-i înainte de răsărit şi pune-i să-şi ia numai strictul necesar. Am să le trimit restul.

— Albert, unul din copii a…

— N-avem timp. Ia trenul spre New York şi du-te direct la apartament. Te caut eu acolo de îndată ce-o să pot. Fugi! Trebuie să pleci chiar acum.

— Albert, îmi pare rău. O să…

— Du-te, Marion!

Albert Ellingham – regele ziarelor şi radioului american – avea glasul înecat în lacrimi. Francis şi Eddie s-au ghemuit la pământ când domnişoara Nelson a ieşit grăbită. L-au auzit pe Albert Ellingham plângând în hohote convulsive minute în şir, apoi a ieşit şi el.

3

Cam la o oră după ce Stevie îl găsise pe Edward King în casa ei, se afla pe bancheta din spate a unui SUV care se îndrepta către aeroport. Soarele apusese de mult, dar în maşina asta întunericul era sporit de geamurile fumurii. Mai era o umbră – persoana care stătea lângă ea, pe bancheta imensă din piele, sorbind dintr-o sticlă de apă minerală, cu ochii în telefon. Edward King nu vorbise aproape deloc pe drum. Agentul lui de pază stătea în față, privind înainte. Nu se vedeau decât luminile difuze de afară şi micile leduri de pe bord.

Aşa cum i se promisese, în portbagajul maşinii era destul loc pentru cutiile şi genţile lui Stevie. Unele nici nu fuseseră despachetate şi erau deja gata de drum. Hainele trebuiseră adunate de prin coşuri (unele încă murdare) şi din uscător, dulap şi de prin sertare. Toate lucruşoarele ei, cărţile rufoase şi hainele negre decolorate de atâta spălat şi cearşafurile cu petele colorate de pe ele de unde explodase o capsulă de detergent… o geantă cu prelungitoare şi cabluri adunate la repezeală… toate acestea fuseseră luate pe sus şi îndesate în portbagajul SUV-ului cu precizie ştiinţifică de şofer şi bodyguard, precum criminaliştii care adună probe de la scena unei crime. În pungă. În maşină. Oricât ar fi de jerpelite, oricât ar fi de mici.

Stevie păstră rucsacul cu ea, strâns la piept. Era tot ce-i trebuia, de fapt, în caz că se hotăra să deschidă portiera la un semafor şi să o rupă la fugă. Laptopul. Portofelul. Pastilele. Notiţele. Telefonul. Cutia.

— Aşa… spuse Edward King băgându-şi telefonul în buzunar. Eşti bucuroasă că te întorci la şcoală?

Bucuroasă nu era cuvântul corect. Stevie *trebuia* să se întoarcă şi *voia* să se întoarcă, dar emoţia care o însoţea era anxietatea. Anxietatea şi entuziasmul sunt veri primari; pot fi confundate uneori. Au multe trăsături comune: emoţia efervescentă, viteza, ochii măriţi şi bubuitul inimii. Dar în timp ce entuziasmul tinde să te ridice pe culmile înalte, luminoase, ale emoţiilor, anxietatea te trage în jos, dându-ţi senzaţia că trebuie să-ţi încleştezi mâinile de pământ ca să nu aluneci de pe el când se învârteşte.

Aşa funcţiona sistemul simpatic, îi spusese terapeutul. Ca să poţi face faţă anxietăţii, trebuie s-o laşi să-şi completeze ciclul. Stevie bătu din picior în podeaua maşinii, spunându-i ciclului să-şi mişte fundul. De ce era aşa de

anxioasă? Se întorcea la caz, se întorcea la prieteni, se întorcea la cursuri, se întorcea…

La fiul lui Edward King. Şi acesta era o persoană la care era complicat să te întorci.

Ultima dată avusese contact cu David în dimineața de după ce o pusese pe Ellie în fața dovezilor, iar Ellie fugise. Ea şi David se întorseseră împreună la Minerva. S-au dus în camera lui Ellie şi s-au aşezat pe patul ei. David era aşa de frumos în dimineața aceea! Lumina îi cădea pe o parte a feței şi el parcă avea o strălucire interioară. Părul negru îi cădea în cârlionți lungi de un deget pe frunte. Avea sprâncene arcuite natural, permanent ridicate a amuzament. Avea nasul lung şi subțire. Tricourile lui uzate erau prea strâmte pentru corpul lui şi îi dezgoleau brațele musculoase…

A dat să-l sărute, dar s-a auzit un zgomot de-afară, de deasupra lor. Stevie a crezut că elicopterul făcea parte din eforturile de căutare a lui Ellie, dar când l-a ajuns din urmă pe David şi a văzut la ce se uita, totul s-a schimbat. Atunci a văzut cuvântul KING pe latura aparatului. Atunci s-a uitat de la Edward King la David şi a văzut prima dată asemănarea. David i-a spus: „Ți-l prezint pe tatăl meu mort”.

Ce s-a întâmplat după aceea a fost foarte bizar. Edward King s-a oprit din drum când i-a văzut pe David şi pe Stevie. A înclinat din cap şi apoi s-a întors spre Casa Mare. Elicopterul a decolat. Din câte-şi dădea seama Stevie, în momentul acela nu era nimeni prin preajmă ca să citească ce scria pe el sau să-l vadă pe Edward King.

David s-a întors spre Stevie şi a spus: „Ei, acum ştii”.

A aşteptat reacția ei, dar n-a venit. Creierul ei nu putea procesa asta – că singurul tip pentru care simțise vreodată aşa ceva, cu care avusese aşa de mult contact, că David era fiul lui…

Cu fiecare secundă care trecea fără ca ea să spună nimic, rânjetul lui David devenea tot mai larg.

„Mda”, a spus el. „Exact cum am crezut.”

S-a întors şi a plecat. Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră. David a evitat-o tot restul zilei, iar ea l-a evitat a doua zi. Şi după aceea ea a plecat. Nu mai vorbiseră de atunci. Se gândise de câteva ori să-l contacteze, dar prea multe emoții îi țâşniseră în cale… repulsie, frică, tristețe.

Cumva, avea sens ca Edward King să fie cel care o aducea înapoi. Cercul era acum complet.

Maşina ocoli ca s-o ia către o zonă din spatele aeroportului, spre un gard de sârmă cu o poartă roşu-aprins, cu paznic. Şoferul ridică mâna în care ținea ceva şi bariera roşu-aprins se ridică, dându-le voie să intre în spațiul situat de cealaltă parte, unde se îndreptară către o mică clădire din mijlocul terenului. În clădire nu exista nicio coadă la controlul de securitate, nicio poartă, nicio pasarelă. Intrară într-o cameră goală care arăta cam ca o bancă, şi-şi aruncară lucrurile pe banda unui aparat cu raze X care aştepta acolo, la dispoziția lor, cu un operator care nu părea să dea doi bani pe conținutul pe care îl scotea la iveală maşinăria. Li se făcu semn să treacă, apoi merseră pe lângă câteva scaune confortabile şi nişte rafturi unde erau expuse reviste şi ziare, toate gratuite. Ieşiră pe nişte uşi cu senzor de mişcare şi erau iar afară, îndreptându-se către un avion.

Stevie urcase în avion doar de câteva ori în viața ei, ca să-şi viziteze bunicii din Florida. Avionul ăsta nu era ca acelea în care zburase ea. Era *extrem* de mic. Un bărbat în cămaşă albă şi cu şapcă de căpitan le făcu semn din mână şi îi conduse pe patru trepte înguste încastrate într-o trapă deschisă. Uşa, dacă i se poate spune aşa, era o deschizătură mică, ca pentru un hobbit. Stevie fu nevoită să-şi bage capul între umeri şi să-şi strângă rucsacul la piept ca să poată trece. Înăuntru, universul avionului era de un alb cremos, calmant. Erau şase locuri: două cu fața către cabina piloților şi patru grupate două câte două, față în față. Edward King ocupă unul dintre acestea şi-i făcu semn lui Stevie să se aşeze pe cel din fața lui. Stevie îl ocupă pe cel aflat de cealaltă parte a micului interval.

— O să-ți placă, îi spuse el. Odată ce zbori cu un avion privat, n-o să mai vrei niciodată să zbori altfel. Bucură-te de moment! E grozav!

Bodyguardul intră şi ocupă unul dintre locurile aflate cu fața spre piloți, apoi scoase o carte şi începu să citească. Căpitanul şi copilotul îl urmară şi unul dintre ei trase uşa după ei. Era mult prea… simplu pentru gustul lui Stevie. Doar o mică trapă închisă de un tip oarecare. A sucit un mâner şi gata. S-au aplecat să intre în carlinga mică, care era complet deschisă şi expusă privirilor. Bordul cu luminițele lui sărea în ochi în contrast cu cerul întunecat care se vedea prin parbriz. Nu era normal să vezi carlinga şi sigur nu era normal să poți intra pur şi simplu în ea.

— Aveți nevoie de ceva, şefu'? întrebă unul dintre piloți lăsându-se pe spate.

— Vrei ceva, Stevie? întrebă Edward King. Avem sucuri, gustări… Vrei o Cola? Avem nişte chipsuri tare bune. Îmi plac la nebunie. Nu am voie să

mănânc… colesterolul, dar…

Lui Stevie i-ar fi plăcut o Cola şi nişte chipsuri de fiţe servite în coşuleţ. Erau din alea scumpe, tăiate gros, în pachețele mici, cu tot felul de arome – care costă cel puțin un dolar. Dar ea n-avea de gând să mai ia absolut nimic de la Edward King. Urma regula din Ţara Minunilor: nu bea şi nu mânca nimic!

Văzând că Stevie avea de gând să reziste coşuleţului cu chipsuri de fiţe, Edward King ridică din umeri şi-l puse la loc în spatele lui.

— Cred că suntem gata de plecare, spuse el.

Şi asta a fost tot. Fără demonstrație de siguranță. Fără măcar să-i spună cineva să-şi pună centura. Micul avion porni înainte, coti pe o pistă şi apoi începu să prindă viteză. Pittsburgh-ul trecea pe la ferestre într-un iureş nedesluşit, iar Edward King stătea politicos pe tronul lui de piele crem, butonând mobilul. *La mobil.* În avion!

Regulile nu mai contau.

Stevie simți cum stomacul i se ridică în gât când avionul se ridică lin de la pământ.

— O să ne zgâlțâie puțin, spuse unul din piloți lăsându-se pe spate. E cam înnorat. Ar trebui să treacă după vreo zece minute. S-ar putea să mai dăm de nori când ajungem în Vermont. Acolo e vreme proastă şi e posibil să dăm peste ceva turbulențe când trecem munții. Nimic de speriat.

Avioanele mici se prăbuşeau mereu, nu? Aeronava minusculă săltă uşor în aer şi Stevie îşi dădu seama pe loc cât de ridicolă era viața. Plutea în vânt împreună cu cea mai oribilă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Dacă se prăbuşeau, Edward King se prăbuşea şi el. Era ea pregătită pentru asta? Dacă ar avea de ales, ar ordona avionului cu puterea minții să se prăbuşească bubuind pe vreun câmp, dacă asta însemna să îl elimine pe Edward King? Era ea gata să cadă din cer ca să salveze America? Creierul ei venea cu idei care mai de care mai stranii.

— De ce faci asta? întrebă ea.

Vocea ei suna straniu în liniştea politicoasă din avion.

— Vorbeşti! Mă bucur. Credeam că ți-e rău. Sigur nu vrei o Cola?

— De ce faci asta? întrebă ea din nou.

— Adică de ce te duc înapoi la Academia Ellingham într-un avion particular?

Normal că asta voiam să spun, căcănar ipocrit ce eşti!

— Păi… spuse Edward King băgându-şi telefonul la loc în buzunarul

interior al hainei, cred că acolo ți-e locul.

— Deci asiguri tuturor acest serviciu? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, cu un mic zâmbet. Nu, sigur că nu. Nu, iar tu eşti foarte deşteaptă, Stevie, sunt conştient de asta. Apreciez asta. Ştii ceva? O să *mănânc* o pungă de-aia de chipsuri. Nu le mănânc decât în avion. Nu ştiu de ce. Dar o punguță…

Stevie se uită cum trăgea iar coşulețul spre el şi îi trecea cu atenție în revistă conținutul. Era interesul plin de bucurie îndelung exersat de un politician care trebuia să pară interesat de orice îi puneau alegătorii în față: torturi şi cine şi prezentări făcute de copii şi pensionari, ceremonii pentru oameni de care n-a auzit niciodată. Era un zâmbet profesionist, o modalitate de a identifica momentul perfect pentru o pauză şi de a interveni în fluxul conversațional pentru a readuce atenția asupra lui, făcând toate astea aşa de firesc şi subtil, încât atunci când veninul ieşea la iveală, lumea să spună: „Dar e un tip aşa de drăguț şi cu picioarele pe pământ! Uite, îi plac chipsurile, ca şi nouă".

Aşa că avea să aştepte fără să spună nimic. Se cufundă şi mai tare în scaun, iar scaunul o primi, fiindcă era un scaun scump, făcut să primească orice tratament dorea să-i aplice cel care şedea în el.

— Astea par ciudate, spuse Edward King, scoțând o punguță verde din coş. Aromă de murături cu mărar. Sunt tare bune.

Deschise punguța şi, cu degetele lui lungi, scoase un chips. Mâinile lui semănau aşa de tare cu ale lui David, că lui Stevie i se făcu pielea de găină. Lungi şi elegante. Mâini care ar cuprinde perfect un gât.

— Primul motiv, spuse el băgându-şi cartoful în gură şi vorbind apoi clefăind, pentru care te duc personal înapoi la Ellingham are legătură cu treaba excepțională pe care ai făcut-o ca să afli ce s-a întâmplat cu Hayes Major. Sunt şi eu părinte, Stevie. Fiul meu e la şcoală cu tine. Şi eram la fel de îngrijorat ca orice părinte.

Aşa de îngrijorat, încât fiul tău a preferat să ne spună că eşti mort decât să recunoască faptul că eşti taică-său.

— Deci ăsta ar fi un motiv, spuse el. Dar, aşa cum ți-ai dat seama, vreau ceva de la tine. Am nevoie de ajutorul tău.

Prin una dintre gurile de ventilație discrete din perete venea aer rece. Stevie trase aer în piept, inhalând şuvoiul răcoros.

— Da, ştiu, ştiu. Nu vrei să mă ajuți. Am auzit de unele dintre şotiile pe care le-ai făcut la biroul voluntarilor locali. Ai schimbat listele voluntarilor

de ai făcut pe toată lumea să sune la Lumea Apelor şi la magazinul American Girl, ăla cu păpuşile. Sincer să fiu, a fost amuzant. Nu mă deranjează astfel de chestii. Ne mai scot din rutină. Dar ştiu că n-ai vrea să faci ceva ce ar ajuta intereselor mele politice, fiindcă interesele noastre nu se… *suprapun.*

Era tot politicos şi rostea cuvintele nonşalant şi fermecător şi studiat. Dar ridică privirea spre ea şi văzu pe chipul lui aceeaşi expresie misterioasă şi jucăuşă pe care o văzuse şi la David. Stevie făcuse toate acele lucruri, dar nu crezuse niciodată că vestea despre ele avea să ajungă până la el. Acest senator – acest bărbat care voia să fie preşedinte – ştia că Stevie se amestecase în campania lui. Nu era un gând prea liniştitor.

— Ce vreau eu de la tine, spuse el, e o chestie care cred că o să ți se potrivească perfect. Nu contravine convingerilor tale.

Băgă încă un cartof în gură şi, pentru o clipă, aerul de sub avion dispăru. Stevie îşi încleştă mâinile de scaun.

— Îl ştii pe David, fiul meu, zise el, fără să bage în seamă scăderea altitudinii. E prieten cu tine. Ştiu că te respectă foarte mult. Ştiu asta pentru că nu mi-a spus nicio vorbă despre tine, deşi l-am întrebat de mai multe ori. Voiam să aflu mai multe despre această colegă a lui de cămin care a rezolvat cazul, cea alături de care stătea când am ajuns la voi la şcoală aşa de devreme în zori, când nimeni n-ar fi trebuit să fie treaz. Dar n-a scos o vorbă. Ceea ce înseamnă că nu vrea ca *tu* să ai nimic de-a face cu *mine.* Ceea ce înseamnă că te place. Nu e cine ştie ce cod imposibil de descifrat.

Stevie simți că se relaxează un pic şi, în avionul ăsta ciudat şi rece, se simți învăluită de căldură. David ridicase ziduri de apărare. David o *plăcea.*

— David, zise el punând punga cu chipsuri pe scaunul din fața lui, e cam dificil de ținut în frâu. Ai idee la câte şcoli a mers?

Clătină din cap de parcă ea răspunsese.

— Parcă şase. Poate şapte. Are un stil uluitor de a-şi exprima dezgustul față de un loc. Odată ce nu-i mai place acolo, totul se duce de râpă. Aş vrea ca lucrurile să nu se mai ducă de râpă. Aproape că a scăpat de liceu. E ultimul lui an. Trebuie doar să reziste până în iunie. Şi Ellingham îi prieşte. Când ai plecat, a început să facă probleme. Nu se mai duce la ore. Are comportament distructiv. Nu mai e mult până ce şcoala va fi nevoită să-l dea afară. Cred că dacă te întorci la Ellingham o să se liniştească. Aşa că te duc înapoi. Ai şansa să te întorci într-un loc unde cred că-ți doreşti foarte tare să fii şi ai o sarcină foarte simplă: să te asiguri că şi David rămâne

acolo.

— Şi cum crezi că aş putea face asta? întrebă Stevie.

— Cred că-i place să te aibă acolo. Pari să fii o prezență liniştitoare pentru el. Nu sugerez în niciun caz să faci ceva… personal. Nu e sub nicio formă treaba mea şi ar fi complet deplasat din toate punctele de vedere să sugerez aşa ceva. Cred doar că te consideră prietena lui şi că ar putea fi mai dispus să rămână dacă ai fi şi tu la şcoală. Asta-i tot.

— Şi dacă nu vreau să vorbesc cu el?

— Nu-i aşa greu să faci un pic de conversație de complezență. Cât timp David e acolo, o să fii şi tu acolo. O să am grijă de asta. Iar dacă ai vreo problemă cu înțelegerea asta, întorc avionul şi te duc imediat înapoi acasă. Nu mi-e greu deloc. Gândeşte-te la ce ți-am propus.

Întorc avionul. Amenințări de părinte, dar de data asta cu putere reală, iar Edward King ştia asta. Stevie nu mai scoase o vorbă şi se uită la luminile care apăreau dedesubt, pe pământ, prin spărturile din pătura de nori. Simți conturul unui obiect din geanta ei – singurul lucru cu adevărat prețios, de neînlocuit. Cutia de ceai. Indiciul. Înainte, dezlegarea cazului fusese un mare vis, dar acum era o reală posibilitate. Avea ceva ce nu mai avea nimeni. Asta era şansa ei.

Stevie tăcu multă vreme, simțind răceala degajată de fereastra avionului, privindu-şi reflexia cu părul scurt şi blond ridicat drept în sus. Cine era ea? *Cine putea să fie?*

— Ce zici, Stevie? întrebă Edward King. Batem palma?

— Mda, făcu Stevie întorcând spatele propriei reflexii. Batem palma!

4

Uneori, în momente de nesiguranță sau plictiseală, Stevie Bell trecea în revistă în minte scene din romane sau seriale polițiste celebre. În timp ce stătea în alt SUV care urca pe drumurile de munte mărginite de stânci ale autostrăzii I-89, îndepărtându-se de Burlington şi îndreptându-se spre Ellingham, creierul ei decise să revadă începutul de la *Zece negri mititei,* probabil cea mai bună operă a Agathei Christie şi poate cartea polițistă cea mai apropiată de perfecțiune scrisă vreodată. Zece străini se întâlnesc în drum spre o insulă privată izolată de lume, la care nu se poate ajunge decât cu o barcă micuță. Toți au fost invitați acolo sub diverse pretexte, de cineva pe care nu-şi aminteşte nimeni prea bine să-l fi cunoscut. Toți primesc oferte irezistibile, aşa că toți răspund invitației. Nu trece mult după ce ajung şi îşi dau seama că toate povestirile sunt cusute cu ață albă, iar după aceea… încep să cadă ca muştele.

Cam aşa era şi cu mersul la Ellingham.

Era izolat. Nu puteai ajunge acolo decât cu microbuzul şcolii. Primeai invitația printr-o scrisoare şi poate că nu pricepeai niciodată pe deplin de ce ai fost invitat. Stevie se întorcea datorită unei oferte… o ofertă pe care n-o putea refuza.

A, şi deja apăruse un cadavru.

Hayes Major nu putea fi dat uitării. Hayes – cel cu părul blond şi picioare musculoase şi bronz uniform, cu vocea mieroasă şi pomeți de star. Stevie descoperise în scurt timp că cel mai mare talent al lui Hayes era să-i pună pe alții să-i facă treaba: temele, referatele, proiectele, serialul. Hayes avea o mulțime de oameni care lucrau pentru el. Era cam nesimțit.

Oricum s-ar fi întâmplat, nu meritase să moară. Şi Stevie nu era nici ea prea sigură cum se întâmplase. Tot ce ştia sigur era că nu Hayes îşi scrisese serialul. Se prinsese că Ellie i-l scrisese pentru 500 de dolari şi că ascunsese acest lucru. Stevie mai pusese cap la cap şi alte indicii: faptul că Hayes vorbea pe Skype cu prietena lui, Beth Brave, la ora la care se presupunea că era în cealaltă parte a campusului şi fura gheața carbonică ce avea să-l ucidă. Deci altcineva luase gheața aia. Şi cine ar fi putut s-o facă, dacă nu o persoană care îi purta pică pentru ceva, cum ar fi, să zicem, pentru că scrisese un serial pentru el, crezând că nu va ajunge departe, ca să descopere că avea să fie făcut un film după el şi că valora poate milioane…

Dar erau o groază de oameni care aveau un cui împotriva lui Hayes. Iar Ellie crescuse într-o comunitate hipiotă, unde totul se împărțea. Ellie purta haine din saci de gunoi şi nu părea să-i pese deloc de bani…

Bum, bum. Inima îi bătea mai repede. Nu avea niciun motiv să-şi lase gândurile s-o apuce pe calea asta, niciun motiv să resusciteze vinovăția. Ea doar scosese la lumină un fapt şi Ellie fugise, iar acum criza se terminase şi ea se întorcea la Ellingham ca să termine ce începuse.

Edward King n-o însoțise în partea asta a călătoriei. Se urcase înapoi în avionul lui şi se cărase cine ştie unde. Ultimul lucru pe care i-l spusese a fost: „E decizia ta, dar probabil că ar fi mai uşor dacă nu ai spune nimănui că te-ai întors cu avionul meu. Tot ce ştie şcoala e că părinții tăi ți-au dat verde să te întorci. Mijlocul tău de transport s-ar putea să nu fie foarte popular. Probabil că ar fi mai bine să spui doar că ai venit cu avionul şi gata". Microbuzul care o aştepta la aeroport aparținea unei firme locale de taximetre, iar şoferul nu i-a dat nicio atenție, lăsând-o singură în întuneric, cu gândurile ei. Îşi puse căştile şi încercă să asculte muzică, apoi un serial despre cazuri reale de crimă, dar nu se putea concentra la nimic. Aşa că lăsă să se aştearnă tăcerea.

Ştia că-i putea suna pe Janelle şi pe Nate, ori măcar putea să le dea mesaje ca să-i anunțe că venea, dar descoperi că era ca şi paralizată. I-ar fi pus întrebări, iar ea nu avea încă răspunsuri. Abia dacă înțelegea ea însăşi. Aşa că depănă în minte intrigi polițiste şi se uită la pereții de stâncă ce mărgineau şoseaua.

Microbuzul trase în parcarea popasului, iar şoferul opri motorul în aşteptarea cuiva de la Ellingham. Nu după mult timp, o Toyota albastră opri lângă ei. Stevie văzu familiarul cap cu păr cenuşiu ca oțelul. Larry de la Pază nu purta uniforma lui obişnuită – nu era în timpul serviciului, aşa că era îmbrăcat în blugi şi o haină în carouri negre şi roşii, teribil de tipică statului Vermont.

— Deci… spuse el când Stevie coborî din microbuz. Ai reuşit să te întorci.

— Ți-a fost dor de mine?

— Numai la tine m-am gândit tot timpul, răspunse el.

Mârâitul lui avea o urmă de blândețe care-i spuse lui Stevie că, într-o anume măsură, era adevărat. Cu toate că îi dăduse ceva bătăi de cap lui Larry (când a intrat în tunelul încuiat, când s-a amestecat în ancheta asupra morții lui Hayes şi a făcut propria ei anchetă… nimicuri de-astea, asupra

cărora nici n-are sens să stăruim) îl şi cucerise cu seriozitatea cu care studiase cazul Ellingham şi cu faptul că…

În fine, ea îl condusese la cadavrul lui Hayes. Şi apoi la potențialul vinovat.

Larry luă una din genţile cu hainele murdare ale lui Stevie şi o puse în portbagaj. Bunurile ei fuseseră mutate dintr-o parte în alta de mai multe ori şi acum, ajunse în Toyota, nu arătau deloc mai bine. Părea să fie maşina personală a lui Larry – sosise la o oră prea târzie ca să mai fie trimis microbuzul academiei.

— Ce s-a mai întâmplat de când am plecat? întrebă Stevie după ce urcară amândoi în maşină.

Larry dădu şi mai încet muzica country care se auzea din difuzoare.

— Nimic. Totul s-a oprit. S-a închis şcoala.

— Eram sigură, spuse ea.

Larry scoase maşina pe şosea. Aici era mult mai întuneric. Suburbiile din Pittsburgh aveau mai multe magazine şi malluri, mai multe benzinării, în general, mai multă lumină. Aici, întunericul se aşternea peste ţinut până întâlnea stânca ori copacii şi după aceea întunericul se aşternea peste toate. Cerul era presărat cu stele. Stevie avu o senzaţie călduroasă de familiaritate la vederea indicatoarelor de pe marginea drumului, a panourilor cu reclame la cabane de schi şi dulciuri cu sirop de arţar şi ateliere de suflat sticlă. Şi mai erau indicatoarele de pe I-89 care-i plăceau cel mai mult, cele pe care scria pur şi simplu ELAN. Le observase când urca prima dată către Ellingham, repetitivul avertisment: elan, elan, elan, dar cu toate acestea…

Niciun elan.

— Ai văzut vreodată un elan? întrebă ea.

— Îhî, făcu el.

— Cum era?

— Mare.

Era un răspuns satisfăcător. Măcar elanul nu era o minciună.

— Deci, acum, că te-ai întors, spuse Larry, presupun că ai să dai dovadă de ceva mai mult respect pentru reguli.

— Întotdeauna le-am respectat, zise Stevie. Poate doar…

— Ai intrat în tuneluri încuiate, unde cineva a murit. Ai încolţit în casă la tine un posibil suspect de crimă…

Stevie se îmbujoră de mândrie, ceea ce probabil că nu era reacţia pe care şi-o dorea Larry.

— Vreau să spun că de data asta o să fie altfel, da? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

— Vreau să te aud, zise el.

— Reguli, spuse ea. Să le respect. Aşa o să fac. Promit!

— Bun. Fiindcă-mi place de tine şi m-ar durea sufletul să te salt, să te fac pachet şi să te trimit acasă. Vrei să rezolvi cazuri, Stevie? Nu poți să te porți de parcă eşti mai deşteaptă decât toți cei din jur, făcând totul singură. Aşa se ajunge la nenorociri.

— Ştiu, spuse ea. Îmi pare rău.

— Nu-i vorba aici de păreri de rău, zise el.

La auzul acestor vorbe, Stevie se lăsă moale în scaun şi rămase aşa, aplecată în față, lăsând centura de siguranță să-i intre în carne, drept pedeapsă. Maşina luă curba de o geometrie îndoielnică spre poteca periculoasă ce urca spre şcoală. Prima dată urcase poteca dimineața, în microbuzul imens al şcolii. De-a lungul drumului era ici-colo câte-un bec, care oferea doar atâta lumină cât să scoată la iveală desişul adânc, întunecat, al pădurii, îngustimea potecii, panta dramatică de deasupra râului de pe fundul râpei, apoi urcuşul, urcuşul…

Maşina ajunse pe culme şi doi sfincşi apărură luminați de două reflectoare îndreptate spre ei. Urma o perdea neagră de copaci, după care tot peisajul se deschidea. În jurul pajiştii era un cerc de lumină orbitoare, lumini la aproape fiecare fereastră, lumini îndreptate spre fântâna lui Neptun; şi, deasupra întregii privelişti, trona Casa Mare. Strălucitoare. Pregătită.

Actul Doi era pe cale să înceapă.

★

Larry o lăsă pe Stevie pe aleea circulară.

— Treci dimineață pe la Casa Mare, spuse el. Dr. Scott vrea să vorbească cu tine, să te ajute să te reacomodezi. La 10.

— Îhî, răspunse ea. La 10. O să fiu acolo.

— Bun. Noapte bună. O să-ți trimit lucrurile.

Stevie se duse pe jos către Casa Minerva. Aerul era tăios de rece, iar paşii ei pe cărările pietruite răsunau tare şi clar. Deasupra, copacii formau o boltă uniformă care ascundea vederii luna. Îşi cuprinse strâns trupul cu brațele, simțindu-se puțin amețită. Din nou, anxietatea bolborosea aproape de suprafață. Mare parte din anxietate era, de fapt, anxietatea provocată de teama de a nu avea un atac de anxietate. Oare avea să vină în noaptea asta?

Oare avea să-şi înfăşoare brusc degetele pe gâtul ei şi să răsucească lumea acum, în momentul când ar trebui să fie în culmea fericirii? Oare avea universul să se adune într-un ghem care s-o pocnească drept între ochi?

Se simțea un miros plăcut de fum de lemne. Undeva ardea un foc. Mirosul ar fi trebuit să-i încălzească inima şi s-o facă fericită, dar îi aminti cât de departe era acest loc şi cât de diferit şi cât de multe i se întâmplaseră azi. Se opri şi inspiră profund pe nas, apoi îşi ținu respirația. O lungă expirație pe gură, însoțită de un fior neîntrerupt de abur. Îşi făcea exercițiile de respirație cu religiozitate, în fiecare seară, timp de o jumătate de oră. O ajutau să recapete parțial controlul şi îi ajutau corpul să completeze ciclul şi să se reseteze. După vreun minut de exerciții de respirație, mirosul fumului de lemne deveni iar plăcut. Sau, cel puțin, nu mai era aşa de înfricoşător. Se ducea acasă, la prietenii ei, la locul pe care-l iubea. N-avea niciun motiv să se teamă.

Porni iar pe potecă. Bolta formată de coroanele copacilor se rărea şi în fața ei apăru o clădire. În întuneric, turnul din capăt părea cam sinistru, iar iedera târâtoare părea să se întindă peste tot acum, în beznă. Uşa albastră arăta la fel de primitoare ca întotdeauna, iar în camera comună şi în camera lui Janelle era lumină. Sus, toate luminile erau stinse, mai puțin cea din capăt. Camera lui Nate. Stevie băgă mâna în buzunar după cartela de acces ca să intre, dar îşi aminti că nu mai avea cartelă. Se pregătea să se ducă la geamul lui Janelle, când uşa se deschise.

— Stevie!

Pix – dr. Nell Pixwell, membra corpului profesoral care locuia în Minerva – era înfăşurată într-un imens halat din flanel în carouri. Îşi lăsase părul de pe capul ras să crească, încât acum se vedea un puf şaten… tunsoarea de iarnă, care să-i țină cald. Ridică brațele într-un salut plin de bucurie.

— Am primit telefonul doar acum o oră! Ce mă bucur! Ce mă bucur! Ne-a fost tare dor de tine. Hai înăuntru!

În camera comună din Casa Minerva era cald ca în cuptor. Focul trosnea în şemineu, iar pe şemineu, de-o parte şi de alta, atrăgeau privirile doi bostani zâmbitori. Capul de elan de deasupra căminului fusese decorat cu luminițe pâlpâitoare negre şi portocalii. Trecuse atâta vreme de când Stevie plecase… cei rămaşi începuseră să se pregătească de Halloween.

— Probabil că Janelle are căştile pe urechi, altfel ar fi deja aici, spuse Pix. O să fie aşa de şocată, încât o să leşine. Fugi! Du-te s-o saluți!

Stevie merse încet pe coridorul cu camerele de la parter şi bătu la uşa lui Janelle. Când văzu că nu răspunde, bătu mai tare. După o clipă, Janelle apăru în uşă, îmbrăcată în pijamale albastre de finet, cu desene cu capete de pisici, şi cu centura de scule la brâu – un fel de borsetă de jur-împrejur din pânză albastră, făcută manual, cu buzunare adânci, pline cu patente şi o varietate de scule pe care Stevie nu le putea identifica. Îşi ridicase părul în două guguloaie şi căştile din care încă se auzea muzică dată tare erau lăsate în jurul gâtului. Rămase o clipă în uşă, încremenită. Apoi…

— Doamne Dumnezeule ce-se-întâmplă-de-ce nu mi-ai-spus-nimic-când-ai-venit-vai-Doamne!

O cuprinse pe Stevie strâns în braţe, răspândind parfum de flori de portocal, ulei de cocos, dovleac şi un pic a solvent industrial.

— Cum, cum…

Janelle făcu un pas înapoi şi o luă pe Stevie de umeri, ca să se uite mai bine la ea.

— Cum…

— S-a întâmplat rapid, spuse Stevie. Practic, azi. S-au răzgândit.

— Poftim? POFTIM?! Doamne, Dumnezeule…

În clipa următoare o trăgea pe Stevie după ea, ţinând-o de talie, către scările înguste în spirală din capătul coridorului. Aici pe Stevie o străfulgeră o amintire: în ziua sosirii ei la Academia Ellingham, prima persoană pe care o întâlnise în Minerva fusese Hayes Major. O recrutase să-i care lucrurile pe scările astea înghesuite, răsucite. Transpirase ca un cal de povară, iar el arăta relaxat, impecabil. Vorbea întruna de telefoane pe care le primise sau le dăduse unor oameni din Los Angeles. Iar Stevie habar n-avea de ce îi spunea ei de aceste telefoane, fiindcă nu-l întrebase şi nu-i păsa. Dar ăsta era Hayes, sută la sută. Tot numai trăncăneală despre contractul lui de film şi cât era el de popular, punându-i, între timp, pe alţii să-i facă treaba.

Scările aveau să-i amintească întotdeauna de Hayes.

Când Janelle şi Stevie bătură la uşa lui Nate, pentru o clipă se lăsă o linişte deplină. Janelle bătu mai tare şi, până la urmă, uşa se deschise cu un scârţâit.

Nate îşi împinsese toată mobila şi toate lucrurile pe lângă pereţi. Scaunul de la birou era cu fundul în sus pe birou, iar patul era ridicat pe cant, ca să rămână mai mult loc liber. Pe podeaua de lemn era un fel de model, o formă ca un păianjen, din bule şi dungi făcute din bandă neagră tăiată cu grijă. Nate stătea pe jos, în centrul acelei pânze de păianjen, îmbrăcat în pantaloni

de pijama spălăciți din finet albastru şi un tricou verde lălâu pe care scria SUNT AICI FIINDCĂ CINEVA TREBUIE SĂ-MI RĂSFEȚE NEPOȚII. În camera lui plutea un miros de deodorant de cameră ieftin, cu aromă de cuişoare şi un vag iz general de băiat. Era un miros cald, ciudat de plăcut.

— Uite! spuse Janelle arătând spre Stevie. Uite! *Uite!* Uite!

Nate se uită clipind la Stevie, apoi se ridică încet de pe podea, cât era de lung. Nu se mai tunsese de când venise la şcoală, aşa că acum părul îi crescuse şi-i intra în ochi, iar la spate îi acoperea ceafa. Ar fi trebuit să se bărbierească în urmă cu multe ore şi acum îşi scărpina țepii din barbă. Nate avea aceeaşi expresie dintotdeauna, pe care Stevie ajunsese s-o îndrăgească – vag iritat de toate, cu posibila excepție a lui Stevie şi Janelle. Dar, în rest, sigur de tot şi toate.

— E o farsă? întrebă el ridicând din sprânceană.

— Nu-i o farsă, nu-i o farsă, spuse Janelle. A apărut din senin.

— Bum! adăugă Stevie.

— Şi… te-ai întors?

— Din spațiul cosmic, zise Stevie.

— Cum e acolo?

— Nu vrei să ştii, răspunse Stevie.

— Nate, s-a întors… *ce-i cu tine?* spuse Janelle. S-a întors!

Practic, Janelle țopăia în vârful picioarelor de entuziasm.

— Te îmbrățişez în gând, spuse el.

— În gând, îți accept stângaci îmbrățişarea, zise Stevie. Dar *tu* ce faci? întrebă ea arătând spre creația de bandă de pe podea.

— Scriu, răspunse el.

— Cu bandă? Pe jos?

— E o hartă, zise el uitându-se în jur.

— A Ținutului Rază de Lună?

— Nu.

Era indicat să nu mai pună întrebări.

Stevie se uită pe coridorul întunecat, către camera lui David. Pe sub uşă nu se vedea niciun fir de lumină şi nu se auzea niciun sunet.

— Nu e acasă, spuse Nate. Sau, mă rog, nu ştiu sigur. Poate e. Nu mi-aş bate capul, în locul tău.

— Haide, îi îndemnă Janelle. Hai să-i aducem lucrurile în casă.

Când Janelle o luă spre scări, Nate îi strecură pe furiş lui Stevie unul din rarele lui zâmbete.

— Cum ai reuşit? întrebă el.

Mintea lui Stevie zbură pentru o secundă la Edward King şi promisiunea făcută lui de a nu spune o vorbă. N-ar ajuta-o cu nimic. N-ar ajuta pe nimeni.

— Se mai întâmplă şi minuni, spuse ea.

În camera comună apăruse mormanul de lucruri triste ale lui Stevie. Pix îi dădu lui Stevie cheia de la camera ei. Când descuie uşa, Stevie fu şocată mai întâi de bezna şi frigul din această încăpere, cândva familiară. Când aprinse lumina, auzi cum un fluture de noapte începe să se izbească buimac de oblon. Pereţii erau goi, sertarele, încă pe jumătate deschise, rămase aşa de când le golise aşa de trist şi fără ceremonie cu două săptămâni în urmă. Uşa dulapului era şi ea întredeschisă. Arăta exact ca ceea ce era: scena rămasă după cineva plecat în viteză, cu lacrimi în ochi.

Toţi trei, împreună, au terminat rapid de adus înăuntru genţile şi cutiile. Stevie deschise un sac de gunoi plin de haine şi-l răsturnă, ceea ce o făcu pe Janelle să se crispeze şi să alerge imediat să aducă umeraşe şi un fier de călcat cu aburi, vertical. Nate îi despachetă cărţile – Stevie nu ar fi dat niciodată voie altcuiva să facă treaba asta. Totuşi seara asta era deosebită, iar Nate manevra cărţile cu grijă, aşezându-le teanc, cu o logică, după gen şi tip.

— Şi? spuse Stevie încercând iar marea cu degetul. David unde e? Parcă ziceai că e plecat?

Janelle se opri cu mâna pe cearşafurile mototolite ale lui Stevie. Ea şi Nate se uitară unul la altul.

— A, nu, e *aici,* zise Janelle.

Lăsă remarca să plutească o clipă în aer.

— Şi? zise Stevie uitându-se de la unul la altul. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă… spuse Nate lăsând cărţile, ca să se întoarcă spre ea, înseamnă că David a luat-o razna de tot.

— Totdeauna a fost dus cu capul, spuse încet Janelle.

— Mda, dar acum a ajuns la destinaţie. Mica noastră omidă s-a transformat într-un fluture ciudăţel.

— Spune-i de urlete, spuse Janelle. Că eu nu pot.

— Urlete? repetă Stevie.

— Acum două dimineţi a început să practice ceva numit „meditaţie prin urlet”, spuse Nate. Ia, ghici ce se întâmplă la meditaţia prin urlet? Dacă vrei să spui că se urlă non-stop un sfert de oră, ai ghicit. Fiindcă aşa se

desfăşoară meditația prin urlet. Un! Sfert! De! Oră! Afară. La 5 dimineața. Ştii ce se întâmplă când cineva urlă afară un sfert de oră la 5 dimineața, într-un loc izolat din munți, mai ales după ce…

Punctele de suspensie sugerate țineau loc de „un elev moare într-un accident oribil sau poate că a fost crimă şi un altul dispare”.

— Când au venit agenții de pază, le-a spus că e noua lui religie şi că asta trebuie să facă în fiecare dimineață ca să vorbească cu soarele.

Deci la asta se referea Edward King.

— Uneori doarme pe acoperiş, continuă Nate bătând cu palma pe cantul cărților ca să alinieze perfect cotoarele. Sau în alte părți. Uneori pe pajişte.

— Gol puşcă, adăugă Janelle. Doarme pe pajişte *gol puşcă.*

— Sau în clase, spuse Nate. Spunea cineva că s-a dus la ora de ecuații diferențiale şi că el dormea în colțul clasei, sub o pilotă cu Pokémoni.

— Băiatul tău nu e bine, spuse Janelle. Fără tine aici, nimic n-a mai fost cum trebuie. Dar acum te-ai întors! Totul va fi din nou în regulă.

★

La scurt timp după aceea, Nate a plecat, ca să le lase pe Stevie şi pe Janelle să stea de vorbă. Însă Stevie descoperi că era epuizată. În aceeaşi seară, cu câteva ore mai devreme, era la Funky Munkee. Acum era înapoi la Ellingham. Tot ce se întâmplase între cele două momente nu avea nicio noimă. Simțind că Stevie avea nevoie de odihnă, Janelle îi făcu patul după standardele ei personale şi o puse pe Stevie să bea sub ochii ei o sticlă întreagă cu apă, ca să o ajute să se readapteze la altitudine. Apoi puse o a doua sticlă lângă patul prietenei sale.

— O să vină şi Vi mâine la micul dejun, spuse ea. Odihneşte-te! Sunt alături dacă ai nevoie de mine.

Janelle ştia că Stevie avea uneori atacuri de panică noaptea.

— Mulțumesc, spuse Stevie. Pentru tot.

După ce Janelle plecă, Stevie stătu mult timp la fereastră, uitându-se în beznă şi la propria ei reflexie. Ca şi scările, ferestrele invocau o amintire. În noaptea dinaintea morții lui Hayes avusese un vis. Cel puțin, era aproape sigură că fusese un vis. Îşi amintea că văzuse lumină, că se uitase pe perete şi că văzuse cuvinte pe el, cu litere ca cele folosite de Maestrul minciunilor. Nu reuşise să le desluşească pe toate şi mesajul era de-a valma în mintea ei. Stevie sărise din somn şi se rostogolise din pat, apoi se târâse pe podea exact către această fereastră. Împinsese pe geam un manual foarte greu, sperând să lovească pe cel care ar fi pândit sub fereastră, dar nu era nimeni

acolo.

Nu avusese niciodată vreun sens ca cineva să fi proiectat un astfel de mesaj pe peretele ei. Presupunea prea mult efort ca să faci imaginea, să faci rost de un dispozitiv ca s-o proiectezi, să te ascunzi în beznă… Lumea de la Ellingham făcea chestii complicate, dar nu-i venea în minte nimeni care să-i facă ei ceva aşa de complex…

Poate doar David. Probabil că David era capabil de o farsă elaborată. Dar, după cum s-a dovedit, o plăcea, deci de ce ar fi făcut-o?

Şi asta se întâmplase fix înainte să moară Hayes. Ce şanse erau să aibă loc o asemenea coincidenţă?

Janelle vorbise cu ea în acea noapte, o calmase povestindu-i de vise aşa de vii încât imitau perfect realitatea. Era motivul pentru care unii cred că văd fantome noaptea sau siluete la piciorul patului. Graniţa dintre somn şi conştienţă poate fi extrem de subţire. Iar în ziua aceea Stevie fusese cufundată până peste cap în cazul Ellingham şi chiar intrase în tunelul folosit de răpitori. Creierul ei îmbibat de faptele cazului i le proiecta înapoi, sub formă de vis.

Stevie se întoarse şi se uită la locul de pe perete unde văzuse mesajul, fie şi numai în mintea ei. Cum era? *Pe perete-o ghicitoare*... apoi ceva cu o crimă. Ceva cu un cadavru în câmp… ceva despre Alice.

Ăsta era peretele pe care îl împărţea cu Ellie. Minerva era groaznic de goală, groaznic de blestemată. Dottie Epstein şi Hayes Major erau morţi şi Element Walker era fugară.

Să fi fost Ellie? Să fi fost mesajul o chestie artistică? Să fi avut vreo legătură cu farsa pe care i-o făcuse lui Hayes cu gheaţa carbonică? Să fi avut Ellie un simţ al umorului sinistru ori ura pe toată lumea în secret?

Ellie nu părea genul plin de ură, dar nu puteai să ştii.

Stevie traversă camera, se duse la geanta ei aşezată pe podea în colţul încăperii şi scoase cutia de tablă. De data asta, când o deschise, căută un singur lucru: fotografiile. Mai precis, una anume. Era mai groasă decât celelalte, pentru că era, de fapt, lipită de o alta. Cheia era ceea ce se afla între cele două poze.

Era un cuvânt.

Un singur cuvânt, decupat dintr-o revistă. Cuvântul NOI.

Acest cuvânt, aceste trei litere prinse între două poze vechi erau motivul pentru care Stevie trebuia să fie aici, fiindcă acest cuvânt era primul indiciu apărut în ultimii 80 de ani. Cazul Ellingham era deseori numit cazul

Maestrul minciunilor, fiindcă familia primise în săptămâna respectivă o scrisoare care-i anunța de nelegiuirea ce urma să fie comisă. Era scrisă cu litere decupate din reviste şi ziare. Ca orice persoană devotată studierii cazului, Stevie o ştia pe dinafară:

Iată! O cimilitură!
Ah, ce-o că ne veselim!
S-alegem pistol, frânghie?
Trebuie să cumpănim.

Cuțitul taie ca briciul
şi sclipeşte-aşa frumos!
Otrava lucrează alene,
şi-atunci nu ni-i de folos.

Focu-i prea sărbătoresc,
iar înecul cam durează.
Spânzurătoarea nu-i bună
fiindcă este prea… ațoasă.

Să-i dai vânt de la-nălțime,
țeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză,
de un zid să se izbească?

Bombele sunt zgomotoase,
scot mulțime de scântei.
Ce de pedepse… tot felul
pentru băieții cei răi!

Ce s-alegem? Ce s-alegem?
Of, deloc, deloc nu ştim.
Dar şi-n gaură de şarpe
noi tot o să vă găsim.
Ha ha!
Cu sinceritate,
Marele Ticălos

Ce găsise în camera lui Ellie era dovada că în campus erau elevi care iubeau gangsterii, care scriau poezii despre cum să-l doboare pe regele de pe culme căruia îi plăceau jocurile şi care tăiau cuvinte din reviste şi le lipeau pe diverse obiecte. Pe scurt, descoperise că Maestrul minciunilor ar fi putut fi un elev de aici, de la Ellingham. Iar dacă Maestrul minciunilor ar fi putut fi un elev de aici, atunci o altă elevă putea fi cea care-i va veni de hac, chiar şi după atâția ani.

Sigur, asta dacă eleva de aici, din încăpere, reuşea să facă față persoanei care era acum undeva, deasupra ei… o persoană pe care tânjea să urce ca s-o vadă, o persoană a cărei prezență se simțea vibrând prin podea. Simți cum i se încălzeşte corpul numai la gândul că David era aşa de aproape. Îşi amintea fiecare senzație, fiecare atingere. Buclele moi din părul lui, curbura gâtului, sărutul lui.

Vocea lui Edward King îi răsuna în minte, transformând într-o glumă proastă tot ce simțise vreodată pentru David. Nu putea urca la el. Nu-l putea căuta. Poate că trebuia să-l evite pentru totdeauna. Să evite sentimentul. Să evite orice contact. Era singura cale.

Strânse în pumni pilota şi şi-o trase peste cap, blocând imaginea şi chemând noaptea să se aştearnă peste ea.

crimestuff.com

Cinci legende de la Academia Ellingham

Cunoaşteți povestea Academiei Ellingham şi celebrul caz de răpire/crimă. Dar ştiați de aceste finaluri neaşteptate ale poveştii?

1. ALICE, FATA DIN POD: Conform uneia dintre poveşti, Albert Ellingham a pus el însuşi la cale răpirea, ca parte a unui joc. Când jocul a mers prost şi au murit doi oameni, a fost nevoit să-şi acopere urmele. Şi-a dus fiica, pe Alice, înapoi acasă şi a crescut-o în pod. Servitorilor li s-a interzis să urce acolo, chiar dacă auzeau paşii ei deasupra capetelor lor. Până la urmă, Alice s-a făcut prea mare pentru pod şi, pentru că n-a reuşit să fugă, şi-a pus capăt zilelor. Fantoma ei se plimbă prin pod şi unii spun că o poți auzi cum se joacă cu jucăriile.

2. SECRETUL DIN LAC: O altă poveste susține că Iris şi Alice Ellingham nici nu au fost răpite. În această versiune, Iris a suferit o cădere nervoasă şi a ucis-o pe Alice înecând-o în lacul de pe proprietate. La eveniment a fost martoră o elevă pe nume Dottie Epstein. Ca să fie păstrat secretul, Dottie a fost ucisă şi a fost inventată povestea cu răpirea. Iris a fost ascunsă, dar până la urmă a evadat şi s-a sinucis. Înnebunit de durere din cauza celor întâmplate, Albert Ellingham a secat după aceea lacul. Desigur, fantomele lui Iris, Alice şi Dottie încă mai apar la marginea fostului lac. Fantome-cât-cuprinde!

3. COMOARA SCUFUNDATĂ: Piraţi, puteți sărbători! Oare e pusă la bătaie o comoară scufundată? Povestea asta spune că, după ce a fost găsit corpul soției lui, Albert Ellingham i-a adunat toate bijuteriile şi le-a aruncat în lacul Champlain, într-o cutie grea. Deci, dacă ai echipament de scafandru şi timp liber, n-ar strica să dai o raită. Nicio fantomă aici, dar comorile sunt oricum mai căutate.

4. MOŞTENITORUL TRONULUI: Dacă ți-a plăcut ultima poveste, asta o să te dea pe spate. Această istorioară zice că, după

răpiri şi crime, Albert Ellingham şi-a rescris testamentul, lăsându-şi averea persoanei care-i găsea fiica, vie sau moartă, cu condiția ca acea persoană să nu fie vinovată de infracțiunile respective. Domeniul şi afacerea Ellingham au azi o valoare de peste două miliarde de dolari. Spor la căutare!

5. RĂPIREA CARE N-A AVUT LOC NICIODATĂ: Aici nu avem nici averi, nici fantome, doar un joc al naibii de bun. Povestirea asta zice că răpirea şi crimele de la Academia Ellingham nici nu s-au întâmplat. Toată nebunia… – căutările, ancheta, cadavrele – toate acestea au făcut parte din cel mai grozav joc al lui Albert Ellingham. Eleva care a murit, Dottie Epstein, era o actriță. Jocul s-a încheiat doi ani mai târziu, când şi-a înscenat propria moarte într-o explozie. În această versiune cu final fericit, toți participanții au supraviețuit şi au trăit împreună în anonimat deplin, lăsând în urmă bogățiile şi notorietatea. Sau măcar notorietatea. Probabil că şi-au luat bogățiile cu ei.

Deci care îți place? Cea cu fantome? Cea cu comori? Sau cea în care au trăit fericiți până la adânci bătrâneți?

5

— Îmi vine să sar în ele! spuse Janelle țopăind înainte, în drum către micul dejun. Dar nu vreau să stric atâta muncă. E tare tentant!

În dimineața următoare, Janelle, Stevie şi Nate se îndreptau spre sala de mese. În weekenduri, şcoala oferea un mic dejun la o oră mai târzie. Înainte, Stevie nu se trezea pentru asta, dar acum entuziasmul întoarcerii o trezise devreme. Până şi Nate coborî din camera lui. Acum se duceau către marea pajişte, într-o dimineață de toamnă de-a dreptul agresiv de frumoasă. Cerul era de un albastru regal viu, un albastru *fremătător*. Echipa de mentenanță sufla frunzele adunându-le în movile imense.

Janelle era îmbrăcată perfect pentru ocazie, într-un pulover de un portocaliu stins, jeanşi şi un fular gros, negru, şi îşi dăduse cu un parfum picant, autumnal, cu iz de bergamotă şi cuişoare. Stevie purta aceleaşi haine ca ultima dată, şifonate şi potențial curate, din cele aduse în sacul de gunoi – un hanorac negru şi nişte colanți cenuşii, lărgiți de atâta purtat. Nu era surprinzător, având în vedere că 90 la sută din hainele lui Stevie erau negre sau cenuşii sau lălăi, iar bluzele ei erau în majoritate cu glugă. Se uita cu admirație la Janelle, care trecea prin peticele de soare strecurat printre frunze purtând cu degajare stilul ei perfect. Nu era elegant, dar făcea ca fiecare moment să pară o ocazie specială. Mulți oameni doar existau; Janelle trăia.

Stevie ridică privirea spre bolta deasă de frunze de deasupra capului ei şi continuă să meargă pe potecile şerpuite ce duceau la Casa Mare. Acestea erau frunzele care se schimbau primele, cele în culori primare, cele în nuanțe de aur vechi şi roşu cărnos. Când ajunse la pajişte, orizontul se deschise. Aici, sus, pe munte, avea unul dintre cele mai bune puncte de observație a haloului de culori vii ce cuprindea ținutul. Priveliştea era halucinantă, cu oceane aurii şi portocalii de jur-împrejur, vârstate cu roşu ca nişte râuri de lavă ce se prelingeau de pe vârful munților.

Nu fusese niciodată genul de persoană care iubeşte toamna; scurtarea zilelor o umplea de nelinişte, poate pentru că atacurile ei de anxietate tindeau să vină noaptea, deci cu cât era mai lungă noaptea, cu atât creşteau riscurile apariției anxietății. Dar nu trebuia neapărat să fie aşa şi a decis că aici avea să devină o persoană autumnală. Finetul era acceptabil. Merele erau bune. Dovlecii erau pepenii verzi ai toamnei. Oare aşa gândeau

oamenii care iubeau toamna?

Oare era totuşi real ce se întâmpla? Aseară, Edward King în sufragerie, drumul cu avionul şi înţelegerea, iar acum această privelişte aproape psihedelică? Oare îşi pierduse minţile cu ceva timp în urmă?

— Asta, spuse Janelle ducându-se spre unul din imensele mormane de frunze. Mă arunc.

Nate se întoarse şi cântări din priviri una din movile, cu un aer ştiinţific.

— O groază de fecale de animale în aia, zise el.

— Nate, spuse Janelle.

— Îţi zic. Frunzele sunt ca o litieră mare şi aici sunt o mulţime de animale. Vulpi. Căprioare. Ratoni. Elani.

— Elani, nu, zise Stevie.

— Păsări, continuă Nate. O tonă de găinaţ. Şi rahat de liliac. O groază de lilieci. Ştii că rahatul de liliac e foarte valoros? Se numeşte guano.

— Ştiu ce e guano, spuse Janelle pe un ton ce suna a avertisment. Dar nu vreau să aud nimic de caca. Vreau *să mă joc în frunzele uscate.*

— Veverițele tot trebuie să facă caca, continuă Nate.

— Veverițele trebuie să facă caca, repetă Stevie pe un ton înțelept.

— De ce-mi strici dimineaţa asta perfectă de toamnă? întrebă Janelle.

— Toţi avem o menire, spuse Nate. Asta e menirea mea.

Janelle mârâi încet, Stevie începu să aibă impresia că prietenii ei se dădeau un pic în spectacol de dragul ei… Janelle era mai veselă ca de obicei, iar Nate un pic mai posac ca de obicei. Îi arătau că totul era în regulă şi normal şi exact ca înainte. Doar că, pe drum, Stevie observa mici obiecte în copaci, pe stâlpii de iluminat, pe colţurile clădirilor… mici sfere discrete.

Ochii lui Edward King.

— Văd că s-au înmulţit măsurile de securitate, spuse ea.

— A, da, spuse Janelle. Le-au pus săptămâna trecută.

— Eu, unul, îi salut pe noii noştri stăpâni ai siguranţei noastre, spuse Nate tare, către cel mai apropiat glob.

— Cred că e o idee bună, adăugă Janelle. Suntem destul de izolaţi aici şi… s-au întâmplat chestii.

Se apropiau de rotondă, unde fusese improvizat un mic altar în memoria lui Hayes, acum cam lăsat de izbelişte. Ceea ce a şocat-o pe Stevie a fost pur şi simplu cantitatea imensă de… tristeţe. Erau flori, dar nu câte un trandafir ici şi colo, ci buchete. Buchete aşezate peste alte buchete uscate şi ofilite, umpleau toată podeaua. Mai erau desene şi bileţele şi poze. Şi mici

lumânări electronice, fiindcă lumânările adevărate ar fi transformat totul într-un uriaş rug ce ar fi pârjolit totul.

— Şi continuă să vină, spuse Janelle. Cred că a mai scăzut frecvenţa cu care vin, dar livrările tot vin zilnic şi cei de la întreţinere le pun aici.

Vântul mişcă unele dintre florile muribunde de pe altar.

— Vesel, spuse Nate. Putem merge să mâncăm? Hai să fim morbizi, dar cu o farfurie de mâncare în faţă.

★

Sala de mese de la Ellingham era un spaţiu vast ce arăta ca o cabană luxoasă de schi. Avea un tavan înalt, ridicat în unghi, cu bârne de lemn lăsate la vedere, care se întretăiau în spaţiul de sub tavan. Acum erau ocupate de un şir de felinare din bostani decupaţi, ce-i priveau aspru de sus pe cei adunaţi în sală. Cantina de la vechiul liceu al lui Stevie era un festival de linoleum, cu tăvi fierbinţi de metal pline cu taco şi gogoşi din piure de cartofi şi broccoli prea fiert în abur. Sala de mese de la Ellingham primise un buget mai mare ca să hrănească mai puţini oameni şi o făcea cu stil. Avea dozatoare cu senzor de mişcare unde îţi puteai umple sticla cu apă minerală carbogazoasă sau plată. Meniurile erau scrise cu cretă colorată pe tablă. Micul dejun era o treabă serioasă, cu o staţie pentru făcut omlete pe loc, la cerere (cu tofu, dacă nu mâncai ouă). Mai aveau clătite şi vafe, făcute cu tot felul de fructe de pădure sau banane sau fulgi de ciocolată. Fiecare tip de preparat din carne pentru micul dejun avea reprezentanţi la masă, alături de omologii lor vegetarieni. Mai era şi o staţie unde-ţi făceai singur ce smoothie voiai, pâine proaspătă, miere produsă local, un raft întreg de ceaiuri, cafea de diverse origini şi amestecuri şi toate felurile posibile de lapte. Şi, bineînţeles, sirop de arţar, sângele care curgea în venele statului Vermont. Miros cald de sirop, combinat cu fumul de lemn adus de vânt… asta însemna Ellingham pentru Stevie.

Stevie luă o vafă făcută special pentru ea, cu fulgi de ciocolată, şi un castronaş de ceramică, plin cu sirop cald. Când se întoarse cu tava, văzu că fusese observată. În faţa ei era adunat tot Ellingham-ul. Sau aproape tot Ellinghamul. În stânga, împreună cu câţiva oameni din Casa Iunona, era Gretchen. Fosta iubită a lui Hayes, pianista. Îi împrumutase 500 de dolari lui Hayes şi, în cele din urmă, îl părăsise când se săturase să se mai lase folosită de el. Stevie îi văzuse pe Gretchen şi pe Hayes certându-se în ziua morţii lui Hayes. Gretchen era cea care-i spusese lui Stevie cum îi racola Hayes pe alţii şi-i punea să muncească în locul lui. Era greu s-o ratezi pe

Gretchen, cu coroana ei maiestuoasă de păr roşu ca focul.

Două mese mai încolo erau Maris şi Dash, ceilalți doi oameni care lucraseră la filmulețul lui Hayes. Maris era cântăreață. Avea părul negru ca pana corbului şi avea tendința să se îmbrace de parcă era permanent pe punctul să intre în scenă ca să cânte în vreun mic cabaret înecat în fum. Azi purta un pulover negru mulat, o pereche de blugi şi cizme lungi. Era perfect şi bogat machiată, deşi era încă devreme pentru o dimineață de duminică. Maris avea întotdeauna pleoapele acoperite cu fard negru. Dash era regizor secund şi purta haine largi, care atârnau pe el. El era cel care conducea de fapt producția video. O văzură pe Stevie, şi Maris îi făcu cu mâna. Asta atrase şi mai mult atenția celorlalți şi îl făcu pe Kazim Bazir, şeful sindicatului elevilor, să se ridice şi să vină grăbit spre ea.

— Stevie! strigă el. Doamne! Când te-ai întors? Incredibil!

— Aseară, răspunse Stevie, cuprinsă brusc de timiditate.

Era o primire frumoasă, deşi Stevie şi Kaz nu se cunoşteau prea bine. Kaz era mereu entuziasmat. Interesul lui primordial era pentru mediu şi-şi dedica foarte mult timp încercării de a convinge academia să treacă la toalete care transformă reziduurile umane în compost. Kaz era pasionat de toaletele de compostare.

Mai era cineva care urmărea cu atenție scena – o persoană micuță, cu ochi mari, strălucitori. Purta un pulover maro şi se ițea pe deasupra tabletei ei ca să se uite pe furiş la Stevie.

Germaine Batt. La drept vorbind, Germaine nu făcuse nimic rău. Nu era vina sa că articolul ei era motivul pentru care părinții ei o retrăseseră de la şcoală. Totuşi sentimentul era prezent.

David nu era în sala de mese.

— Cum te simți? întrebă Nate când se îndreptau spre o masă.

— Ca cea mai frumoasă fată de pe muntele siropului, răspunse Stevie.

Ocupară o masă de la fereastră. Capul lui Janelle se rotea în toate părțile, ca o giruetă. Se uita după Vi, desigur. Se instalară toți trei să mănânce. Stevie tăie o felie de vafă crocantă şi o înmuie în siropul cald.

Vi Harper-Tomo dădu buzna în sala de mese. Stevie nu mai văzuse până acum pe nimeni dând buzna undeva, dar exact asta făcuse această persoană: dăduse cu uşa de perete şi intrase în viteză, fluturând din brațe. Vi era îmbrăcată în ținuta sa preferată: salopetă imensă, albă, şi un tricou cu mânecă lungă gri, iar părul blond-argintiu îi stătea drept în sus, într-o creastă înaltă.

Vi o salută pe Stevie cam la fel ca Janelle, cu o serie de manifestări de afecțiune de neînțeles pentru fată.

— Nu-mi vine să cred, spuse Vi.

Se întoarse spre Janelle. Acum se sărutau când se vedeau la micul dejun, precum cuplurile de la televizor. Nate îşi rupse alene vafa în timp ce ele două se cuibăreau una în alta.

— Hai, că ştii şi tu că suntem adorabile, îi spuse Janelle.

— Sunt leşinat după tot ce-i adorabil, zise el.

— E util atunci când scrii despre idile în cărțile tale, nu? spuse şi Stevie.

— Eu nu scriu despre idile. Eu scriu despre găsit dragoni şi spargerea în două a unor pietre magice.

— Dar *adevăratele* pietre magice sunt prietenii pe care ni-i facem pe parcursul călătoriei, răspunse Stevie. Nu-i aşa?

— E bucuros pentru noi, spuse Janelle. Aşa îşi exprimă el bucuria.

Nate ridică ochii încercănați către toți cei prezenți.

— Uite de-aia prefer cărțile în locul oamenilor.

— Şi noi te iubim, spuse Janelle.

Deşi Janelle îşi luase mâncare, o însoți pe Vi la coada de la bufet. Nate adună ouăle-jumări în mijlocul farfuriei.

— Şi? zise el. Ce i-a făcut pe părinții tăi să se răzgândească?

Stevie cufundă neliniştită vafa în oceanul de sirop.

— Cine ştie?

— Cum? Au zis aşa, din senin „Te trimitem înapoi”?

— Păi…

Stevie se frecă la ochi, agitată.

— Am vorbit un pic despre asta, dar…

Dansa pe granița dintre adevăr şi minciună, mințind prin omisiune. Un singur pas greşit şi ar fi alunecat în falsitate.

— Nu ştiu ce motive au părinții mei, zise ea.

Gata. A mințit. Simplu ca bună ziua. Pur şi simplu îi ieşise de pe buze – *zbârrr!*

— Voi ați mai auzit ceva de Ellie? schimbă Stevie subiectul. Ce mai ştiți de chestia asta?

Nate încă mai studia expresia de pe chipul lui Stevie, dar apoi păru să renunțe şi se întoarse la farfuria lui.

— Nimic, răspunse el. Adică… au căutat-o. Au fost polițişti pe-aici câteva zile. Discreți, dar erau prin preajmă. Cred că au avut cu ei şi câini.

Trebuie să se fi dus la Burlington. Cunoaşte o groază de oameni acolo.

Stevie sorbi din cafea şi se uită pe geam. Ferestrele dădeau în spate, către linia codrului des care marca graniţa proprietăţii. În timpul zilei arăta ca un zid verde, viu. Noaptea, era o umbră ce părea să se ridice ameninţător, forfotind de mulţimi. Zona pe care se afla şcoala era un teren plat, dar către drum cobora într-o pantă abruptă, iar pe două laturi era mărginită de un râu. Cealaltă cale de ieşire de pe domeniu era s-o iei în sus, către stânci colţuroase, culmi şi mai înalte şi codri şi mai deşi.

N-ar fi fost simplu să evadezi de aici. Stevie nici nu era sigură că Ellie avea un palton pe ea în noaptea când dispăruse.

— Nu e vina ta, spuse Nate.

— Poftim?

— Nu e vina ta, repetă el. Orice-ar fi făcut Ellie, oricare ar fi motivul pentru care a fugit, nu tu eşti vinovată.

— Ştiu că nu, spuse ea concentrându-se la vafa ei. Lumea spune că e vina mea?

— Nu, răspunse el repede. Nu. Doar că… nu. Nu băga în seamă ce am spus. Cred că Vi şi Janelle mai au puţin şi se tăvălesc peste cănile alea.

Stevie se întoarse şi le văzu pe Vi şi pe Janelle sudate într-o sărutare pasională lângă cafetiere.

— A fost o săptămână lungă, spuse Nate. Să nu mai pleci. Să nu mă mai laşi singur cu oamenii ăştia.

— Care oameni?

— Oricare.

— Eu nu sunt om?

— Normal că nu, spuse el. Am fost înconjurat numai de sentimente şi iubire. Vreau să mă întorc la amorţeală şi evitare. Tu eşti grozavă la capitolul ăsta.

Ea zâmbi şi activă ecranul telefonului ca să vadă cât era ceasul.

— Trebuie să plec, zise ea. Mă întâlnesc cu Spuneţi-mi Charles.

— Du-te şi învaţă sau ce-oi face acolo. Ne vedem acasă. Acasă.

Da. Aici era casa ei. O primise cu braţele deschise aşa cum era, experienţă cu care nu era deloc obişnuită. Era, în acelaşi timp, şi mai familiar, cunoscut drept locul unde trebuia să spună cele mai mari minciuni.

14 aprilie 1936, ora 03:00

— Trebuie să interpretăm semnele, a spus Eddie. S-ar putea ca stelele negre să se fi aliniat în favoarea noastră. E timpul să plecăm.

Eddie se lăsase pe vine pe podeaua sălii de sport, săltând uşurel pe vârfuri ca un hopa-mitică stricat. Francis nu credea în fantasmagoriile astrologice ale lui Eddie, dar de obicei îi cânta în strună. Nu şi în noaptea asta. Totul se ducea de râpă.

— Hai să *fugim.* Hai să ne punem planul în aplicare.

— Nu, s-a auzit Francis spunând cu voce ca de piatră. Nu. Nu acum. N-am reuşi sub nicio formă să fugim acum. Nu-ți dai seama ce înseamnă asta?

— Înseamnă că steaua neagră…

Edward era pe cale să se lanseze într-una din poliloghiile lui poetico-aiuristice despre steaua neagră şi prințesa de argint şi toate personajele pe care le avea în minte. Uneori mergea prea departe cu poezia şi era fixat pe simboluri. Francis i-a retezat-o.

— Orice s-o fi întâmplat, a spus ea, scrisoarea noastră e amestecată în situația asta. O să apară polițai, Eddie. O mulțime de polițai.

— Şi ce dacă? O să fim proscrişi!

— Dacă plecăm acum, o să fim prinşi la prima oră, a spus Francis. Trebuie să aşteptăm. Să ne păstrăm calmul.

— Şi noi cum ne mai distrăm? a spus Edward apropiindu-se de ea şi mângâindu-i buzele cu respirația lui.

— Ne distrăm, a zis ea împingându-l cu blândețe, când evadăm şi reuşim să scăpăm de aici. Când plecăm, plecăm de tot. Trebuie să acționăm *cu cap.*

Aici se ducea totul de râpă cu Eddie. Era extraordinar de nebun, avea o imaginație incredibilă, avea visuri fantastice, dar nu se gândea la chestiunile practice, precum autoritățile, câinii polițişti şi filtrele de poliție de pe şosele. Voia să fie proscris fără disciplina sau exercițiul de a fi proscris. De ea depindea să-l țină în frâu. De aceea făcuse o mulțime de preparative de una singură. Trebuia să se întoarcă la Minerva, la ea în cameră. Acolo erau lucrurile de care avea nevoie.

— Oricum ne obligă să plecăm, a spus el.

— Poate pentru o zi, două. Poate doar pentru câteva ore. Trebuie să ai încredere în mine. Stai calm! Du-te acasă!

Şi-a apăsat tare buzele peste ale lui şi a plecat din sala de sport. Nu putea

risca să folosească tunelul. Era posibil ca domnişoara Nelson să fie în el, iar chepengul din celălalt capăt aproape sigur era încuiat. Trebuia s-o ia pe deasupra.

În noaptea asta avea un avantaj: o ceaţă albastră, sulfuroasă şi deasă. Aceasta avea să fie, probabil, singura ei protecţie împotriva bărbaţilor cu puşti. De-acum, aerul era tăios de rece, iar ceaţa îi intra în nas şi în gură, pătrunzând cu tentacule subţiri până în plămâni. Era lângă bibliotecă, deci, teoretic, trebuia doar s-o taie drept peste pajişte ca să ajungă acasă. Dar uşa era cu siguranţă păzită şi toată zona, expusă vederii. Avea să fie nevoită să ocolească mult, tocmai pe la capătul cel mai îndepărtat al campusului, prin şantierele clădirilor neterminate de lângă şosea.

Având grijă să meargă cât mai aplecată, a început să se deplaseze de la un copac la altul. Se împiedica de rădăcini şi crăci, iar frunzele scrâşneau sub tălpi. A văzut primii oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în salopete şi cu puştile pe umăr. Erau trei şi stăteau de vorbă lângă rotondă. S-a ghemuit la pământ, cu inima bătându-i iute. În noaptea asta ar fi tras fără să ezite. Pentru o clipă, a încercat să-şi imagineze cum glonţul fierbinte îi perfora pieptul, impactul acestuia. Gândul i-a făcut inima să-i bubuie dureros de tare, iar palmele i-au devenit alunecoase de transpiraţie. S-a gândit o clipă să strige şi să le ceară ajutorul. Ar fi dus-o acasă, la Minerva. Ar da de belea, dar măcar n-ar fi împuşcată.

Nu. S-a lipit de pământ. Avea să se transforme în pisică. Aici, pisicile erau adorate. „Pisicile ştiu cum e cel mai bine”, spunea Albert Ellingham. Avea să se furişeze şi să alunece. Era un campus mare. Ea avea curajul necesar. În noaptea asta avea să arate de ce era în stare.

Cea mai grea parte era să traverseze şoseaua. Era zona cea mai deschisă. Trebuia să coboare panta abruptă prin pădure şi să traverseze pe undeva la adăpostul beznei. Francis a coborât cu atenţie panta abruptă. Paltonul ei scump s-a agăţat în rugii de muri, făcând-o să se poticnească, aşa că şi-a ridicat poalele şi le-a îndesat în cordon şi a mai coborât câţiva metri mergând în lateral, cu genunchii îndoiţi, ca un crab. Dacă ar fi încercat să stea dreaptă, probabil că s-ar fi rostogolit la vale, lovindu-se de fiecare piatră şi copac până ajungea la râu. Se sprijinea de ce apuca de pe jos; pietrele îi tăiau palmele. Pretutindeni mirosea a pământ şi a frunze putrede.

— Ce se aude? a spus unul dintre bărbaţi.

Francis a îngheţat.

Un fascicul de lumină a străbătut desişul copacilor.

— Un animal, probabil, a răspuns altul.

Lui Francis i-a venit să vomite. Şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi a aşteptat fără să se clintească. A încremenit în loc. Trebuie să fi trecut un sfert de oră, douăzeci de minute până să se mişte din nou. Odată ce a pus o distanţă zdravănă între ea şi bărbaţii de la statui, s-a furişat către marginea drumului. A tras adânc aer în piept şi a traversat în goană. Era un firicel de drum, deci a avut de făcut doar câţiva paşi. A căzut în canalul de scurgere de pe cealaltă parte şi s-a lovit la faţă. Dar n-a ţipat. S-a târât pe burtă în beznă.

Apoi a luat-o iar în sus. Era mult mai greu. Gâfâia de-acum. Hoţii şi vardiştii. Poliţai şi arme şi furişat în întuneric. Şi ea era în mijlocul acţiunii. Francis Josephine Crane, prinţesa făinii, de pe Fifth Avenue, se târa prin noroi în toiul nopţii. Şi-a înfipt hotărâtă unghiile în pământ, fără să-i pese că şi le rupe. Nu-i păsa nici de haine sau de pantofi. *Asta* era viaţa adevărată.

A ajuns în vârful pantei, pe cealaltă parte a drumului. Acum trebuia să-şi croiască drum pe ocolite până la Minerva. S-a deplasat încet, trecând cu precauţie de la clădire la copac şi de la copac la statuie. Ceaţa se înfăşură în jurul ei ca o haină de blană. Era *simplu.*

Când a ajuns la Minerva, nu-şi mai făcea griji despre cum să intre înapoi în casă. Avea să găsească o cale. Uşa era sigur încuiată, dar fereastra de la camera ei nu era. A ajuns în spatele clădirii, apoi s-a ţit pe după colţ. Nu era nimeni afară. S-a furişat pe lângă zid şi a ajuns la camera doi. Mai întâi a împins fereastra ca s-o încerce. A refuzat să se mişte.

Camera lui Dottie? Dottie era şi ea adepta furişatului. Oare să-şi fi lăsat Dottie fereastra proptită? Uneori spunea că îi plăcea s-o lase un pic deschisă, că îi amintea de acasă, unde ţinea geamul deschis care dădea spre scara de incendiu.

S-a furişat spre camera trei şi s-a uitat la fereastra cufundată în întuneric. Se vedea o deschizătură mică-mică, doar cât un deget de-ale lui Francis, dar suficientă. A luat un băţ şi l-a folosit drept pârghie ca să ridice fereastra cu mare grijă, puţin câte puţin, lucrând fără grabă şi fără zgomot. Apoi s-a săltat pe pervaz şi a intrat în cameră, închizând fereastra după ea, centimetru cu centimetru. Se afla în camera lui Dottie, care, deşi era practic exact ca a ei, era mult mai sărăcăcioasă. Nu erau aici nici pleduri de blană, nici mobilă specială, nici schiuri, nici cufere pline cu haine, nici radio, nici fonograf. Numai ce le punea la dispoziţie şcoala şi cărţi. Munţi de cărţi. Ordonate cu grijă, peste tot.

Francis s-a dus la uşă şi, văzând că nu era nimeni pe coridor, a ieşit din cameră şi…

— Francis Crane!

Lumina din tavan s-a aprins şi iat-o pe domnişoara Nelson, în mijlocul coridorului, îmbujorată şi furioasă.

Francis Crane, prințesa făinii, de pe Fifth Avenue şi viitoare proscrisă, a fost prinsă fără putință de tăgadă la doar doi paşi de uşa camerei ei. A deschis gura să zică ceva, deşi nu ştia nici ea ce vrea să zică. Ceva… ceva de zis tot o să găsească ea. Deşi era şefa casei, domnişoara Nelson era, în general, pasivă. O să-i spună că-i părea rău şi că…

Dar în noaptea asta domnişoara Nelson nu era pasivă. Trăsăturile ei dulci arătau mai aspre şi ceva de pe chipul ei sugera că ştia exact unde fusese Francis.

— Poftim aici, a spus cu răceală domnişoara Nelson, arătând spre camera comună.

În spatele ei a apărut o siluetă. Un bărbat în salopetă, cu şapcă pe cap şi o puşcă în mână.

Francis a uitat să pară surprinsă la vederea lui, iar domnişoara Nelson a privit-o printre gene. Francis se dăduse de gol. S-a supus şi a intrat în camera comună, unde era aprinsă o lampă. Bărbatul cu puşca s-a dus la fereastra din față, ca să se uite afară.

— Aici să stai, a spus domnişoara Nelson arătând spre canapea. Şi să nu te prind că te mişti de-aici. Aici dormi.

S-a întors spre bărbatul de lângă uşă.

— Nu se mişcă din locul ăsta! a spus domnişoara Nelson.

6

Casa Mare o impresiona pe Stevie de fiecare dată. Şi acesta era exact efectul dorit de cei care o făcuseră. Era palatul lui Albert Ellingham, creat de câțiva dintre cei mai cunoscuți arhitecți şi decoratori ai epocii, cu scopul expres de a tăia respirația privitorilor. Lemnul era de palisandru, importat din India. Marmura roz, cristalul austriac, vitraliile scoțiene… tot ce vedeai era adus din vreun colț de lume, special ca să facă parte din această încăpere, anume ca să fie admirat de Albert Ellingham şi de toți cei pe care decidea să-i invite.

Chiar lângă uşa de la intrare zări tunsoarea scurtă, militărească, de culoarea oțelului, a lui Larry, aşezat la biroul lui mare, din lemn, neclintit şi de încredere ca un ceas elvețian. Se uita lung, posomorât, într-o cană cu însemnele academiei.

— Salut, Larry, spuse Stevie. Care-i problema cu cafeaua?

— Nu ştiu care-a fost bou' care-a cumpărat capsule cu aromă de dovleac pentru cafetieră. Dacă voiam să-mi stric ziua la modul ăsta, mâncam o lumânare.

— Nu eşti fan de cafe latte cu aromă de dovleac?

— De ce?

Uşa către micuța încăpere a pazei din spatele lui era întredeschisă. Aici fusese inițial unul dintre salonaşele de primire de la Ellingham. Când o văzuse Stevie ultima dată, avea nişte birouri şi câteva monitoare. Acum toată mobila fusese împinsă lângă doi pereți şi fusese înlocuită de pupitre de control înguste, poziționate cu fața la pereți întregi de monitoare mari, clădite unul peste altul, pe care se vedea fiecare unghi al Academiei Ellingham, imaginea schimbându-se cam din două în două secunde.

— Pare… finalizată, spuse ea.

— Hai să-ți arăt, răspunse el ridicându-se. Intră!

Stevie îl urmă bănuitoare. Dacă Larry îi arăta sistemul de securitate, trebuie să fi avut un motiv. El se aşeză pe un scaun şi bătu ceva pe o tastatură. Numele lui Stevie apăru pe unul din ecrane, după care începu să-şi vadă tot traseul de dimineață povestit în sens invers. Iat-o la uşa Casei Mari. Iat-o venind spre Casa Mare. Iat-o mergând singură pe o potecă. S-a oprit să se uite la una dintre camere. O privea încruntată. Uite-o ieşind din sala de mese. Uite şi un prim-plan cu Nate, Janelle şi Stevie intrând în sala de

mese.

— Cum face asta? întrebă ea. Program de recunoaştere facială?

— Uneori mai greşeşte, iar noaptea nu ne prea ajută la nimic, dar, una peste alta, nu e rău deloc. Mai avem şi senzori în diverse locuri, care-ți pot citi cartela de acces de la doi metri distanță. Li se spune „posturi de supraveghere" şi sunt peste 800.

Apăsă tasta *Enter* şi imaginile cu ea dispărură.

— Uite care-i treaba, spuse Larry. Oamenii tind să nu-şi schimbe comportamentul fără să aibă un motiv. Dar dacă-i faci să înțeleagă de ce ar trebui s-o facă…

— Am priceput, spuse Stevie. M-am prins. Vezi tot.

Larry făcu gestul ăla cu două degete îndreptate spre ochii lui, apoi către ea.

— Şi ai să laşi orice alte anchete şi întrebări pe seama autorităților responsabile cu asta. Nu că o să mai fie vreo anchetă.

— Responsabile, spuse Stevie. Autoritățile. Da.

— Bun. Te aşteaptă sus. Ştii unde e biroul.

Stevie se întoarse în holul de la intrare, apoi o luă în sus pe scara impunătoare, imensă. La capătul scării, pe palier, era un tablou cu familia Ellingham, pictat de prietenul lor, Leonard Holmes Nair. Nu puteai să treci nepăsător pe lângă tablou. Te obliga să-l priveşti. Nu era exagerat de mare, poate să fi avut 1,30 m înălțime, ceea ce era nimic în raport cu spațiul din jur. Primul lucru care te fascina era coloritul – albastrul şi galbenul care se răsuceau pe cer şi apoi se prelingeau în siluetele familiei. Corpurile aproape că păreau o întâmplare, o adăugire ulterioară; chipurile erau în centrul atenției, iar acestea se topeau în lună şi în copaci. Parcă peisajul şi orizontul le absorbeau, smulgându-le unul de lângă celălalt şi trăgându-le departe de lume.

Era o pictură înfricoşătoare.

— Da, spuse o voce. Dar o avem pe asta. Nu avem *nevoie* de altceva. O s-o luăm peste încă un an, doi.

Vocea era a doctoriței Jenny Quinn, directoarea adjunctă a şcolii, care arăta de parcă îşi potolea setea cu lacrimile elevilor şi foamea, cu profesori mai puțin respectați.

— Vrea să aibă un cuvânt de spus, Jenny.

Ăsta era doctorul Charles Scott. Purtau o discuție exact deasupra ei, pe palierul de la etajul doi. Nu vorbeau tare, dar acustica din hol era mai bună

decât a multor săli de teatru, iar Stevie se afla exact dedesubt.

— Nu e *normal* să aibă un cuvânt de spus. Chiar vrei să ajungi să faci parte din discursul lui? Vrei să poată spune că datorită lui Academia Ellingham e „în siguranță”?

Era, categoric, o referire la Edward King. Stevie se dădu puțin înapoi, ca să se asigure că nu e văzută. Dar nimeni nu se putea ascunde de Larry, care o văzu că îşi făcea aiurea de lucru.

— Nu, spuse dr. Scott. Îl detest la fel de mult ca şi tine. Dar n-ai prefera să facă el asta? Măcar e util. O să-i dăm impresia că a contribuit cu ceva şi apoi să sperăm că o să dispară.

— N-o să dispară nicăieri. Omul ăsta e o ciumă, iar fiu-său nu e cu mult mai răsărit.

— Cred că e nedrept, spuse dr. Scott. Nu crezi că merită să încercăm să-l transformăm în cineva care ar putea face bine pe lume, în loc să-l lăsăm să devină copia tatălui lui la vreo şcoală privată oarecare?

— Cred că te amăgeşti singur. Vreau să convoci o şedință de consiliu.

— N-am nimic împotrivă.

— *Sus, Stevie, nu mai tândăli,* spuse Larry şi vocea lui bubui până la etaj.

Conversația de deasupra se opri brusc şi, câteva secunde mai târziu, dr. Scott apăru lângă ea, coborând pe scările din dos, cele folosite pe vremuri de servitori.

Dr. Charles Scott, alias Spuneți-mi Charles, era directorul şcolii şi îndrumătorul lui Stevie. Din tot corpul profesoral de la Ellingham, el avea personalitatea cea mai vivace, care părea să spună că „Învățătura e ca un joc!”, cu fonturi uriaşe Comic Sans. Se îmbrăca deseori în haine scumpe, stil şic de tocilar… tricouri cu supereroi şi blugi de firmă. Avea părul de o culoare între blond şi primele urme de argintiu. Astăzi purta un pulover negru, strâmt, din caşmir, cu anchior şi pantaloni de lână gri… imagine clasică a versiunii mature a absolventului de şcoală privată, destinată odraslelor de familii bogate din New England. Țopăi spre ea ca un tigru din desene animate.

— Ei! spuse el. Ia uite cine e aici! Mă bucur enorm că părinții tăi s-au răzgândit.

— Şi eu, răspunse ea.

— Hai să vorbim!

Biroul lui Charles era pe coridorul din dreapta. Toate etajele Casei Mari

se deschideau în foaierul imens, cu excepția podului. Uşile din lemn închis la culoare erau foarte sobre şi elegante, cu excepția uşii doctorului Scott, care avea pe ea un panou plin cu abțibilduri şi embleme cu mesaje precum PUNE-MĂ LA ÎNCERCARE şi PĂZEA! O SĂ ÎNCERC CEVA ŞTIINȚIFIC. Biroul lui fusese budoarul lui Iris Ellingham, celebrul budoar în care Flora Robinson dispăruse în noaptea răpirilor. Multe dintre caracteristicile originale erau încă prezente. Tapetul de un argintiu palid strălucea puternic în lumina dimineții de toamnă. Era original; Stevie îl recunoştea din poze. Unele dintre rafturi şi aplicele de pe pereți erau încă prezente. Sigur, acum încăperea era plină cu rafturi de bibliotecă, un birou, scaune, fişete, o imprimantă. Orice spațiu liber de pe pereți era acoperit cu diplomele şi certificatele doctorului Scott. Şi avea o mulțime.

Îi făcu semn lui Stevie să ia loc pe un scaun şi el se aşează la birou, apoi îşi împreună mâinile.

— Ce mai faci *tu,* Stevie?

— Bine?

El dădu aprobator din cap şi o studie o clipă, analizându-i expresia şi limbajul corpului. Ea se îndreptă de spate.

— Nu-ți închipui ce bucuros am fost când am aflat că te întorci, spuse el. Eşti foarte curajoasă că faci asta după tot ce s-a întâmplat.

— E-n regulă, răspunse Stevie.

El scoase un sunet de satisfacție.

— Poate-ai observat că avem un nou sistem de securitate, zise el.

— Am văzut.

— Poate-ți va oferi un plus de sentiment de siguranță. N-o să ți se întâmple nimic aici. Am avut parte semestrul acesta de nişte evenimente tragice, dar asta ține de trecut.

Atât Larry, cât şi Spuneți-mi Charles aduseseră vorba de sistemul de securitate. Amândoi aveau motivele lor, dar oare încercau ei să-i spună şi că ştiau că Edward King o adusese înapoi? Şi, dacă era aşa, de ce nu i-o *spuneau* direct? Poate că nu ştia nimeni. Era posibil.

În orice caz, începea să devină paranoică.

— Te simți pregătită să te întorci la treabă? întrebă el.

Stevie se simțea foarte pregătită să se întoarcă la treaba ei, adică aceea de a gestiona faptul că făcuse primul mare pas înainte în cazul Ellingham din ultimii 80 de ani. Dar el probabil că se referea la teme, iar răspunsul la această întrebare era nu, nu era pregătită pentru asta.

— Categoric, minți ea.

— Am trimis mesaj tuturor profesorilor tăi, ca să te aducem la zi. S-ar putea să întâmpinăm ceva greutăți, dar o să ne descurcăm.

Undeva, în cameră, ticăia un ceas, tare, ca o bombă. Se uită în jur după sursa zgomotului şi văzu pe şemineu un ceas masiv, din marmură verde, înconjurat de cărți şi fotografii înrămate.

— Ceasul ăla era aici şi înainte? întrebă ea.

— Nu, spuse Charles. Rearanjam nişte lucruri din biroul lui Albert Ellingham şi l-am adus aici. Aşa-i că e superb? Se spune că i-a aparținut Mariei Antoaneta. Nu ştiu dacă s-a dovedit că ar fi adevărat. Am auzit că la un moment dat era pe-aici o piesă din porțelanurile Mariei Antoaneta…

— O păstoriță, spuse Stevie.

Charles clipi în spatele ochelarilor Warby Parker.

— Iris colecționa porțelanuri franțuzeşti vechi, spuse Charles. În fine, mi s-a părut tare trist să ținem ceva aşa frumos într-o cameră în care nu prea intră nimeni. Trebuie admirat. Dar hai să nu ne abatem de la subiect. Ştii de cartea asta?

Scoase dintr-un teanc de cărți de pe biroul lui un exemplar din *Maestrul minciunilor: Crimele de la Ellingham,* de dr. Irene Fenton. Stevie citise cartea asta până o tocise. Era prima cu acest subiect pe care o citeau cei mai mulți oameni.

Stevie încuviință din cap.

— Eram sigur. M-a sunat autoarea. Dr. Fenton predă la Universitatea Vermont, din Burlington. Lucrează la o versiune actualizată şi caută o asistentă de documentare. Am plasat mai mulți elevi la universitate în posturi de asistenți de documentare. În cazul tău, nu cred că am avut vreodată o potrivire atât de bună pentru un proiect. Ce părere ai, vrei să faci asta?

Stevie făcu eforturi să nu salte, efectiv, în scaun, dar fără succes. Coloana ei se transformă în arc şi țâşni în picioare. Viața îi oferea un dar, un cadou minunat, neaşteptat.

— Ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Să organizezi documentele, să verifici informațiile, spuse Charles total nonşalant, de parcă nu era cea mai grozavă chestie din lume. Pot să-ți iau în calcul munca depusă la media de la engleză şi istorie şi aş putea să adaug ceva credite şi la proiectul individual. Şi datorită faptului că ai lucrat deja mult la acest subiect, îți pot oferi ceva mai mult timp şi puncte în plus

ca să ajungi la zi cu ce ai pierdut cât ai lipsit.

Ea deja încuviința fericită din cap.

— Mulțumesc! spuse ea.

— Nu e nevoie să-mi mulțumeşti vreodată pentru munca depusă de tine. Şi mi-am dat seama că aveai să accepți, aşa că am stabilit prima întâlnire mâine. Iei cursa de Burlington dimineață. Te întâlneşti cu ea la prânz, la Clătita Subțirică. E un local care serveşte cafea şi clătite, pe malul lacului. O să-ți placă. E foarte popular. Ce zici? Sună bine?

Suna mai bine decât bine.

— Aşa…

Deschise laptopul.

— Hai să te punem la curent şi cu toate modulele pentru orele tale. Nu ştiu dacă ai continuat să lucrezi, cât de cât, la lista cu lecturile obligatorii sau la modulele de lingvistică…

Hahahahahahahahahahahahahahaha.

★

O jumătate de oră mai târziu, cu un orar nou şi un set alarmant de „obiective academice personale" de atins, Stevie fu eliberată înapoi în natură, cuprinsă de un sentiment confuz de bucurie amestecată cu groază, sentiment care constituia deseori un bilet pentru o tură cu roller coasterul anxietății. Erau oameni în jur şi ar fi putut vorbi cu oricare dintre ei. Putea să-i caute pe Janelle pe Nate şi pe Vi. Ar fi fost bucuroşi să vorbească cu ea.

Stevie nu avea de gând să facă niciunul dintre aceste lucruri. Descoperea adesea că, atunci când totul începea s-o copleşească, nu putea vorbi cu nimeni, chiar dacă îşi dorea s-o facă. Avea tendința să se ducă acolo unde nu erau alți oameni, să păşească în umbră când oamenii veneau spre ea. Avea o slăbiciune pentru căşti şi ecrane şi evitare, chiar şi când o parte din ea îşi dorea compania prietenilor. Ceea ce însemna că se ducea la bibliotecă să găsească nişte oameni care probabil că erau morți. Mai precis, se ducea să-i găsească pe Frankie şi Edward, iar Frankie şi Edward erau, probabil, de găsit în materialele pe care spera să le obțină de la Kyoko Obi, bibliotecara şcolii.

Biblioteca, numită Asteria, era una dintre cele mai magnifice clădiri din campus. Albert Elligham credea că bibliotecile erau spații sacre pentru învățătură, aşa că îi dăduse aspectul unei mici biserici gotice, cu un turn. În interior avea o calitate uluitoare – din cauza unei ciudățenii arhitecturale, când deschideai uşa, trimiteai înăuntru un fluviu de aer care se răsucea în

sus prin spațiul deschis, tot mai sus, rotindu-se în jurul balcoanelor cu lucrături complicate din fier forjat, care arătau ca o dantelă pietrificată. Prin ferestrele cu vitralii ce reprezentau titanii greci – Helios, Selene, Metis, Eos, Leto, Pallas şi Perseus – se revărsa lumină colorată.

Kyoko stătea pe un taburet la un birou monumental, arătând ca un înalt judecător. Doar că, în cazul de față, judecătorul purta jachetă de polar şi încă i se mai vedeau în păr urmele de la casca de biciclist. Kyoko conducea şi clubul de ciclism al şcolii şi chiar urca şi cobora poteca de la intrarea în şcoală în fiecare zi, performanță ce ar fi trebuit s-o califice pentru olimpiadă fără bătăi de cap. Biblioteca era aproape goală – doar câteva persoane erau aşezate la mesele de lucru masive şi toate aveau căşti pe urechi, deci nu le deranjai dacă vorbeai.

— Da' ştiu că nu pierzi vremea, o întâmpină Kyoko. Tocmai am primit mesaj că te-ai întors.

Stevie vru să zâmbească şi să încline din cap, dar ajunse să facă o imitație a emoticonului care ridică din umeri.

— Am nevoie de nişte materiale pentru documentare, spuse Stevie. Despre locul ăsta, despre şcoală. Vreau să văd tot ce avem despre prima promoție. Sigur îmi trebuie listele cu elevii. Le avem?

Kyoko încuviință şi trase o duşcă zdravănă din sticla ei de apă cu emblema Ellingham. Puse pe birou o mică plăcuță cu BIBLIOTECARA REVINE IMEDIAT şi-i făcu semn lui Stevie s-o urmeze pe uşa din lemn închis la culoare pe care scria cu litere aurii *Birou.*

Partea din față a bibliotecii era o încăpere grandioasă, cu lucrăturile ei în fier şi sticlă şi lemn negru, sculptat, şi cu fenomenala selecție de cărți. Multe dintre cărți erau acolo de la deschiderea şcolii, în 1935 – volume elegante, alese pe sprânceană, multe legate în piele, martori tăcuți ai evenimentelor desfăşurate aici. Dar biroul din spatele bibliotecii era cel care o umplea pe Stevie de entuziasm. Biroul conținea rafturile imense din metal, pline cu cutii cu documente.

Dacă erai pasionat de misterele polițiste, o cutie cu documente era o operă de artă. Orice putea fi în ele. Dosare. Indicii. Dovezi. Cutia cu documente era cea prin care puteai răscoli ca să găseşti indiciul, ca să găseşti acea unică propoziție de pe acea unică bucată de hârtie care te făcea să te ridici aşa de brusc în picioare, încât amețeai, şi atunci ştiai că ai rezolvat cazul.

Mă rog, aşa se întâmpla în mintea lui Stevie.

— Prima arhivă e aici, în spate, spuse Kyoko, arătând spre unul din modulele cu rafturi. Tu vrei…

— Primul an. 1935–1936.

— Aşa, spuse Kyoko, ducându-se spre capătul primului rând de rafturi. Anul şcolar 1935–1936 de la Academia Ellingham a rămas neîncheiat din cauza răpirilor. Primul an şcolar complet al şcolii a început în toamna lui 1938. Dar ştii toate astea.

Stevie încuviință.

— În plus, era o clasă deloc numeroasă. Era anul experimental. Deci dosarele nu sunt prea detaliate. N-a existat un album al clasei complet. Însă şcoala tipărise pentru prima promoție un ghid.

Deschise o cutie şi scoase o cărțulie legată în pânză. Pe copertă scria ACADEMIA ELLINGHAM. Hârtia era groasă şi maronie, iar cerneala era maro-roşiatică. Scrisul părea să fie de mână.

— Mai avem şi o cutie cu fotografii, spuse Kyoko, dându-i lui Stevie o cutie aproape plată.

După cum suna când o scuturai şi după greutate, nu părea să conțină cine ştie câte poze.

— Pe astea poți să le scoți în sala principală de lectură.

Stevie luă cutia şi o urmă pe Kyoko afară din birou, apoi se instală la una dintre mesele mari, din lemn, şi aprinse o veioză de citit. Deschise albumul încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Prima pagină conținea o hartă detaliată a campusului, care arăta clădiri terminate şi clădiri care urmau să fie finalizate. Mai era o scrisoare din partea lui Albert Ellingham prin care le ura bun venit tuturor, o listă cu profesorii şi întreg corpul didactic… Stevie continuă să dea paginile până ajunse la elevi. Fiecăruia îi era dedicată o treime de pagină. Frankie se uita la ea chiar din josul primei pagini cu profiluri. Iat-o pe fata care se îmbrăcase ca Bonnie Parker. Stevie citi textul de sub poză.

Francis Josephine Crane, New York City
Data naşterii: 15 februarie 1919
Pasiuni: chimia, filmele, baletul

— Te-am prins! şopti Stevie.

Câteva pagini mai încolo o găsi pe cealaltă persoană pe care o căuta.

Edward Pierce Davenport, Boston
Data naşterii: 12 noiembrie 1918
Pasiuni: literatura, opera, arta

În poza lui pentru şcoală, Edward avea un rânjet ghiduş, de parcă ştia ceva ce alţii nu ştiau.

Cam ca David.

Stevie scormoni prin cutia cu poze. Multe erau cu clădirile din campus sau cu şantierele viitoarelor clădiri. Unele erau cu priveliştea oferită de munte. Mai erau poze cu elevii stând în bănci şi la bancuri de lucru, pozând teatral. Una dintre poze era copia identică a unei reclame pentru o firmă de avocatură ieftină, cu vreo zece persoane adunate în jurul unei cărţi la care zâmbeau cu toţii. Multe dintre decoraţiuni erau exact aceleaşi ca în prezent, inclusiv cele din biblioteca în care se afla chiar acum. În câteva dintre aceste poze, îi găsi cu uşurinţă pe Francis şi pe Edward. Îi sări în ochi un lucru: Francis şi Edward păreau bogaţi. Francis purta în fotografii două haine de blană diferite – o jachetă scurtă, albă, şi o haină mai lungă, închisă la culoare. Edward avea şi el o haină lungă de blană şi avea ţinuta nonşalantă şi firească a unui tip bogat – înclinarea trupului, zâmbetul vag.

Să le fi răpit aceşti doi elevi pe Iris şi Alice Ellingham şi pe Dottie Epstein? Aşa ceva sigur ar fi fost de neconceput, nu? Cineva ar fi observat că doi elevi lipseau în ziua răpirilor, nu? Cum ar fi ieşit din campus? Probabil că nu aveau maşini. Şi *de ce* le-ar fi răpit doi elevi pe Iris şi Alice Ellingham? Şi oricum n-ar fi fost capabili nici să-l bată în toiul nopţii pe George Marsh, agentul FBI prieten cu Albert Ellingham, nici să dea telefoanele pentru recompensă, nici să fie într-o barcă pe lacul Champlain două zile mai târziu, ca să ia restul de bani. Nu singuri. Oare să fi lucrat împreună cu alţii?

Aveau toate astea vreo logică?

Dottie Epstein apărea şi ea în poze, iar ea nu părea bogată. Avea haine urâte şi în cele mai multe dintre poze le purta pe aceleaşi. Dar arăta mult mai fericită decât Francis sau Edward. Zâmbetul ei era întotdeauna larg şi avea de obicei o carte în mână sau sub braţ.

— Pot să scanez astea? o întrebă pe Kyoko.

— Sigur.

O lăsă pe Stevie să intre înapoi în birou şi-i arătă scanerul.

— Când am venit aici, îi spuse ea lui Kyoko, mi-ai arătat nişte fişe vechi

de bibliotecă, cu cărți cerute de elevi.

— Aşa?

— Pot să le mai văd o dată?

— Tu chiar treci direct la treabă, aşa-i? spuse Kyoko zâmbind. Mă duc să ți le aduc.

Când Stevie se uitase prima dată la lista respectivă, urmărise să vadă numeroasele materiale comandate de Dottie Epstein. Inițialele ei, *DE,* se aflau alături de cărțile cerute de ea. Dar altcineva ceruse reviste vulgare, cu crime sângeroase, prezentate în detalii exagerate, de prost-gust: *Revista Gun Molls, Detectivul de la Moravuri, Detectivul de doi bani, Povestiri polițiste sută la sută reale.* Inițialele de lângă cele mai multe dintre acestea erau *FC.* Francis Crane.

— Ai vreunele din astea? întrebă Stevie.

— Le-am căutat, spuse Kyoko. Ar fi grozav să le găsesc. Dar trebuie să fi dispărut cu mulți ani în urmă. Elevii care le-au cerut… probabil că le-au luat şi nu le-au mai adus înapoi.

Elevii care le-au cerut, îşi spuse Stevie, probabil că le-au luat şi au decupat litere din ele. Dacă ar găsi online aceste reviste, ar putea să studieze literele din ele. Ar putea compara fontul acelor reviste cu cel din fotografiile cu scrisoarea de la Maestrul minciunilor. Sau, mă rog, cineva ar putea face comparația asta. Cei de la FBI. Cineva.

Nu ştia toate răspunsurile, dar ştia ceva. Acum trebuia să facă şi un pic de muncă plicticoasă şi să scaneze toate aceste materiale ca să le adauge în dosarele ei. Îşi puse căştile, porni podcastul *My Favorite Murder,* şi se apucă de copiat ghidul elevilor. Pagină cu pagină, poză cu poză, copie fiecare imagine.

După vreo oră de muncă, se întoarse în sala principală de lectură şi-şi deschise laptopul. Era timpul să facă un pic de cercetare elementară. Despre Francis Josephine Crane găsi foarte puține informații. Păreau să fie câteva referiri la ea în paginile de societate, câteva vorbe despre balul ei de lansare în societate, dar mai nimic după 1940 sau pe-acolo, iar ce era nu era deloc detaliat.

Însă Edward Pierce Davenport apărea în mai multe rezultate de căutare. Wikipedia avea o pagină cu informații sumare:

> *Edward Pierce Davenport (1918–1940) a fost un poet american. Singura lui lucrare publicată e colecția Luna laptelui, apărută în 1939.*

Davenport e mai degrabă cunoscut pentru relația lui cu alți scriitori şi poeți expatriați care trăiau în Franța la sfârşitul anilor ’30 şi pentru stilul lui de viață nebunesc. S-a sinucis la Paris, pe 15 iunie 1940, în ziua în care naziştii au intrat în oraş.

Mai era acolo o mică notiță cu un link şi Stevie dădu click pe el. O duse către un mic fragment dintr-o carte.

Pe 15 iunie 1940, a doua zi după ce naziştii au ocupat Parisul, Edward Pierce Davenport a consumat toată ziua opiu şi şampanie violet. La apus, în timp ce difuzoarele anunțau în stradă interdicția de a ieşi din casă, şi-a pus pe el un halat auriu şi s-a urcat pe acoperişul clădirii în care se afla apartamentul lui, pe Rue de Rennes, în cartierul Saint Germain. După ce a ținut un toast în cinstea oraşului şi a soarelui ce apunea, a dat pe gât un ultim pahar de şampanie şi s-a aruncat de pe clădire. Trupul lui a aterizat pe un vehicul nazist, îndoindu-i capota.

„Un poet mediocru, dar o moarte legendară”, a spus un prieten.

— Prietenii tăi sunt mari măgari, spuse Stevie.
— Ştiu, răspunse o voce, dar n-am alții.
Şi atunci începură țipetele.

7

Din câte ştia Stevie, veveriţele nu erau creaturi ascultătoare, înclinau să se organizeze singure în grupuri ordonate care se mişcau la unison. Aceste veveriţe erau mult prea coordonate pentru gustul ei. Traversau biblioteca într-un şuvoi constant, să tot fi fost vreo sută. Coborau pe treptele din fier forjat, goneau pe balustrade, într-un şir neîntrerupt.

Priveliştea era doar cu puţin mai fascinantă decât cea din faţa ochilor ei. Întinse pe masă se aflau două mâini familiare – două mâini lungi, elegante. Mai era un tricou rufos şi două braţe puternice, ăţoase. Merse cu privirea în susul lor ca să descopere o pereche de ochi căprui cu stropi aurii, care o priveau.

Stevie ridică iute picioarele când veveriţele începură să alerge pe sub mese.

— Ce chestie ciudată, spuse David uitându-se la haosul din jur. Şi? Când te-ai întors?

Stevie se luptă cu impulsul de a-l pocni cu laptopul, în mare parte pentru că nu voia să-l strice.

— Ce-ai făcut? şuieră ea.

— *Eu?*

— Nu fi măgar! spuse ea.

— Prea târziu. Stai aşa! Nu ne putem certa încă. Unde mi-e îmbrăţişarea?

— Afară! spuse Kyoko arătându-l cu degetul pe David. Toată lumea *afară!*

— Păi, cu atitudinea asta, noi cum să mai învăţăm? mormăi David în barbă.

Stevie îşi luă lucrurile, măturând cu palma o pază, două din colecţie în geanta ei, apoi ieşi repede, în timp ce Kyoko începu să alerge prin bibliotecă, verificând geamuri şi închizând uşi.

După umbra atent creată din bibliotecă, lumina de afară părea de-a dreptul orbitoare. David se apucă de ceafă şi-şi frecă tuleiele crescute acolo.

David Eastman, sau David Eastman King, avea un pic sub 1,82, trup subţire şi puternic, de parcă fusese făcut din mănunchiuri de cabluri electrice care se împletiseră ca să formeze o persoană, dar încă mai aruncau scântei pe la capete. Hainele lui erau veşnic zdrenţuite şi nu fiindcă aşa era moda. Blugii nu fuseseră sfâşiaţi de profesionişti. Găurile şi jerpeleala

tricoului lui de surfer… pe alea le făcuse singur, prin purtare şi neglijenţă. Pe braţul pistruiat purta un Rolex cu sticla spartă şi câteva brăţări din aţe împletite. Toate trăsăturile de pe chipul lui erau prea înguste, prea subţiri. Toate liniile era tăioase. Ochii păreau pe jumătate închişi, dar aveau mai multă vivacitate în ei decât mulţi alţii. Creatura care se preface că doarme e cea care nu trebuie scăpată din ochi.

Chiar şi acum, în cea mai jalnică stare în care îl văzuse vreodată, îţi lua ochii cu frumuseţea lui. De fapt, dacă era să fie sinceră, era şi mai frumos în halul ăsta. Doar că în linia maxilarului lui îl recunoştea pe Edward King. Şi în zâmbet. Şi în tot ce îl făcuse şi îl sprijinise în viaţă. Era un gust amar de care n-avea să reuşească să scape niciodată.

— Ce naiba ai făcut? întrebă ea.

— Mă încântă că mă crezi aşa de puternic, dar nu controlez fauna locală. Doamne! Ce *nervoasă* eşti!

Sunt prietena ta desemnată, se gândi ea.

Pentru o clipă se gândi să renunţe pe loc, în clipa aceea. Nici gând. Nici gând să poată continua cu prefăcătoria asta bizară.

Cazul. Cutia. Dovezile. Unica ei şansă.

Pix traversa grăbită pajiştea cu un fel de cutie sau transportor în mână. Îi aruncă în trecere o privire lui David, dar nu veni la ei şi nu se opri.

— Ştiai că dr. Nell Pixwell are pregătire de pădurar? spuse el urmărind-o pe Pix cum trecea. E unul dintre numeroasele ei talente.

— Ce faci? întrebă Stevie. De ce ai trimis-o pe Pix să adune veverițe din bibliotecă?

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Acum. Ai cam o oră la dispoziție?

— Pentru ce?

— Camera lui Ellie, spuse el. Am nevoie de tine, să faci chestia aia pe care-o faci tu. Să cotrobăi prin ea.

Stevie îşi frecă faţa cu palmele, stupefiată.

— Cu asta te ocupi, spuse el.

Se pregătea să îl repeadă că nu *cu asta se ocupa,* numai că… cu asta se ocupa. Cotrobăise odată prin camera lui David, când o lăsase singură acolo, doar ca să vadă ce îi ascundea. După cum s-a dovedit, îi ascundea multe, deci nu greşise. Şi cotrobăise prin camera lui Hayes după moartea lui, când îi intrase în cap ideea că ceva nu era în regulă şi, după cum s-a dovedit, ceva *nu era* în regulă, iar Hayes nu mai era, deci nu conta.

— Nu, zise el, e un lucru bun.

Vorbea serios şi întreaga lui expresie şi ţinuta i se schimbară.

— Hai să te întreb ceva. Ţi-a lăsat cumva Ellie impresia că ar fi în largul ei *în natură?*

— Poftim?

— Stevie, e singura fumătoare pe care o ştiu incapabilă să aprindă un chibrit. Am văzut-o încercând. A fost incredibil. Foloseşte bricheta fiindcă chibriturile *sunt prea complicate.* Iarna trecută am fost convins că avea să se omoare pe bune, încercând să se descurce cu zăpada. Nu are nicio pereche de bocanci. Simţul ei de autoconservare e zero. Nu ştie să conducă. E făcută să trăiască în metropole şi să facă chestii artistice. Ei, gândeşte-te acum de cât efort ar fi nevoie să cobori singură muntele. Răspunsul e: imens. Am încercat eu.

— Credeam că se furişa tot timpul din campus ca să se ducă la Burlington, spuse ea.

— Cu mine. Avea acolo prieteni care aveau maşini. Eu îi ajutam să intre în campus, umblând la camera de la poartă. Ellie are o mulţime de talente, dar nu e deloc îndemânatică. Deci tu vrei să-mi spui mie că a fugit de aici pe nepusă masă, fără niciun bagaj, fără telefon, fără s-o aştepte nimeni pe aleea din spate… că a *traversat râul* singură. N-a folosit podul. De cum s-a cărat, Larry a pus pe cineva pe drum. Râul are vreo trei metri adâncime, e rapid şi e îngheţat. Deci aleargă ea singură kilometri întregi, prin pădure, în întuneric, la vale, peste un râu de munte, până la şosea, care acum e supravegheată…

— Bine, bine, zise Stevie. Deci ce vrei să spui?

— Spun că ceva nu se leagă şi vreau să faci ce ştii tu să faci şi să te uiţi prin lucrurile ei înainte să dispară, fiindcă te pricepi tare bine la asta şi eu nu mai ştiu ce să fac. E prietena mea. Şi nu ştiu unde e. Dacă există cineva care poate să afle unde s-a dus sau dacă e teafără, poate că tu eşti aceea.

Era cumva o capcană? Fiindcă aşa părea.

Şi, cu toate astea, o spusese pe şleau, aşa că Stevie avea impresia că era sincer. David şi Ellie fuseseră întotdeauna prieteni buni. Când Stevie venise prima dată la Ellingham, se uitase cum erau nedezlipiţi unul de altul. Stevie crezuse că erau iubiţi. Nu erau. Chiar erau doar prieteni.

Totodată, David nu era prost. Ştia că odată introdusă ideea în creierul lui Stevie, nu putea decât să prindă rădăcini şi să crească. Lăstarii aveau să se răsucească în jurul fiecărui gând al ei până ce aveau să împingă afară orice

altă activitate a creierului şi nu avea să mai rămână în mintea ei decât jungla deasă a dorinței irezistibile de a *cotrobăi.*

Iar cutia de tablă provenea *totuşi* din camera lui Ellie.

— Hai, că ştii că vrei, spuse el. Janelle e în şopronul de mentenanță, lucrează la proiectul ei, iar Nate n-o să observe.

Se regăsiseră cu numai zece minute în urmă şi deja biblioteca era infestată cu veverițe şi el îi cerea ajutorul să intre prin efracție într-o cameră.

Era acasă. Totul era aşa cum trebuia.

★

Când David şi Stevie intrară în camera comună, Minerva era mai tăcută decât de obicei. Singurul martor era capul de elan de pe perete şi, pentru o clipă, Stevie se întrebă dacă fuseseră montate acolo camere de supraveghere. Camere care să arate lumea prin ochii elanului, la propriu. Să fi vrut Edward King să vadă când se întorcea fiul lui în cameră?

Ce gând stupid! Ce gând tulburător! Îi transpirau palmele. David era chiar în spatele ei şi ea îi simțea umbra pe spate de parcă era făcută din degete.

— Janelle? strigă ea.

Nimic.

— Nate! Eşti acasă?

Elanul continuă să se holbeze fix în față.

— Ți-am zis, spuse David. Toată casa e a noastră. Intim şi plăcut.

Doar ea şi David, singuri în casă… în toată casa. Singuri.

— Uşa e încuiată…?

David scoase o cheie din buzunar.

— De unde-o ai?

— Nu-ți bate capul cu asta, spuse el.

Chiar şi în soarele puternic al amiezii, coridorul Minervei era foarte întunecat, luminat doar de ferestruica cu vitralii de lângă scările din capăt. Exista o aplică pe perete, dar n-o aprindea nimeni în timpul zilei. Stevie păşi cu grijă pe lângă camera lui Janelle şi pe lângă a ei, către capătul holului, unde aştepta camera trei.

Camera lui Ellie era doar puțin diferită de ale lui Janelle şi Stevie. Era un pic mai mare şi avea o mică nişă, ca un intrând. Acolo erau puse unele peste altele trei cutii mici, deci o parte din lucrurile ei încă erau acolo, însă în niciun caz toate. Când Stevie fusese ultima dată în camera asta, pe pat era

un morman de pături şi cuverturi multicolore. Erau obiecte peste tot: materiale pentru artă, vopsele şi pasteluri şi creioane şi şaluri boa de pene şi munți de haine murdare, dar colorate, cărți, imagini tipărite, desene şi lumânări topite şi sticle de vin din care ieşeau pene de păun. Toate acele lucruri dispăruseră. Acum patul îşi arăta adevărata identitate: un pat de cămin format dintr-o ramă mică, de lemn, şi o saltea acoperită cu plastic. Poeziile şi desenele pe care Ellie le pusese pe pereți erau încă acolo, ca nişte piese de artă urbană străveche. Citate, versuri de cântece, fragmente de poezii în franceză şi engleză, fulgere de culoare, schițe viu colorate, mostre de culori… mintea lui Ellie era un loc plin de activitate şi culoare, iar lumea ei era decorată cu conținutul acesteia.

Modul profesionist de a procesa scena unei crime era să începi de la margini şi să îți croieşti drum spre mijloc, deci Stevie aşa făcu. Merse întâi pe marginea camerei, de jur-împrejur, uitându-se la mesaje, scrieri şi desene, verificând sertarele şi dulapurile, ca să vadă dacă rămăsese ceva. Pe birou încă mai era un strat gros de pudră şi farduri şi ceară, la fel şi pe noptieră.

Stevie deschise dulapul. Nu era în el decât o sacoşă de plastic, mototolită. Odată ce se convinse că încăperea în sine nu avea nimic să-i spună, se duse la cutii şi trecu în revistă conținutul lor, cu atenție. Cea de deasupra conținea haine, după cum spunea şi David – descoperiri făcute de Ellie prin magazine de haine la mâna a doua şi stil punk parizian. Tricouri vintage făcute ghem, pantaloni hippie fluizi, plini de vopsea, obiecte care sfidau orice definiție. Cutia următoare conținea ceva ce păreau a fi aşternuturi folosite, scoase de pe pat, iar cutia de sub ea, prosoape şi produse pentru baie. Stevie se uită prin amestecul de geluri de duş şi şampoane de supermarket ale lui Ellie şi uleiurile ei de corp franțuzeşti, apoi puse totul la loc în cutii.

— Ei? spuse David de lângă fereastră. Ce zic micuțele celule cenuşii?

Ea îl reduse la tăcere cu o fluturare de mână.

Camera asta conținuse tot ce avusese Ellie aici, la Ellingham. În camera asta ținuse şi cutia magică. Stevie trebuia să se concentreze mai tare. Ce îi spunea acest spațiu despre Element Walker?

Stevie se întinse pe burtă pe podea şi-şi puse bărbia pe mâinile împreunate. Pe scândurile podelei încă mai licărea sclipici căzut cu mult timp în urmă, iar în aşchiile lemnului erau agățate bucățele de pene. Aici, jos, simțea mirosul bețişoarelor parfumate ale lui Ellie, cele care ardeau

permanent în camera ei, în ciuda regulilor şcolii, care interziceau asta.

— Fără foc, Ellie! spuse Stevie cu voce tare.

— Poftim? zise David de la fereastră.

— Primul lucru pe care l-am auzit despre Ellie în prima mea zi, înainte să ajungi şi tu. Ai întârziat şi nouă ni se ţinea discursul de orientare…

Stevie examină camera din punctul ei de observaţie – o privelişte plină de şoricei de praf.

— Pix i-a zis „Fără foc, Ellie”. Probabil că provocase un incendiu, nu?

— A, da. Anul trecut. A răsturnat o lumânare.

— Aici, în cameră?

— Da, aici.

— Şi, cu toate astea, nu e în stare să aprindă un chibrit, spuse Stevie mai mult pentru sine.

Se ridică în genunchi. Unde o găseşti pe Ellie, fumătoarea care nu ştie să aprindă un chibrit? Albert Ellingham încerca şi el să găsească pe cineva – o căuta pe fiica lui pierdută. Toate astea aveau legătură cu fiica lui pierdută. Iar acum o altă fiică era pierdută pe munte.

Lângă uşă, sprijinită de o cutie, Stevie o văzu pe Roota, preaiubitul saxofon al lui Ellie. Ellie nu ştia să cânte la saxofon, dar asta n-o oprise niciodată. O cumpărase pe Roota cu banii pe care îi primise de la Hayes ca să scrie *Sfârşitul,* iar acei bani veneau de la fosta iubită a lui Hayes, Gretchen. În ziua în care Stevie o cunoscuse pe Ellie, aceasta cânta la Roota în cada din baia de la capătul coridorului, vopsindu-şi în acelaşi timp rochia (şi pe sine) în roz. Acolo descoperise Stevie denivelările de metal de sub cadă, cele care lăsaseră urme pe laptopul lui Hayes când Ellie îl ascunsese acolo.

Mare parte din tot ce se întâmplase pornise de la Roota.

Stevie se duse şi luă în mână saxofonul. Şi atunci o văzu – o urmă de arsură ce ducea către perete. Urma fusese răzuită şi vopsită. Şi mai era o chestie. Ceva nu era în regulă în colţişorul ăla de cameră.

— Nu ţi se pare ciudată faza cu chibriturile? întrebă Stevie lăsându-se în jos ca să se uite la perete.

— De-aia ţi-am şi zis-o.

— Nu, spuse Stevie. Tu mi-ai zis-o ca să-mi explici de ce nu crezi că s-ar descurca prea bine singură în pădure. Nu crezi că e *bizar?* Ellie e artistă. E îndemânatică.

Arăta ca şi cum căzuse ceva – era o urmă neagră alungită. Dar chestia

ciudată era că peretele arăta cumva… inegal? Se duse la el şi-şi trecu mâna de-a lungul lui până la plintă. Era un spațiu acolo. Un spațiu mic-mic, de câțiva milimetri.

— Dă-mi geanta, îi spuse lui David.

El împinse geanta înspre ea. Stevie o înşfăcă şi cotrobăi prin ea până găsi un pix. Scoase capacul şi-l împinse în spațiul dintre plintă şi perete. David veni şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Aprinde lanterna de la telefon, îi ceru ea.

— Ce e?

— Încă nu ştiu, spuse ea iritată. Lanterna!

El activă funcția de lanternă a telefonului. Stevie deja desprinsese scândura cu ajutorul pixului. Cedase destul de uşor. Era evident că mai fusese desfăcută. În spatele ei, era o gaură cam cât un pumn, la baza peretelui.

David nu mai avea de spus nimic sarcastic. Îi întinse lanterna fără o vorbă. Înainte s-o ia, băgă mâna în buzunarul exterior al rucsacului ei, scoase o pereche de mănuşi chirurgicale albastre şi le trase pe mâini foşnind.

— Pe bune? zise el. Ai la tine mănuşi de criminalist?

— Se găsesc la orice farmacie, spuse ea luându-i telefonul. Fă-ți şi tu o bucurie!

Se lipi de podea şi întoarse capul într-o parte ca să arunce o privire în spațiul din perete. Părea să nu fie prea adânc şi era întunecat şi plin de pânze de păianjen. Poziționă lumina telefonului ca să obțină cea mai bună iluminare şi băgă mâna înăuntru, încet, în caz că erau înăuntru cabluri electrice sau chestii tăioase. Întinse înainte degetele, unul câte unul, până atinse capătul spațiului. Era cam cât mâna ei de adânc. Aproape suficient ca să încapă cutia de tinichea, dar nu chiar.

Ridică capul şi întinse gâtul, apoi ridică degetele.

Era spațiu gol acolo. Scobitura urca. Era mai mult decât suficient spațiu pentru cutie.

— Deci e o gaură? spuse David. Ce tare! Vreau să spun că nu dezamăgeşti niciodată cu…

— Taci puțin!

Suci mâna de jur-împrejur, ca să-şi facă o idee cât mai clară despre ce putea fi acolo.

— Poate are Janelle una din camerele alea micuțe, laparoscopice, spuse

ea. Sau…

Degetul ei dădu de ceva. Ceva textil.

— Am găsit ceva, spuse ea.

Îşi strecură treptat degetele în spațiu, căutând ceva de care să se agațe. Să fie o bucată mai mare din țesătura brodată cu mărgele sau chestia din care provenea pana? Să fie alte fotografii, vreo geantă…

Obiectul se desprinse şi ateriză pe podea, în interiorul găurii. Îl apucă şi tocmai voia să-l scoată afară când creierul o alertă că ceva nu era în regulă cu acest obiect, dar uneori, când începi o mişcare, nu te mai poți opri. Scoase obiectul din gaură.

Nu era sigură dacă era un şoarece mare sau un şobolan mic. Era mort şi încă de ceva vreme. Încă mai avea blană pe ici, pe colo, dar în alte părți se vedeau oasele. În general, era tare, probabil se mumificase în perete.

— O, făcu ea, trăgându-şi iute mâna.

Nu era o exprimare adecvată a ororii, dar asta era tot ce putuse scoate. Când te trezeşti că ai în mână un şoarece-şobolan mumificat, e posibil să nu-ți găseşti cuvintele.

— Aia nu e Ellie, se strâmbă David uitându-se la animal.

Stevie se ridică şi se retrase de lângă şobolan, scoțându-şi mănuşile. Le îndesă în buzunarul hanoracului.

— Le *păstrezi?* întrebă el.

— Nu pot să le pun aici în coşul de gunoi, răspunse ea.

— Crezi că verifică gunoiul?

— De unde să ştiu? *Tu* mi-ai cerut să intru aici.

— Bine, bine, spuse el ridicând mâinile ca şi cum se preda. Ce părere ai?

Stevie examină încă o dată camera.

— Cu ce era îmbrăcată în seara aia? întrebă ea.

— Avea balerini în picioare, spuse el. Îmi amintesc că mă uitam la ei.

— Şi o rochiță. Cu balerini şi o rochiță.

Avea dreptate. Ar fi greu să cobori muntele îmbrăcat aşa.

Camera îi vorbea despre Ellie… că era o artistă mânată de instinct, că nu se îmbrăca practic, că vorbea franceză, că era dezordonată. Îi plăceau vinul şi cabaretul. Avea o mulțime de creioane colorate şi cărți de colorat. Putea face artă din orice. Era culoare şi sclipici şi haos.

David o privea nerăbdător, aşteptând ca ea să facă un fel de proclamație sau ceva, dar ea nu avea nimic de zis. Camera nu avea secrete de împărtăşit. Singurul lucru pe care i-l dăduse fusese un rozător mort, iar acum trebuia să

scape de el.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse ea. Am…

Telefonul lui David bâzâi. El se uită la ecran.

— Se pare că am o întâlnire. Trebuie să mă duc la Casa Mare. Cineva are impresia că am pus nişte veverițe în bibliotecă.

Băgă telefonul în buzunar.

— Îți mulțumesc că ai căutat. Poate a fost o prostie din partea mea. Dar eu… zise şi ridică din umeri. Trebuie să mă car.

După plecarea lui, Stevie se trezi că tremura pe dinăuntru şi nu doar din cauză că trebuia să ia şobolanul cu un carton şi să-l ducă în pădure.

8

În munca de detectiv există multe metode, multe căi, înguste şi subtile. Amprente. Un fir de aţă pierdut. Un câine care latră în toiul nopţii.

Dar mai există şi Google.

După ce aruncă şobolanul, Stevie se aşeză să caute numele pe care le descoperise.

Francis Josephine Crane trăise cu mult timp înainte de existenţa reţelelor de socializare, cu mult timp înainte ca fiecare moment şi fiecare mişcare să poată fi urmărite, totuşi trăise într-o vreme când evenimentele din viaţa unei tinere dintr-o familie înstărită puteau fi înregistrate. Faptul că era o tânără dintr-o familie înstărită a fost primul lucru pe care l-a descoperit Stevie când s-a aşezat la calculator în camera ei.

Francis Crane era fiica lui Louis Crane, fondatorul şi proprietarul unei companii numite Făina Crane. Internetul avea o mulţime de informaţii despre Făina Crane, una dintre cele mai populare mărci din America, între 1910 şi 1945. Multă lume colecţiona cutii de făină Crane. Cel mai important lucru despre Făina Crane părea să fie faptul că una dintre fabricile lor explodase în 1927, omorând opt oameni şi rănind 30. Crane a fost acuzat de toată lumea că nu luase suficiente precauţii pentru a garanta siguranţa lucrătorilor lui şi Făina Crane a dispărut peste noapte vreo 20 de ani mai târziu, cumpărată de o companie mai mare, care a încorporat-o într-o altă companie, apoi în alta.

Francis se ascundea printre aceste articole, pitindu-se în adâncurile informaţiilor disponibile. Stevie o zări o clipă într-o listă a participanţilor la un bal ţinut la New York pe 19 septembrie 1936. Apoi numele ei apărea pe o listă a noii promoţii de studenţi de la colegiul Vassar, din 1937. Nu era menţionată pe nicio listă de absolvenţi.

În cele din urmă, Stevie s-a trezit că citea fragmente dintr-o carte numită *Mai bun ca la mama acasă! Povestea patiseriei în America,* publicată în 1992 şi încărcată online în segmente sub formă de copii de proastă calitate. Aceasta era cea mai lungă informaţie pe care reuşi să o găsească despre Francis:

Fiica lui Louis, Francis, era faimoasă pentru chefurile şi scandalurile-monstru stârnite, la propriu. Cuprinşi de disperare,

părinții ei au trimis-o să se alăture primei promoții a noii academii deschise de prietenul lor Albert Ellingham, pe culmile din Vermont. Din păcate, şederea ei acolo a coincis cu celebrul caz de răpire Ellingham, iar ea s-a întors acasă. Se pare că familia Crane atrăgea dezastrele.

— Cum adică scandaluri-monstru „la propriu”? întrebă Stevie cu voce tare. Făcea efectiv scandaluri împreună cu nişte monştri? Adică invoca monştrii din iad, sau cum?

Mai erau şi alte chestii enervante, cum ar fi faptul că autoarea zicea „culmile din Vermont”, şi nu „munții”. Motiv pentru care afirmația că Francis şi familia ei atrăgeau dezastrele părea cam îndoielnică. Chiar şi aşa, era un paragraf interesant. Era, totodată, şi singurul care o pomenea pe Francis.

Stevie găsi numele autoarei, Ann Abbott, şi citi lista celorlalte lucrări ale ei *(Jeleul! Tremuriciul adorat de America, Zilele salatei: Cum a devenit salata populară)*. După alte câteva minute de săpături, obținu o adresă de e-mail. Stevie îi scrise un e-mail şi o întrebă dacă are vreo informație despre ce s-a ales de Francis. Tocmai îl trimisese, când auzi o bătaie în uşă, iar Janelle băgă capul înăuntru.

— Ce faci acolo? întrebă ea.

Stevie aruncă o privire spre colțul ecranului şi îşi dădu seama că scormonise pe internet după Francis Crane mai bine de trei ore. Era aproape 18:30.

— Lucrez, spuse ea închizând laptopul. Am o tonă de recuperat.

Janelle păşi în cameră, însoțită de o urmă delicată de parfum de lămâi.

— Miroşi a lămâi, spuse Stevie. Ca să-ți aducă noroc?

— Sunt bucuroasă că te-ai întors, spuse Janelle aşezându-se pe marginea patului lui Stevie. Îmi dau cu parfumul ăsta când sunt fericită, ca să-mi aducă noroc… Ador lămâile şi gata! Poftim! Ți-am făcut ceva.

Îi întinse lui Stevie un mic obiect din plastic, cam de mărimea unui pachet de cărți de joc, cu două rotițe.

— E un robot care se echilibrează singur, spuse ea. Poți să-ți pui telefonul pe el. Mă jucam cu nişte piese rămase şi lucram la unitățile de măsurare inerțiale şi am vrut să-ți fac ceva, aşa că…

Ridică fericită din umeri când Stevie luă robotul, un semn de prietenie.

— Cum merge proiectul? o întrebă Stevie.

— Mă bucur că întrebi. Vrei să vezi nişte specificaţii?

Janelle sări de pe pat şi se întoarse după un minut cu laptopul deschis. Îi arătă lui Stevie mai multe filmuleţe cu maşinării care se mişcau pe rotile de colo colo şi învârteau lucruri. Vorbea cu aceeaşi pasiune arzătoare ca Stevie când vorbea despre crime, doar că aici era vorba despre ţevi şi motoare şi chestii care se răsuceau şi se mişcau. Toate astea erau împletite cu o analiză detaliată a dramei coreene preferate a lui Janelle, *Lecţii de iubire cu tofu.* Mintea lui Janelle era un spaţiu aglomerat, dar perfect organizat, care funcţiona ca una dintre maşinăriile ei imposibile. Scenarii de seriale se derulau alături de formule matematice, care se contopeau perfect în tutoriale video despre cum să-ţi pui fard negru pe pleoape, care o catapultau direct în povestea de dragoste care o depunea apoi cu blândeţe înapoi pe un pat de fizică. În plus, răspundea absolut tuturor mesajelor primite, în mai puţin de un minut.

Despre mistere poliţiste însă nu ştia nimic şi probabil că n-ar fi fost interesată de ceea ce tocmai descoperise (sau, de fapt, nu descoperise) Stevie în legătură cu o persoană înrudită cu altă persoană care producea făină.

Lui Janelle îi bâzâi telefonul şi se uită la el.

— Toată lumea se duce la iurtă, spuse ea. Vi e pe drum într-acolo.

— Tu şi Vi păreţi fericite.

Janelle scoase un mic chiţăit. Chiar era un chiţăit, unul adevărat. Un minuscul chiot de bucurie.

— Încerc să învăţ un pic de coreeană, spuse Janelle, dar nu sunt prea talentată la limbi străine. Vi vorbeşte fluent coreeană şi japoneză şi s-a gândit că mi-ar plăcea mai mult să învăţ coreeană. Vrei să mergem şi noi? Hai să-l luăm pe Nate şi să mergem şi noi!

★

Înainte de Ellingham, iurtele nu făceau parte din viaţa lui Stevie. Nici nu auzise de ele. Când văzuse prima dată structura imensă, de cort circular, îi amintise de un circ, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Pe dinafară, venise circul. Pe dinăuntru, era o întindere de covoare colorate, fotolii cu polistiren, canapele şi perne. Era locul unde se aduna lumea ca să-şi petreacă timpul împreună, să joace jocuri, să citească, să lucreze. Era o structură ciudată – nu avea ferestre, iar interiorul era un schelet format din bârne dispuse în formă de raze ce susţineau acoperişul şi un grilaj de jur-împrejur, care susţinea pereţii. În mijloc era o sobă pe lemne care menţinea

o atmosferă plăcută, iar din tavan atârnau becuri şi decoraţiuni multicolore.

Janelle şi Vi se aşezară pe podea sprijinite spate în spate. Nate stătea şi el cu ele, însă era atent la jocul de pe tableta lui. Şcoala vuia de povestea cu veveriţele. Părea să ştie toată lumea că David era făptaşul şi că încă nu se întorsese de la Casa Mare. În Pittsburgh, dacă cineva ar fi infestat biblioteca liceului cu 50 de veveriţe, acea persoană ar fi fost declarată eroul şcolii. Dar Ellingham era plină de iubitori ai bibliotecii şi în aer plutea sentimentul că probabil acest gest sărise calul. N-aveai decât să umbli gol puşcă, n-aveai decât să urli şi să pierzi vremea pe acoperiş, dar *nu* te atingeai de locul cu cărţi.

— Poate de data asta îl dau afară, mormăi Nate când subiectul pluti în aer până la grupul lor.

— Dacă pot dovedi că el a fost, spuse Vi. Probabil că au imagini. Acum, că trăim într-un stat poliţienesc, au filmări cu tot ce facem.

Janelle îşi dădu ochii peste cap.

— Pe bune, zise Vi. Ştiţi camerele alea montate peste tot? Cică sunt puse de cineva din afară. Şcoala nu le-a vrut.

— Şi-atunci cine le-a cumpărat? întrebă Janelle.

— Nu ştiu. Dar e o persoană particulară. Ştiu că mă credeţi o protestatară paranoică, dar e adevărat.

Stevie îşi muşcă buza de jos. Se părea că nu ştia nimeni de legătura dintre Edward King şi şcoală. Asta însemna că elicopterul nu fusese văzut de aproape. Stevie se simţi de parcă clocea un secret. La propriu! Ca pe un ou. Dacă făcea o mişcare, îl spărgea.

— Ştiu şi eu? zise Janelle. Înţeleg problema, dar nu *urăsc* camerele. Pe-aici sunt… chestii. Urşi şi elani…

— Elani, nu, zise Stevie. Elanii sunt o minciună.

— Spun doar că, având în vedere tot ce s-a întâmplat, camerele nu sunt cea mai proastă idee din lume.

— Tot ce vreau să spun e că sigur l-au văzut, zise Vi, redirecţionând subiectul către un teren mai sigur.

De ei se apropie un tip. Era înalt. De fapt, era cel mai înalt elev de la Ellingham şi poate chiar cel mai înalt pe care îl văzuse Stevie vreodată. Exersa arta măsurării înălţimii oamenilor din ochi, fiindcă era o abilitate observaţională utilă. Martorii estimau aproape întotdeauna greşit înălţimea oamenilor. Cea mai bună metodă de a stabili o înălţime era s-o compari cu ceva nemişcat. În acest caz, persoana respectivă era lângă un nod mare din

cadrul de lemn care susținea peretele iurtei. Luând în calcul şi celelalte observații, asta însemna că tipul avea probabil 1,93, poate chiar 1,95 m. Era solid, ca un jucător de fotbal american, sau cum presupunea Stevie că sunt făcuți jucătorii de fotbal. (Existau la vechea ei şcoală, dar, pentru Stevie, ei nu erau prezenți. Nu-i păsa de ei suficient încât să-i remarce. Stevie ura fotbalul american şi, în special, reclamele la maşini din timpul meciurilor de fotbal, cu sloganurile fără sens şi mesajele agresiv masculine despre cât de important era pentru americani să urce cu maşina pe stânci şi să considere fiecare drum la magazin sau la un meci ca pe o invazie cu o armată de o persoană. Probabil că ea complica exagerat subiectul.)

Persoana de față probabil că nu juca fotbal. Era înfiorător de palid – nu ca Nate, care era de un cenuşiu blând, de şoarece de bibliotecă. Ci era alb ca varul, care contrasta izbitor cu părul negru corb, vădit vopsit. Purta lentile de contact mov, cu pupile înguste, ca de pisică, un tricou cu logoul formației Slipknot şi la ambele încheieturi avea brățări late, din piele neagră, cu țepi din metal.

— Salut, îi spuse cu voce moale lui Stevie. Eu sunt Mudge. Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum, dar Pix m-a rugat să te aduc la zi cu chestiile de la anatomie. Vrei un Pringle?

Avea o voce aşa de liniştitoare, că putea să facă înregistrări sau aplicații pentru meditație, precum cele folosite de Stevie când era anxioasă.

— Nu, mulțumesc, spuse Stevie.

Nate se iți de după tableta lui şi păru să-l accepte pe Mudge ca pe un fel de tovarăş.

— Da, vreau un Pringle, zise Nate.

Îi întinse cutia de Pringles şi, cu asta, Mudge intră în grup. Spre surprinderea lui Stevie, el şi Nate începură imediat să discute despre un joc. În interiorul propriului ei grup, Stevie plutea în derivă, singură. Şi atunci îi simți. Ochii lui Germaine Batt. O fixau din cealaltă parte a încăperii.

— Mă întorc imediat, le spuse ea celorlalți.

Germaine Batt era minionă, abia dacă avea 1,52 m. Avea părul lung şi drept, care azi era strâns la spate într-un coc. Ca şi Stevie, purta întotdeauna ținute potrivite pentru slujba pe care şi-o dorea – avea pe ea un blazer negru, cu un tricou alb pe dedesubt, ca şi cum putea fi oricând chemată să prezinte ştirile. Stătea singură pe un taburet, nu în colț, fiindcă iurtele nu au colțuri, ci retrasă într-o nişă cu nişte ecrane şi o măsuță de cafea. Stătea acolo singură, aplecată peste laptop. Când Stevie s-a apropiat, bătea cu sârg

în tastatură, dar n-avea niciun sens să se prefacă. Ştiau amândouă că se înfruntaseră din priviri.

— Bine-ai revenit! spuse Germaine.

Vocea ei era într-un registru înalt şi rostea vorbele rapid şi tăios. Vorbea aşa cum tasta.

— Mersi.

Stevie încercă să nu încarce prea tare cuvântul cu înțelesuri. Nu era *vina* lui Germaine că articolul ei îi făcuse pe părinții lui Stevie să o scoată de la Ellingham. Nu asta intenționase. Cu toate astea, îi era greu să nu simtă legătura dintre Germaine şi faptul că fusese luată pe sus de pe munte şi azvârlită înapoi, pe pământ.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Germaine.

— Nu.

— Parcă s-ar fi întâmplat ceva totuşi. Apropo, încă-mi mai eşti datoare cu o favoare. Din noaptea aia.

Stevie uitase. La petrecerea tăcută, când Stevie încerca să-şi dea seama cine luase laptopul lui Hayes, îi ceruse lui Germaine să-i arate nişte poze din telefonul ei. Îi promisese în schimb o favoare, dar nu crezuse că chiar avea să-i amintească de asta.

— Ai dezlegat misterul datorită pozei mele, îi aminti Germaine.

— Ştiu. Şi? Ce vrei?

— Deocamdată nimic, spuse Germaine. O să-ți cer când o să vină momentul.

Stevie se trezi că strângea din dinți. Îi comandă maxilarului să se relaxeze, dar acesta se încleştă imediat la loc.

— Deci? spuse Germaine închizând pe jumătate capacul laptopului. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cu?

— Ellie, răspunse Germaine, de parcă era evident la ce se referea.

— Cred că a ieşit prin pasaj, spuse Stevie.

— Ăăă, daa! spuse Germaine dându-şi ochii peste cap. Dar unde s-a *dus?*

Lui Stevie nu-i plăcea să fie tratată ca o proastă, dar fiindcă tocmai avusese aceeaşi discuție cu David, se hotărî să înghită umilința şi să afle de ce o întreba Germaine acelaşi lucru.

— La Burlington? spuse Stevie cu inocență.

— Cum a ajuns acolo? spuse Germaine. Nu poți ajunge pe jos. N-a sunat pe nimeni… au obținut lista cu apeluri făcute de pe numărul ei.

— Putea să folosească alt telefon.

— Al cui? întrebă Germaine ridicând din sprânceană.

— Poate al unui prieten?

Ca la comandă, uşa iurtei se dădu la o parte şi intră David. Avea un fel anume de a merge, un fel care sugera că era în largul lui oriunde s-ar fi dus. Moştenise stilul tatălui lui, care era scârbos şi oribil. Dar la el mai era ceva – aerul destrăbălatului din filmele cu cazinouri, care a venit să spargă banca, sau al unui animator care ar putea în orice clipă să facă un flic-flac până în mijlocul încăperii ca să-şi înceapă numărul.

Ori poate că el doar intra în iurtă, iar chimicalele din creierul ei inventau poveşti.

Se schimbase şi acum purta blugi şi un pulover negru, mulat, care-i punea în valoare buclele negre şi scotea în evidenţă musculatura braţelor şi a pieptului. Aruncă un zâmbet către ea şi Germaine, apoi se duse la Janelle şi Vi. Mudge şi Nate se duseseră să studieze jocurile de pe rafturi.

— Telefonul unui prieten, repetă Germaine.

— Mda, spuse Stevie ridicându-se. Nu prea cred.

— Poate că ar merita să afli? strigă Germaine după ea când Stevie se alătură din nou colegilor din Minerva.

David stătea sprijinit pe spătarul canapelei şi vorbea cu Janelle şi Vi. Janelle se uita în sus la el cu o expresie de răbdare exasperată pe chip. Vi avea braţele încrucişate la piept. Niciuna nu părea impresionată de el.

— Sunt arestat la domiciliu, spuse el. M-am lins pe bot de drumuri la Burlington.

— Pe bune?! se miră Janelle.

— Ştiu, zise el. Nu cred că au dreptul să facă asta.

— Nu, spuse ea. Asta-i *tot?*

— Nu e de-ajuns? zise el. N-am făcut nimic.

— Ba, ai făcut, spuse Vi. Toată lumea ştie că ai făcut.

— Da' ce sunt eu, îmblânzitorul de veverițe?

— Nu e OK, spuse Vi. Trezeşti lumea din somn, distrugi lucruri care ne plac, pe care le folosim. Toţi avem probleme, frate. Mai las-o încolo!

— Credeam că e distractiv să înveți, spuse David. De ce sunt singurul care se distrează?

Vi clătină din cap şi o luă de mână pe Janelle. Se ridicară amândouă.

— Ne vedem acasă, spuse Janelle, adresându-se ostentativ doar lui Stevie.

— Uneori am senzația că nu mă place lumea, spuse David uitându-se după ele.

— Ştii de ce, răspunse ea.

— Ah, revenirea la responsabilitate, spuse el ridicând obraznic din sprâncene. Ştii cine e înnebunit după asta?

— O mulțime de oameni, răspunse Stevie. Doar pentru că…

Părea prea periculos să zică *tatăl tău* cu voce tare. Stevie simțea ochii lui Germaine Batt pironiți asupra lor, sfredelindu-i ceafa.

— Cred că mă duc şi eu, spuse ea. Nu vii şi tu?

— Sigur, spuse el. De ce nu?

Când trecură pe lângă Germaine, aceasta rămase cu capul în jos, dar Stevie o văzu privindu-i apoi pe furiş.

— Erau doar vreo 40 de veverițe, spuse David odată ajunşi afară.

— Cum naiba ai prins 40 de veverițe?

— Un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele, spuse el. N-ai mai găsit nimic?

Schimbă subiectul aşa de brusc, că pentru o clipă Stevie pierdu firul conversației.

— Auzi? spuse Stevie. Tu ce sugerezi că s-a întâmplat cu Ellie? Vrei să spui că nu crezi că putea să scape de aici? Deci crezi că e aici?

— Vreau să spun… coborî vocea. Nu văd cum a reuşit să fugă de aici în noaptea aia sau în următoarele câteva zile. Nu ştiu cum a ieşit din campus.

— Dar hai să zicem că a ieşit, fiindcă probabil că aşa s-a întâmplat, spuse Stevie. Ştii cumva unde s-ar fi putut duce?

— S-ar fi putut duce oriunde, răspunse el. Ellie a crescut într-o comunitate hipiotă, a trăit în Franța… Posibil să fie în… ştiu şi eu, în pivnița vreunei cafenele din Berlin sau aşa ceva.

— I-ar fi cam greu să iasă din țară.

— OK. Atunci… vinde tacos de fițe într-un parc de rulote din Austin sau într-o căsuță dintr-un copac din Oregon…

— Am prins ideea, spuse Stevie. E de niciunde deci, dacă nu e nicăieri, e ca şi cum ar fi acasă.

David o privi lung o clipă.

— Corect, spuse el. Dacă nu e nicăieri, e ca acasă. Da.

— Sau poate fi, pur şi simplu, în apartamentul cuiva, în Burlington, spuse Stevie.

— Cred că ar vrea să fugă de aici. Dacă ar fi ajuns la Burlington, ar fi

putut urca într-o maşină şi dusă ar fi fost. Nu cred că ar pierde vremea pe-acolo.

— Dar de ce a *fugit?* De ce fugi dacă n-ai făcut nimic rău?

— De frică, spuse David.

— Frică de ce?

— Să nu fie acuzată de crimă.

— N-am spus niciodată că ea ar fi făptaşul, ripostă Stevie. Am spus că ea a scris scenariul pentru *Sfârşitul* şi că a luat laptopul lui Hayes, ceea ce a făcut.

— Ştiu, ştiu, spuse el. Calmează-te!

— Nu-mi spune mie să mă calmez, răspunse Stevie. Eu am provocat toate astea. Ştiu ce spun. Doar că… dacă n-a fost ea…

— Uite ce este, zise David. Poate… poate totuşi el a luat gheaţa carbonică? Poate Beth Brave s-a înşelat în privinţa orei la care a vorbit cu el?

— Există o înregistrare a convorbirilor.

— Ştiu, dar… dacă e cumva greşită?

— Sau dacă Ellie chiar e vinovată? spuse Stevie. Avea motiv. Avea îndemânarea necesară. Poate-a făcut-o ca pe-o poantă, ca să-i dea peste cap filmarea. Nu pare o persoană care să fie în posesia tuturor informaţiilor ştiinţifice necesare. N-avea niciun motiv să creadă că i-ar face rău.

— Fiindcă ea nu era aşa, spuse David. N-ar muta sute de kile de gheaţă carbonică doar ca să facă praf creaţia artistică a cuiva.

Pentru prima dată, auzi cum vocea lui se gâtuia puţin din cauza emoţiei.

— Spun doar că…

— Uite care-i treaba, pricep ce-ai făcut şi are logică. Dar eu îţi spun: n-ar face aşa ceva. Singurul lucru pe care Ellie nu l-ar face niciodată ar fi să strice creaţia artistică a cuiva. Era ca o religie pentru ea. Ştiu că între noi lucrurile s-au terminat cam aiurea şi poate că n-ai încredere în mine, dar trebuie să mă crezi.

Era o întorsătură bruscă a lucrurilor.

— Te referi la faptul că tatăl tău nu e mort şi e Edward King? întrebă ea.

— Mă rog, dacă vrei neapărat să intri în cele mai mici detalii… Dar să ştii că am vrut să-ţi spun imediat. Dar n-am făcut-o din două motive. Unu, fiindcă tata e Edward King, ceea ce însemna că m-ai fi urât. Şi doi, tata e Edward King, ceea ce înseamnă că toată lumea m-ar fi urât.

— Nici nu ştiam că are copii, spuse Stevie. Nu ştiam că se poate

împerechea cu ființe umane.

— Mda, zise David. Natura găseşte întotdeauna o cale să se perpetueze.

Se trăsese oare mai aproape de ea? Aşa părea. Lui Stevie i se uscase gura. Faza era că David era foarte frumos – lung şi suplu şi afectat şi ciudat şi îi zâmbea. Văzu din nou umbra lui Edward King în trăsăturile lui David, în zâmbetul lui.

Bravo, Stevie. Aşa. Sărută-l. Asta o să-l facă fericit.

Gândul respingător o făcu pe Stevie să se tragă înapoi cam un metru. Creierul ei nu putea procesa aceste informații contradictorii. Era ceva, ceva ce pulsa între ea şi David. Iar acum mai era şi Edward King, al cărui spectru plutea deasupra lor, aproape la propriu. Erau până şi camere îndreptate către ei. Gândul îi provocă greață.

— Ar fi trebuit să-i zic lui Nate că plec, spuse ea. Mă duc înapoi… să-i spun.

David îşi ridică imperceptibil bărbia.

— Desigur, spuse el, cu o umbră de zâmbet. Nate. Îhâm. Ne vedem acasă.

Se întoarse şi o luă înapoi spre Minerva, cu mâinile în buzunare.

Stevie rămase pe potecă încercând să asimileze toate informațiile care îi influențau cursul vieții. Întotdeauna se întrebase cum ajungeau unii oameni să ducă vieți interesante. Poate aşa: creezi condițiile necesare şi apoi te alegi cu evenimentele. Şi poate că evenimentele alea te luau prin surprindere chiar dacă îți doreai să aibă loc, chiar dacă te pregăteai pentru ele. Îşi dorise din tot sufletul să lucreze la acest caz şi iat-o acum făcând pact cu diavolul.

Poate că aşa era şi când planificai o crimă, îi trecu ei prin cap. Poate că făceai cu propria-ți persoană un şir de învoieli păguboase pe care nu le puteai încălca, până făceai una care nu mai putea fi îndreptată niciodată.

14 aprilie 1936, ora 06:00

La început, Francis Crane avusese numeroase motive să-l admire pe Albert Ellingham. Natura ei o făcea să admire un om care construia tuneluri fără niciun motiv clar. El îi încurajase pasiunea pentru chimie. Albert îi dăduse instrucțiuni bibliotecarei să comande toate revistele polițiste pe care voia ea să le citească. Băieții şi fetele făceau sport împreună, participau cu toții la cursuri, stăteau la masă laolaltă. El le spusese angajaților să pretindă că nu văd când elevii erau prinşi bând alcool. Îi plăceau jocurile şi o înfruntase de mai multe ori pe Francis la Monopoly.

Admirația ei pentru el a atins apogeul când a dus-o la o plimbare pe domeniu şi i-a arătat unde dinamitaseră muntele. Ba chiar a dus-o să vadă unde era depozitat explozibilul şi a lăsat-o să țină în mână un baton de dinamită. A încercat să-şi ascundă entuziasmul, dar probabil că fără succes.

— Pari foarte interesată, a spus el cu un hohot de râs. Hai! Spune-mi ce ştii despre dinamită.

— E doar nitroglicerină, stabilizată şi absorbită de carbonat de sodiu şi pământ de diatomee, i-a răspuns Francis. Asta dacă nu foloseşti TNT, care e…

— Aoleu! a râs el. Nu m-am aşteptat să-mi răspunzi aşa rapid!

Întinsese mâna să ia înapoi batonul de la ea, dar degetele lui Francis se încleştaseră din reflex pe el. Fusese nevoie de o comandă mentală conştientizată ca să dea drumul dinamitei.

— Noroc că n-o să ai niciodată nevoie de asta, a concluzionat el. Ai putea fi periculoasă!

— Poate că sunt, a replicat ea.

Albert Ellingham a râs copios.

— Trebuie să fiu atent la ce te învățăm aici, a continuat el să râdă. Taică-tău m-ar omorî dacă te-am face prea periculoasă ca să te mai ia cineva de nevastă.

În clipa aceea, totul s-a sfărâmat în sufletul lui Francis. Îi dăduse dinamită, ca apoi să-i râdă în nas. Pentru el era o glumă, ceva la care nu o să se mai gândească deloc. Dar lui Francis nu avea să-i mai iasă niciodată din minte.

A hotărât că, dacă tot îi plăceau lui aşa de mult jocurile, avea să joace şi ea unul, inventat de ea. Şi avea să fie unul tare bun. Lui Edward îi plăcea

acelaşi gen de distracţie ca şi ei, aşa că au făcut împreună marele plan.

Scrisoarea nu fusese crucială pentru plan. Fusese doar, după cum spunea Eddie, „o mică piesă artistică”. Luase ideea din revistele ei polițiste, pe care ea le iubea aşa de mult! În revistele astea, oamenii erau răpiți tot timpul, iar răpitorii trimiteau întotdeauna mesaje cu litere decupate.

Presupusese că era o chestie inventată, dar, într-o zi, stătea pe pajişte şi citea *Detectivii,* când l-a văzut pe bărbatul care era tot timpul prin preajmă, cel despre care ştia toată lumea că era polițist. Îl chema George Marsh. Apăruse în toate ziarele când împiedicase explozia unei bombe puse în maşina lui Albert Ellingham – Frankie citea întotdeauna articolele despre bombe. Acum părea să fie garda de corp personală a lui Ellingham. Se îndrepta spre Casa Mare când ea l-a strigat, având grijă să folosească cea mai pură formă a accentului ei de newyorkeză din lumea bună.

— Nu sunteți polițist? a întrebat ea.

Domnul Marsh s-a îndreptat spre ea cu un aer nedumerit.

— Ba da, a confirmat el. Sau, mai degrabă, am fost. Acum lucrez pentru FBI.

— Vai, ce palpitant trebuie să fie! Probabil că ați văzut tot felul de lucruri. Spuneți-mi, e adevărat că infractorii veritabili trimit scrisori ca asta?

A ridicat revista deschisă la o pagină pe care era reprodus exact un astfel de mesaj. El a zâmbit.

— Mă surprinde că citeşti astfel de lucruri. Nu pare să fie genul de lectură specifică *Academiei Ellingham.*

— Oh! a făcut ea. Mă topesc după ele. Povestirea asta e despre o răpire. Ați lucrat vreodată la un caz de răpire?

— O dată, a spus el. Nu sunt prea dese.

— Cine era victima?

— Nevasta unui bancher. Răpită când pleca de la clubul de bridge.

— Răpitorii au cerut răscumpărarea printr-o scrisoare?

— Telefonic, a precizat el. Nu printr-o scrisoare. Voiau 50.000 de dolari.

— Şi ce s-a întâmplat? a continuat Francis cu întrebările, având grijă să facă ochii mari şi să arate cât mai inocentă.

— Bancherul a plătit. Ea nu s-a mai întors acasă. S-a dovedit că fugise cu instructorul ei de tenis, iar cei 50.000 de dolari erau pentru ei. I-am găsit în Miami.

Şi-a stins țigara în pământ.

— Scrisorile de la nebuni sunt deseori foarte plicticoase, a continuat el.

Din când în când primeşti şi câte-o scrisoare adevărată. Dar una ca asta, cu litere decupate? O scrisoare cu litere decupate ți-ar rămâne în minte. Dar o să dau de bucluc cu şefii dacă stau aici, pălăvrăgind despre infracțiuni când tu ar trebui să înveți. Văd că sub revista aia ai o carte serioasă.

Avea dreptate. Francis avea sub revistă un manual. Citea şi învăța în acelaşi timp.

— Chimie organică, a răspuns ea.

— Să fie la tine, acolo, puştoaico. N-am avut niciodată creier pentru aşa ceva.

A zâmbit larg, a salutat-o ridicând pălăria şi şi-a văzut de drum spre conac. Frankie a început să roadă capătul creionului.

O *scrisoare cu litere decupate ți-ar rămâne în minte.*

Ideea i-a venit exact în acel moment. Ce-ar fi fost să-i trimită o scrisoare? La început a fost doar o glumă. Doar n-aveau să-i trimită o asemenea scrisoare lui Albert Ellingham. Dar, cu cât întorcea mai mult ideea pe toate părțile, cu atât căpăta mai multă greutate şi formă. Era realizabilă, doar că trebuia făcută cu maximă atenție, în stil mare. De ce să nu-l zgâlțâie puțin pe bătrân? De ce să nu-l facă să simtă o frântură din flacăra dinlăuntrul ei?

Când i-a spus lui Edward în seara aceea ce idee îi venise, lui i-a plăcut pe loc, la nebunie. A comentat că era în stilul dadaismului. Şi, fiindcă era Edward, a brodat mult pe tema asta. A făcut chiar şi o poezie.

— Dreptate poetică, a spus el, după care a sărutat-o.

Edward i-a arătat o poezie de Dorothy Parker, din care s-au inspirat pentru creația lor. Existau nenumărate moduri adorabile de a descrie lucruri malefice. Edward a adăugat la final un *ha ha.* Trebuia semnată, iar asta era înfloritura finală.

— Trebuie să fie ceva demn de un maestru al minciunilor, a spus Frankie.

— Perfect!

Edward a adăugat pe ciornă: *Maestrul minciunilor.*

Pentru întocmirea propriu-zisă a scrisorii, s-au lungit amândoi pe fundul noii piscine goale, au fumat şi au ales litere. Hârtia era luată dintr-un caiet adus de Frankie de la New York – părea o hârtie comună, găsită prin casă. Au purtat mănuşi şi au folosit pensete, aplicând fiecare literă cu grijă, înclinându-le pe unele, lăsând între ele spații neregulate.

Când scrisoarea a fost gata, Frankie a dus planul până la capăt. L-a plătit

pe unul din zilieri să arunce un teanc de plicuri de-ale ei într-o cutie poştală din Burlington, spunându-i că sunt scrisorile ei personale şi că personalul de la şcoală le citea corespondența. Pentru un dolar, scrisorile ei au primit ştampila care trebuia la data la care trebuia, plasându-i pe ei la mare distanță de sursa scrisorii.

O superbă operă de artă criminalistică.

Dar acum scrisoarea aceea era implicată încorporată în altceva, într-o întâmplare legată de dispariția lui Iris şi Alice Ellingham. Şi ce se întâmplase şi cu Dottie Epstein? Acestea erau lucrurile care o frământau pe Frankie în noaptea albă petrecută pe canapea. Oare avea să fie considerată o glumă? Oare le puteau lua urma pornind de la scrisoare?

Omul cu puşca a stat toată noaptea la uşa de la intrare. N-a dormit. Nici domnişoara Nelson, care şi-a petrecut noaptea foindu-se tăcută prin casă, aducând din camera ei lucruri în genți, trecând în revistă documente. I-a aruncat doar din când în când câte o privire lui Francis, care până la urmă a cedat şi a ațipit.

În zori, au fost trezite şi celelalte fete şi li s-a spus să se îmbrace.

— Ce se întâmplă? a întrebat Gertie ieşind din camera ei târşâindu-şi papucii cu toc.

— Nimic deosebit, a spus sec domnişoara Nelson. Am primit o amenințare cu bombă. N-o să se întâmple nimic, dar, ca să fim siguri, vă scoatem pe toți din campus.

Această schimbare în rutina zilnică a provocat țipete şi strigăte şi entuziasm în rândul fetelor. Toată lumea s-a repezit să folosească baia, să-şi caute rochiile şi hainele. Ce să ia cu ele? Avea să se mai servească micul dejun?

În haosul stârnit, Francis a coborât pe furiş către camera ei şi s-a strecurat înăuntru. Avea lucruri de care urma să aibă nevoie, lucruri ascunse la ea în cameră, lucruri pe care nu le putea lăsa în urmă. A început să împingă biroul. După ce l-a mutat vreo 30 de centimetri, s-a lăsat pe podea, cu o pilă de unghii în mână, şi se pregătea să desfacă plinta, când în uşă a apărut domnişoara Nelson.

— Ce faci acolo? a întrebat-o.

— Am scăpat pe jos un cercel, i-a răspuns ea calm.

— Vino înapoi în camera comună!

— Trebuie să mă schimb.

Domnişoara Nelson s-a dus la dulapul lui Francis, a înşfăcat o rochie, i-a

întins-o şi apoi a arătat spre paravanul decorativ.

— Atunci, hai, schimbă-te!

Francis a luat rochia şi a intrat după paravan.

— O să-ți spun doar atât, a zis domnişoara Nelson. E foarte grav ce se întâmplă. Dacă cineva vorbeşte prea mult, sunt oameni care ar putea fi răniți. M-ai înțeles?

Francis a înlemnit, cu rochia în cap.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că ştii, a continuat domnişoara Nelson. Vieți atârnă în balanță. Ştiu cât de tare îți plac jocurile, Francis, dar ce se întâmplă acum e real. Sunt oameni care riscă să-şi piardă viața. Şi una dintre colegele tale din casă ar putea fi în pericol.

Francis a inspirat adânc, şi-a tras rochia în jos şi a ieşit de după paravan. Domnişoara Nelson nu mai era şefa blândă şi modestă a Casei Minerva. Era o femeie care stătea în uşa ei ca un zid. Şi pentru prima dată în acea noapte şi dimineață, lui Francis i s-a făcut frică. S-a uitat spre ascunzătoarea din plintă. Ce se afla după acea scândură îi putea provoca mai multe necazuri decât şi-ar fi dorit. Secretele ei erau sigilate în acel perete.

— Puteți să… mă lăsați singură un moment? a întrebat ea cât a putut de umil.

— Nu, a răspuns domnişoara Nelson. Îți împachetez eu lucrurile. Tu pleci.

Francis Josephine Crane a ieşit din camera ei fără să aibă nici cea mai vagă idee că o vedea ultima dată.

9

Din nou indicatorul cu elanii.

Nu avea să apară niciodată un elan.

Microbuzul de la Ellingham îşi făcea cursa de duminică spre Burlington. Azi erau în el doar câțiva oameni – Stevie nu-l cunoştea bine pe niciunul. Toată lumea avea căşti pe urechi, citea sau juca ceva. Stevie citea pe tabletă *Maestrul minciunilor: Crimele de la Ellingham,* de dr. Irene Fenton. Era una din primele cărți pe care le citise cu acest subiect. Trecuse direct la partea despre descoperirea lui Dottie Epstein:

16 mai 1936 a fost o zi blândă, ce vestea o vară timpurie. Era ora 5:30 dimineață, iar Joseph Vance tocmai îşi începuse livrările pentru Ferma de Lactate Archer. Avea în camion 35 de livrări de lapte, smântână şi unt, iar cu el avea un termos cu cafea pentru drum. Tocmai făcuse primele zece livrări la case de la periferia oraşului Jericho, Vermont, şi era un moment bun ca să tragă pe dreapta şi să bea o cană de cafea şi să mănânce chifla ce-i ținea loc de mic dejun. A parcat pe un petic de iarbă zburlită, vizavi de Ferma Babbett, a mâncat şi a băut, iar când a terminat s-a dus să se uşureze sub un copac aflat la vreo şase metri distanță de şosea.

Mai târziu, Joseph avea să spună că nu ştia ce-l îndemnase să se ducă aşa departe de camion; era o zonă liniştită; nu era nimeni în jur, pe kilometri întregi. Cu toate astea, s-a dus mai în spate, către copacul care-i asigura o oarecare intimitate, iar în timp ce-şi făcea treaba a văzut pe jos ceva ce părea a fi un sac. S-a apropiat. Atunci şi-a dat seama că din sac ieşeau două picioare – sau, cel puțin, bucăți de picioare. Erau livide, deteriorate de vreme şi sălbăticiuni. Restul cadavrului era încă acoperit de puțin pământ şi nişte cioturi de lemn. Când Joseph le-a dat la o parte, a văzut părul creț al fetei, ce mai rămăsese din față şi chiar o pereche de ochelari.

S-a îndepărtat în goană câțiva metri şi a vomitat spasmodic. Apoi a urcat în camion şi s-a dus direct la secția de poliție. Micuța Dolores Epstein, tânăra şi sclipitoarea elevă de la Academia Ellingham, fusese, în sfârşit, găsită. Când trupul a fost ridicat de-acolo şi examinat, pe partea dreaptă a craniului ei a fost găsită o

fractură uriaşă.

În acel moment, răpirea de la Ellingham a devenit crima de la Ellingham. Cu toată publicitatea din jurul dispariţiei soţiei şi fiicei mogulului, mulţi aveau să uite că prima victimă cunoscută a cazului a fost o elevă, o biată fetiţă din New York City – o fată care învăţase singură cinci limbi străine şi dăduse dovadă de un fenomenal talent la tradus texte străvechi, o fată care studiase chimie şi fizică la nivel de facultate, care reţinuse cu o memorie aproape fotografică tot ce citise vreodată.

Mai târziu, autorităţile aveau să reconstituie toate mişcările lui Dolores din acea zi fatidică. Probabil că era în domul din lacul artificial când răpitorii veniseră acolo ca să-şi ia recompensa. Lui Dolores îi plăcea să se ascundă prin cotloane ca să citească şi avea o bine-cunoscută predilecţie pentru furişatul în spaţii izolate de lume. În ziua aceea luase cu ea în cupolă un volum de povestiri cu Sherlock Holmes. Cartea avea să fie găsită pe podea.

E posibil, ba chiar probabil, ca Dolores Epstein să fi văzut faţa răpitorului de la Ellingham şi de aceea trebuise să moară.

Microbuzul intră în Burlington. Burlington era un orăşel plăcut – genul de orăşel universitar american cam hipiot, dar cu cafea bună şi rachete de zăpadă şi yoga şi portrete schiţate ale lui Bernie Sanders, făcute cu spray pe ziduri. Erau şi lucruri mai neplăcute – oameni fără adăpost, unele locuri din jurul tribunalului care arătau sumbru.

Toată lumea a coborât din microbuz pe Church Street, care era principala stradă dedicată cumpărăturilor. Stevie merse pe jos către lac, admirând casele şi magazinele şi peisajul general. Ellie s-ar fi putut furişa către oricare dintre aceste case sau apartamente. Chiar acum putea fi ascunsă într-un imobil de-aici, privind-o pe Stevie de la vreuna dintre ferestre.

Dar era oare aşa de uşor să rămâi ascuns într-un loc ca ăsta? Ellie tot ar fi trebuit să iasă din casă până la urmă, iar Burlington nu era aşa de mare. Dacă venise aici, probabil că îşi continuase drumul, poate cu o maşină luată de la cineva. Poate o luase spre vest, către deşert, sau către California. Poate o luase spre nord şi se dusese în Canada. Ăsta ar fi un mod rapid şi uşor de a scăpa de poliţia americană. Poate se dusese la New York sau la Boston, unde ar fi fost uşor să se ascundă.

Dar era greu să rămâi ascuns pentru totdeauna. Era greu să tot fugi.

Aveai nevoie de bani. Aveai nevoie de o nouă identitate şi de un telefon. Şi era greu să te ascunzi de camerele video. Erau peste tot. La semafoare, la bancomate, pe străzi.

Aşa că poate încă mai era pe-aici, pe undeva, pitită într-una din garsonierele astea hipiote.

Stevie îşi alungă gândurile scuturând din cap şi îşi continuă drumul spre lac, către Clătita Subțirică. În dimineața aceea, un vânt rece şfichiuia dinspre lacul Champlain. O plesnea pe Stevie pe obraji, făcând-o să lăcrimeze. Din câte reuşea să vadă printre lacrimi, priveliştea era spectaculoasă – o frumoasă întindere de apă înceţoşată, mărginită pe malul celălalt de superbi copaci în culori tomnatice. De aici plecase Albert Ellingham cu barca în ultima lui zi de viață, de la clubul de iahting local. Barca lui explodase ceva mai sus, pe râu – victimă, s-a crezut, a anarhiştilor care voiau să răzbune moartea lui Anton Vorachek, bărbatul arestat pentru uciderea soției şi răpirea fiicei lui Ellingham. Anarhiştii mai încercaseră să-i vină de hac, dar de data asta păreau să-i fi făcut felul. Şi doar cu puțin mai sus, pe mal, dintr-un loc numit Rock Point, Albert Ellingham şi George Marsh lăsaseră în jos, către o barcă de pe lac, răscumpărarea, în bancnote marcate.

Clătita Subțirică era un spațiu mare, foarte liniştit, cu un aer boem şi un imens meniu cu cafele şi clătite.

Stevie încă era pe cai mari, din punct de vedere financiar, aşa că a comandat un cappuccino mare, cu turmeric. De ce să nu arăți elegant când te întâlneşti prima dată cu o profesoară universitară?

— Salut, Fenton, spuse tipul de la tejghea. Ca de obicei?

O femeie de vârstă incertă intrase în restaurant. Avea o claie de cârlionți cenuşii, care-i ajungea până la umeri. Purta ochelari cu rame groase, roşii, un pulover mov, grosolan, haină de ploaie, reiați maro şi saboți care scoteau un bocănit puternic, limpede, pe podeaua de lemn. Un sac de piele uzat şi bătut de vreme îi atârna de-a curmezişul trupului.

Stevie o recunoscu oarecum din poza de pe coperta cărții, deşi trebuie să fi fost cu vreo 20 de ani mai tânără atunci. Persoana din fața ei avea un aer ceva mai… împrăştiat.

Privirile li se întâlniră un moment şi se recunoscură instantaneu una pe cealaltă.

— Tu eşti Stevie? strigă ea.

Stevie aprobă din cap.

— Pune-ne cafelele pe aceeaşi notă, îi spuse ea persoanei de la bar. E cu mine.

Apoi către Stevie:

— Te deranjează dacă stăm afară?

Stevie vru să-i atragă atenţia că era octombrie. În Vermont. Pe malul unui lac. Dr. Fenton scoase din buzunar un pachet de ţigări şi îl scutură.

— Nu pot fuma înăuntru, spuse ea arătând către uşă.

Stevie îşi mai răsuci o dată fularul în jurul gâtului şi o urmă. Dr. Fenton se aşeză la una dintre mesele de lângă uşă, părând neafectată de vântul care le tăia pielea. Scoase o ţigară din pachetul de Camel şi făcu mâinile căuş la gură ca să o aprindă. Stevie nu cunoştea niciun fumător. Dr. Fenton păru să-şi dea seama de asta.

— Pe vremuri puteai fuma peste tot, spuse ea. Tu probabil că nu eşti obişnuită cu asta. Suntem trataţi de parcă suntem paria.

Trase un fum lung, urmat de o expiraţie şi mai lungă.

— Deci înţeleg că subiectul tău de studiu la Ellingham e cazul Ellingham. Şi că ai fost implicată cumva în dezlegarea misterului morţii puştiului ăluia, Mayes.

— Hayes, o corectă Stevie, trăgându-şi braţele din mâneci în interiorul hainei ei roşii, ca să-şi conserve căldura corpului.

— Hayes, repetă dr. Fenton şi scoase un lung fuior de fum, din care mare parte îi fu suflat de vânt înapoi în faţă. Scuze. Ai citit cartea scrisă de mine?

— Bineînţeles, spuse Stevie.

— Bineînţeles! repetă dr. Fenton şi izbucni în râs şi în acelaşi timp într-un acces de tuse. Hai, că mi-ai plăcut. Bineînţeles. Şi spune-mi Fenton. Fără „doctor”. Doar Fenton. Aşa îmi place mie. Hai să discutăm despre cazul Ellingham. Spune-mi ce ai mai citit.

— Poftim? spuse Stevie. Tot ce-am mai citit?

— Toate cărţile, articolele, ajută-mă să-mi fac o idee despre ce ştii.

— Ştiu… tot? spuse Stevie.

— Ne-am întâlnit ca să vorbim, zise ea. Vorbeşte, deci! Spune-mi ceva despre caz!

Să ceri cuiva să-ţi spună *ceva* despre cazul Ellingham era ca şi cum ai cere cuiva să-ţi spună *ceva* despre trecut sau să-ţi spună *ceva* despre ştiinţă.

— De unde să încep? întrebă Stevie. Din noaptea răpirii sau din zilele dinainte sau…

— Din noaptea răpirii, propuse dr. Fenton cu ţigara strâns ţinută între

buze.

Tipul de la bar ieşi cu două cafele şi le aşează pe masă, iar Stevie se întoarse în timp, pe data de 13 aprilie 1936, la momentul când Albert Ellingham trăgea maşina în faţa casei. Trecu în revistă toate informaţiile cunoscute despre acea noapte – unde era fiecare persoană din casă, apelurile telefonice, drumul făcut de George Marsh, bancnotele marcate, înmânarea recompensei. Din când în când, dr. Fenton îi punea întrebări. Stevie îi turuia informaţiile solicitate.

— Bun, conchise dr. Fenton după vreo jumătate de oră şi trei ţigări. Excelentă muncă de documentare preliminară. Spune-mi cine crezi că le-a răpit pe Iris şi Alice Ellingham. Cine e Maestrul minciunilor?

— Nu ştiu, răspunse Stevie.

— N-a fost Anton Vorachek?

— Sigur că nu.

Dr. Fenton se uită lung la Stevie şi trase din ţigară. Stevie auzi cum sfârâiau tutunul şi hârtia.

— Cazul ăsta are drept motiv banii, spuse dr. Fenton. În centrul său s-au aflat întotdeauna banii. Lui Anton Vorachek nu-i păsa de bani. Ca să rezolvi cazul, ia urma banilor. Cine le-a răpit pe Alice şi Iris ştia câţi bani erau în seiful din biroul lui Ellingham. Cum naiba ar putea şti Anton Vorachek aşa ceva?

— Fiindcă banca făcea livrări regulate, zise Stevie. Muncitorii erau plătiţi cu cash. O mulţime de oameni ştiau că erau bani în casă. Cel puţin, aşa spunea lumea.

— Corect! Aşa spune toată lumea. Numai că acele livrări erau făcute cu mare atenţie, iar suma de bani gheaţă varia de la o zi la alta. Ar fi trebuit să ştii când intrau şi când urmau să iasă.

Stevie nu spuse nimic, fiindcă era de acord. La fel şi majoritatea celor care studiau cazul.

— Aşadar, continuă dr. Fenton, apoi trebuie să-ţi îndrepţi privirea spre cei care erau în casă, iar în casă erau o groază de oameni. Un personal permanent de 20 de oameni, plus mai bine de 100 de oameni pe domeniu în fiecare zi a săptămânii. Echipa de muncitori, personalul şcolii şi elevii. Plus musafirii. Leonard Holmes Nair şi Flora Robinson erau la etaj şi, evident, până să vină George Marsh la faţa locului ca să-şi ofere ajutorul, Flora Robinson dispăruse fără urmă. Sunt nenumăraţi oameni dintre care să tot alegi. Dar Anton Vorachek nu era unul dintre ei. Era un anarhist, antipatizat,

țapul ispăşitor perfect pentru a-i fi pusă în cârcă fapta. Păi, dacă crezi că el a făcut-o, probabil că crezi şi că Oswald l-a asasinat pe Kennedy de unul singur.

Stevie clipi des la auzul acestor vorbe. Părea cam devreme ca să primească o porție de teorii conspiraționiste.

— Dar ăsta e „Cazul Ellingham pentru începători". Şi cred că tu ai cam trecut de etapa asta.

Stinse țigara strivind-o de masă, ceea ce era cam scârbos. Scrumul cenuşiu zbură în toate părțile.

— Bine, spuse ea. Te angajez. Am auzit că ai acces la podul conacului.

Stevie încuviință.

— Bun.

Fenton băgă mâna în geantă şi scoase un carnet A4 cu colțuri îndoite pe post de semne.

— Vreau să mai faci încă o verificare a unor informații. Mici detalii ce trebuie confirmate. Unele sunt arhitecturale. Trebuie să confirm amplasarea unor lucruri şi felul în care arată. Alte lucruri le vei găsi probabil în pod. Cred că acolo sunt registrele gospodăriei. Am nevoie să verifici chestii precum liste de invitați, orare, genul ăsta de lucruri. Astea ar trebui să fie în registrele gospodăriei, zise ea şi împinse caietul către Stevie. Toate informațiile astea. Am să te rog să le verifici. Notează orice detaliu. Asta e însărcinarea ta. Du-te şi avansează în cercetarea ta!

Îi dădu carnetul lui Stevie, care se uită prin el. Fenton avea întrebări despre lucruri precum meniuri, modele de veselă, cine era în casă în anumite zile, culoarea pereților. Chestii prozaice.

— Cartea mea o să schimbe totul, spuse Fenton. Am informații care vor răsturna complet cazul.

Stevie ridică privirea, curioasă.

— Cum ar fi?

— Asta e treaba mea şi poate şi a ta dacă-ți îndeplineşti sarcina.

Părea o declarație teribil de ambițioasă. Pe de altă parte, chiar în această clipă, Stevie avea ceva în geantă care putea pune tot cazul într-o lumină cu totul nouă. O luase cu ea fiindcă refuza să o lase în cameră când nu era în campus, dar şi pentru că visase să i-o arate profesoarei astfel încât să facă pe loc echipă şi să rezolve Cazul Ellingham într-o clipită. Dar dr. Fenton, sau Fenton, nu o inspirase deloc să-şi deschidă sufletul. Cumva, era… o figură mai tristă decât se aşteptase Stevie. Poate era din cauza țigărilor. Sau

poate că era mai mult de-atât. Ceva în privirea ei şi în felul în care şedea. Ceva nu era în regulă cu Fenton.

Un tip cam de vârsta lui Stevie se apropia de ele. Era blond, cu nasul şi pomeţii pudraţi cu pistrui de un auriu-deschis. Era îmbrăcat cu un hanorac negru, pe corp, peste care avea o jachetă albastră din lână şi o căciulă de schi. Ca să meargă se ajuta de o cârjă cu suport pe braţul stâng, iar pe celălalt umăr avea aruncat un rucsac negru din pânză, acoperit cu petice.

— Am găsit loc de parcare, spuse el. Salut, îi aruncă lui Stevie.

— El e nepotul meu, spuse Fenton. Hunter. Ea e Stevie. Stevie e noua mea asistentă care o să mă ajute la carte. Vă las să vorbiţi. Eu trebuie să mă duc la baie. Mă întorc imediat.

Fenton se ridică, se apucă de tăblia mesei ca şi cum nu se ţinea bine pe picioare, apoi intră în cafenea.

Hunter îşi sprijini cârja de zid şi se aşeză pe locul de unde se ridicase mătuşa lui. Asemănarea dintre ei era foarte vagă – aveau aceiaşi ochi mari, albaştri. Dar sprâncenele lui erau groase, blonde, permanent încruntate.

— Eşti de la Ellingham? întrebă el.

— Îhî. Cum ţi-ai dat seama?

— Te cheamă Stevie. Lucrezi la cartea asta. Ai apărut în ştirile despre decesul din campus.

— A, da, spuse Stevie, jenată de cât de evident era raţionamentul. Corect!

— De când te interesează cazul?

— De câţiva ani, răspunse ea.

El îşi muşcă buza dând din cap.

— Eu stau la mătuşă-mea fiindcă merg la şcoală aici, spuse el.

Hunter se uita la cana de cafea a mătuşii lui. O luă în mână ca din plictiseală, dar gestul era mult prea nonşalant ca să fie cu adevărat nonşalant. O expresie fugară îi traversă chipul şi Hunter puse cana jos.

— Ce studiezi? întrebă ea.

— Ecologia, răspunse el. Ştiinţele mediului. O să încerc să salvez lumea de încălzirea globală.

— Şi se poate? întrebă ea.

— Trebuie să încerc.

Ea aprobă din cap. Înţelegea asta. Trebuie să încerci, încercarea e primul pas către orice ar urma după aceea.

— Am citit despre ce ai făcut, spuse el. Foarte tare! Chiar ai rezolvat o

crimă.

— N-am rezolvat-o, spuse ea. Doar… am pus cap la cap nişte chestii.

— Fata aia e încă dispărută, nu?

— Ellie. Mda.

— Nu ştiu unde te poți duce dacă fugi de la Ellingham, spuse el. E crunt aici. Eu sunt din Florida. Nu ştiu deloc cum să fac față aici…

Lăsă fraza neterminată, de parcă îi era jenă să vorbească. Apoi făcu semn din cap către carnet.

— Ce te-a pus mătuşa mea să faci?

— Să verific nişte informații, răspunse ea. Aşa cred.

— Par să fie o mulțime.

Stevie auzi bocănitul saboților lui Fenton pe podea şi apoi apăru deja lângă ei.

— Bun, spuse ea. Apucă-te de astea. Ne vedem la mijlocul săptămânii.

— Nu am microbuz la mijlocul săptămânii, spuse Stevie.

— Atunci când ne vedem?

— Sâmbătă? spuse Stevie.

— Ne vedem sâmbătă. Vino la mine acasă. Acolo am biroul. Locuiesc în campus. Poftim!

Notă o adresă şi îi dădu hârtia.

— Pot să te țin la curent pe e-mail, să-ți trimit informațiile pe măsură ce le am sau…

— Nimic electronic, niciodată, spuse ea. *Niciodată.*

— Bine, spuse Stevie. Nimic electronic. OK.

— Hai s-o luăm din loc. Unde e maşina?

— Pe aici, spuse Hunter.

Întinse mâna după cârjă.

— Ne mai vedem, da?

I se părea sau detectase în vocea lui o urmă de speranță? Stevie nu era genul de persoană care să-şi închipuie că oamenii erau disperați să dea năvală ca să se bucure de compania ei. Avea senzația că arăta bine în haina ei din vinil roşu, cu părul scurt şi blond turtit sub o căciulă neagră, tricotată, şi în blugii negri. Avea pe buze balsam, ceea ce era un eveniment, şi o mâzgă pentru sprâncene pe care i-o împrumutase Janelle şi îi spusese că avea să-i stea bine. Janelle se pricepea la machiaj şi încerca mereu să stârnească interesul lui Stevie pentru vreo paletă de culori sau un fard luminiscent. În general, Stevie uita că avea corp, iar când altcineva îi

remarca corpul, o făcea să se uite în jos spunându-şi: „Ia te uită! oare de când am chestia asta?”

Numai David o făcuse să simtă altceva.

Oricum, probabil că-şi imaginase. Hunter îşi luă cârja şi îşi privi mătuşa care îşi aduna lucrurile. Când şi-au luat rămas-bun şi au plecat, Stevie remarcă două lucruri. Unu: Fenton nu era chiar aşa de bătrână încât să aibă nevoie de ajutor şi cu toate astea era cât se poate de clar că Hunter venise s-o ia şi s-o însoţească.

Al doilea lucru era că el s-a întors şi s-a uitat peste umăr la Stevie, zâmbindu-i.

10

Cine devine ucigaş?

Stevie cântări cuvântul în timp ce microbuzul se îndrepta înapoi spre Ellingham în acea după-amiază. Din tot ce citise şi vizionase şi studiase, învățase mai multe lucruri.

Există versiunea din filmele de groază: o umbră cu un cuțit, pacientul evadat în timpul furtunii de la spitalul de psihiatrie de pe deal. Persoana care trăieşte în pereții casei.

În romanele polițiste poate fi străinul zâmbitor, cel cu noțiuni elementare despre otrăvuri. E ruda scoasă din testament sau cea recent adăugată. E colegul invidios de la muzeu, care vrea să fie cel ce anunță noua descoperire arheologică. E persoana exagerat de îndatoritoare, care se ține peste tot după detectiv.

Pe canalul care transmitea non-stop numai reconstituiri de cazuri reale e noul vecin, cel cu barca, bărbatul bronzat, între 45 şi 55 de ani, care nu are trecut şi care tocmai a cumpărat un congelator în care ar încăpea un om. E persoana care locuieşte în coliba din pădure. E silueta nevăzută din colțul străzii.

În toate serialele polițiste e de obicei a treia persoană interogată de polițişti.

În viață, ucigaşul poate fi oricine. Motivele, metodele, circumstanțele – căile prin care cineva devine ucigaş sunt numeroase ca stelele de pe cer. Dacă înțelegi asta, ai făcut primul pas către prinderea unui ucigaş. Trebuie să amuțeşti vocile din mintea ta care spun: „Sigur e persoana asta!” Ucigaşii nu aparțin unei tipologii. Ei pot fi oricine.

Stevie îşi lipi capul de sticla rece a ferestrei şi văzu atenționarea cu privire la elani.

— Niciun elan, şopti ea.

Element Walker. Stevie o vedea dinaintea ochilor, aproape aievea. Artistă. Se străduia prea tare să arate asta. Prietenoasă. Fata cu vânătăi pe fluierele picioarelor de la cățărat, cu găuri în vârful balerinilor ei ieftini de satin. Fata cu şosețele de bebeluş legate în păr şi cu fusta veche, de majoretă. Ellie, pentru care cel mai bun prieten era un saxofon, deşi nu ştia să cânte. Fata cu sticla de şampanie caldă adusă din Franța, pe care o împărțise cu doi oameni pe care abia îi cunoscuse.

Ai omorât pe cineva, Ellie?

Ai făcut-o dinadins?

Stevie încercă să-şi propulseze gândurile în aerul de munte, de parcă voia să-i transmită un mesaj mental lui Ellie. Spune-mi! Te pot ajuta. Îmi pare rău.

Pentru ce îi părea rău? Trăsese concluzia corectă. Nu chemase ea oamenii de la pază – Nate făcuse asta. Ea doar pusese o întrebare.

Ziua se făcuse cenuşie şi pereţii de stâncă se ridicau ameninţător pe ambele părţi ale drumului. Era un loc aspru, dar frumos. Avea multe ascunzători, dar era la mare altitudine şi rece. Ellie era o creatură iubitoare de culori, de oameni. Stevie o vedea în minte aşa cum era în prima zi de şcoală, îmbrăcată ca o majoretă punk îngălată, cu părul încâlcit legat cu şosetele. Şi apoi, în aceeaşi zi, dar mai târziu, vopsindu-şi hainele în roz în cadă, în timp ce bea şampanie cu Stevie şi Janelle şi le întreţinea ca o mare doamnă. Lui Ellie îi plăcea să facă *spectacol,* nu să se ascundă de societate.

Nu. Faptele erau fapte. Le-a aliniat, le-a măsurat, le-a cântărit. Ellie scrisese scenariul şi furase laptopul. Asta era tot ce spusese şi era adevărat. Era adevărat. Nu putea fi învinovăţită pentru ceea ce era *adevărat.*

Cu vreo două zile înainte de moartea lui Hayes, *cineva* a luat cardul de acces al lui Janelle în timp ce erau la ora de yoga în şopronul artelor. Putea fi oricine. Geanta era lăsată în hol. Dar era cineva care ştia că Janelle avea acces la şopronul de unelte pentru mentenanţă. *Cineva* intrase în şopronul de mentenanţă cu cardul lui Janelle şi descărcase o cantitate imensă de gheaţă carbonică din containerul unde era depozitată. Cântărea sute de kilograme. Ar fi trebuit mutată cu ajutorul unei lize hidraulice sau al unei maşinuţe de golf, ceva mare. De acolo, probabil că fusese dusă la chepengul de la intrarea în tunelul din pădure. Acele blocuri de gheaţă ar fi trebuit să fie cărate pe scări în jos, apoi prin tunel, unul câte unul. Apoi încăperea a fost sigilată. Pentru ce? Probabil ca să creeze ceaţă artificială. Dar nu asta face gheaţa carbonică atunci când laşi aşa de multă într-un spaţiu închis atât de mult timp.

Îi vedea pe Hayes şi pe Ellie în stare să greşească datele ce ţineau de chimie. Din câte ştia ea, niciunul dintre ei nu se omora după chimie ori fizică. O vedea pe Ellie capabilă să se bage în ceva ce-o depăşea ca să creeze ceva de efect, dar…

Nu avusese niciodată nicio logică. Doar dacă Hayes credea că poate filma vreo scenă epică cu ceaţă sau Ellie credea că avea să-i strice

filmarea…

Dar de ce ai face un efect special de asemenea anvergură, dacă nu ai chemat pe nimeni acolo ca să-l filmeze? Şi existau căi mai simple de a-i strica filmarea, care chiar ar fi avut efect.

Dacă n-a fost Ellie, atunci cine a fost?

Îşi sprijini capul de geamul rece şi cuvântul îi răpăi în minte în ritmul roților microbuzului: *crimă, crimă, crimă, crimă…*

De ce a fost nevoie să moară Hayes? Era enervant. Trişa şi folosea oamenii. Dar, una peste alta, nu merita să-l omori.

Dar nici Dottie nu merita omorâtă, până ce n-a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

Oare să fi *văzut* Hayes ceva? Dar ce-ar fi fost de văzut?

Treaba ei era să lucreze la cazul Ellingham, iar lumea tocmai îi aruncase în brațe cea mai mare şi mai grozavă ocazie. Aceea de a lucra cu o scriitoare la o carte despre caz. Era visul ei.

Dar Ellie continua să danseze undeva, la vederea ei periferică.

Acum luau curba către proprietatea şcolii, urcând pe poteca periculoasă, cea cu copaci aşa de deşi şi cu coroană aşa de joasă, că zgâriau lateralele microbuzului, şi cu panta aşa de abruptă, că făcea motorul să urle. Iată şi râul învolburat cu podețul de lemn. David avea dreptate – ar fi fost foarte greu să treci pe aici. Presupunea că era posibil să treci prin pădure. Dar n-ar fi deloc simplu. Şi pe întuneric ar fi înspăimântător. Era imposibil să treci prin pădure fără să te rostogoleşti la vale, fără să te împiedici de rădăcini şi de crengi căzute, să cazi în gropi, să te loveşti de stânci. Şi singura cale să treci râul era podul. Toate acestea erau exact aşa cum intenționase Albert Ellingham să fie. Domeniul era ca o fortăreață. Deci, dacă podul era supravegheat şi drumul din spate era supravegheat… prin ce vrajă a reuşit Ellie să scape? Evadarea din încăperea încuiată era mai nimic față de realizarea asta.

Ajungeau de-acum pe culme şi treceau printre cei doi sfincşi de piatră. Microbuzul se opri sub coloanele Casei Mari şi ea coborî, întâmpinată de vântul de munte care o izbi drept în față. Ce rău făcea dacă se uita un pic? Doar aşa, să arunce o privire ca să-şi potolească chestia care o râcâia pe creier.

Stevie dădu ocol Casei Mari. În spate, casa era despărțită de grădina scufundată printr-un zid care împrejmuia grădina. Nu era sigură prin care fereastră de la subsol se presupunea că fugise Ellie, dar posibilitățile erau

puține. Ferestrele care dădeau în subsol aveau puțuri de protecție adânci, iar acestea erau acoperite cu grilaje. Stevie se lăsă pe vine şi trase de unul. Era straşnic încuiat.

Lasă unde s-a dus Ellie… dar cum a reuşit să iasă din subsol? Stevie nu putea răspunde la prima întrebare până nu găsea răspunsul la a doua. Şi exista cineva care putea şti răspunsul. Îl găsi la locul lui obişnuit, la biroul imens de lemn de lângă uşa de la intrarea în Casa Mare.

— Am trecut doar ca să te salut, spuse ea păşind în vestibulul imens.

Larry ridică privirea de la ce scria pe un clipboard.

— Salut, spuse el. Şi nu.

— Nu ți-am cerat nimic.

— Nici nu era nevoie. Orice ar fi, răspunsul e nu.

Trase un scaun pliant aflat lângă uşă şi se aşează în fața lui.

— Azi am fost la Burlington, spuse ea.

— Mă bucur pentru tine.

— Ca să mă văd cu dr. Fenton, care a scris *Maestrul minciunilor.* Ai citit-o?

— Nu-mi aduc aminte, spuse el, citind mai departe ce era scris pe clipboard.

Mirosul din Holul Mare nu semăna cu nimic de la Ellingham. Totul la Ellingham mirosea a fum de lemn şi natură. Holul Mare mirosea a produse de lustruit, a piele, a țigări fumate ultima dată în 1938, ale căror molecule infestaseră lemnul şi cristalul şi marmura şi produseseră un miros nou, străvechi. Mirosea a avere. Nu a bani… a *avere.* Nu era ca duhoarea țigărilor lui Fenton, care rămăsese în părul şi căciula lui Stevie. Haina de vinil era impenetrabilă. Trăiască vinilul!

— OK, spuse când văzu că Larry refuza să se uite la ea. Voiam să te rog ceva.

Larry apăsă pe butonul pixului, care scoase un clic, în semn de avertisment.

— Voiam să ştiu dacă ai putea să-mi arăți pe unde a ieşit Ellie.

— Cred că ți-am răspuns deja, zise el.

— Nu e mai bine să vin direct la tine să te rog?

— Ba da. Dar răspunsul tot „nu” e.

— Ei, hai, nu fi aşa, zise ea coborând vocea şi aplecându-se puțin peste birou. Nu merit să văd şi eu?

Chipul lui Larry spunea că nu.

— Hai, te rog, încercă iar Stevie, de data asta cu puțină tristețe în glas. Mă simt… vinovată. Adică, din cauza mea era aici şi, dacă o mănâncă un urs…

Nimic. Larry era neclintit ca stânca pe care se aflau. Stevie încercă să pară tulburată, dar nu ştia cum. Până la urmă scoase un pic în afară buza de jos. Larry îşi dădu ochii peste cap şi aruncă o privire în jur, prin pustietatea Marelui Hol.

— Îți aduc capsule de cafea fără arome!

— Pleacă, Stevie! spuse el.

— Nu vreau decât să mă laşi să *văd* unde s-a întâmplat. Atât. Mă… îngrozeşte gândul că eu am adus-o aici. Mă rog, am spus ce-am făcut. Vreau doar să văd.

Larry mai clicăi din pix de câteva ori.

— Dacă-ți arăt, mă laşi în pace? întrebă el.

— Categoric, răspunse ea.

Larry se lăsă câțiva centimetri pe picioarele din spate ale scaunului, coborî bărbia în piept şi se uită în spate, prin uşa întredeschisă a biroului pazei.

— Jill, spuse el, preia tu postul câteva minute. Trebuie să cobor în subsol.

— Bine, se auzi o voce dinăuntru.

Băgă mâna în sertarul biroului şi scoase un set de chei.

— Hai, spuse ridicându-se.

Stevie îl urmă, potrivindu-şi pasul cu al lui.

— Unchiul meu îmi zicea: „Eşti o belea, dar te citesc ca pe o carte deschisă”, spuse Stevie.

— Unchiul tău nu greşea, răspunse el.

— Datorită perseverenței mele am ajuns elevă la Ellingham.

— Îhî.

Subsolul Casei Mari se accesa printr-o uşă din bucătărie, iar ca să ajungi în bucătărie trebuia să intri pe o uşă de lemn de sub scara principală, care ducea la un rând de trepte ce coborau într-un spațiu aflat la demisol. Bucătăria era o încăpere cavernoasă, cu gresie alb-negru şi pereți albi. Cu toate că vechile electrocasnice fuseseră de mult îndepărtate şi înlocuite cu unele moderne, încă mai persista aici un aer al anilor ’30 – blaturile late, din lemn, o masă cu blat din marmură plin de urme de folosință, unde probabil că se întindeau aluaturile pentru dulciuri, cămări şi dulapuri uriaşe, toate cu

uşi din lemn vopsit alb, un pic strâmbe, care scârţâiau de vechi ce erau. Ferestrele începeau abia de la jumătatea pereţilor în sus, ceea ce făcea ca încăperea să fie cam întunecată. Deşi mirosea un pic a mâncare încălzită la microunde – profesorii luau aici masa de prânz – şi a căni murdare de cafea, încă mai domnea un aer de autenticitate. Stevie şi le imagina cu uşurinţă pe bucătăreasa casei şi pe ajutoarea ei muncind din greu.

— Pe-aici, spuse Larry, conducând-o pe Stevie la o uşă albă, din celălalt capăt al camerei. Ai grijă la trepte! Sunt strâmbe.

Aici, Casa Mare devenea ceva mai terestră. Încă de la intrare, în subsol mirosea puternic, ca-ntr-o pivniţă – un miros înţepător, acru, pe care Stevie îl simţea în fundul gâtului. Treptele erau lăsate şi, când Stevie păşi pe ele, scoaseră un scârţâit ca un ţipăt.

— Oricum aveai de gând să-mi arăţi, spuse Stevie în timp ce coborau. Nu-i aşa?

— Dacă n-o făceam, ai fi găsit tu o cale să cobori aici.

Stevie strălucea de mândrie.

— Jos e un adevărat labirint, aşa că stai lângă mine, spuse el.

Larry o luă la dreapta, unde dădură imediat cu nasul de un perete. În dreapta lui era o mică deschizătură, care ducea către un spaţiu de numai vreo doi metri pătraţi. Din acesta se ajungea într-o altă cameră, care să tot fi avut vreo trei metri pătraţi şi care se deschidea în ambele părţi către şi mai multe cămăruţe. În fiecare dintre ele era întuneric şi, ca să faci lumină, trebuia să tragi de un lănţişor şi se aprindea un mic bec.

Stevie fusese cu Hayes în tunelul proaspăt excavat în săptămâna fatală dinaintea morţii lui. Mai fusese în spaţii sufocant de mici. Cu toate că acest subsol era mult mai mare, fusese împărţit aleatoriu în spaţii mici, prin ziduri de cărămidă veche, maro. Era un labirint.

— Ce e asta? întrebă Stevie în timp ce se suceau şi se învârteau prin numeroasele spaţii minuscule, cât nişte cocioabe.

— Albert Ellingham era un om ciudat, spuse Larry. Lumea uită mereu asta. Era bizar. El şi prietenii lui jucau diverse jocuri aici. Unele dintre aceste uşi…

Chiar în acel moment ajunseră la o uşă. El o deschise, dând la iveală un zid de cărămidă.

— Sunt o păcăleală. Şi tocmai pentru ca nimeni să nu înveţe configuraţia, punea ca pereţii interiori să fie dărâmaţi şi mutaţi în mod regulat.

— Ce tare! spuse Stevie. De ce nu apare chestia asta în niciuna dintre cărți?

— Fiindcă nimeni nu are voie să coboare aici, spuse Larry. Şi zidurile astea fără noimă nu există în niciun plan. Sunt făcute absolut nefuncțional. Eu, unul, le-aş dărâma pe toate şi aş face ceva folositor în spațiul ăsta.

Unele zone din mijloc erau ceva mai pline cu obiecte – mari, grele. Cutii mari, electrocasnice vechi, mormane de scaune şi mobilă veche, desperecheată. Au fost chiar nevoiți să se strecoare printre unele dintre acestea. În podea mai erau şi nişte chepenguri grele, din metal. Stevie le lumină cu telefonul.

— Astea ce sunt? întrebă ea.

— Vechi spații de depozitare. Pe vremuri țineau aici provizii – mere, cartofi, conserve. Cele de-acolo erau depozite de gheață. Iarna tăiau gheață şi o împachetau în paie. Înainte să existe congelatoarele, existau depozitele cu gheață. Aşa…

Ajunseseră într-una din părțile mai vaste ale subsolului – un spațiu de vreo şase metri lungime şi cam jumate din atâta pe lățime. Larry îşi scoase telefonul din buzunar şi activă funcția de lanternă.

— În clipa asta, spuse el, suntem exact sub biroul lui Ellingham. Peretele ăsta – zise şi bătu cu palma în zidul din dreapta lor – e permanent şi de susținere. Iar aici…

Îndreptă o clipă lumina de-a lungul peretelui, apoi îl pipăi cu mâna până găsi ce căuta. Apăsă tare una dintre cărămizi şi se auzi un *doing* înfundat, ca de arc. Împinse zidul şi acesta cedă, dând la iveală o intrare îngustă, cu o uşă cu balamale. Stevie dădu să intre imediat prin deschizătură, dar el îi blocă înaintarea cu brațul.

— Poți să te uiți înăuntru, nu că ai avea mare lucru de văzut.

Stevie întinse gâtul în bezna neagră a deschizăturii. Aici, duhoarea de praf şi mucegai era cu adevărat oribilă şi Stevie strănută imediat. Îşi scoase telefonul şi îndreptă lanterna în beznă. Abia reuşi să întrezărească un pasaj, lat de maximum 60 de centimetri, cu un rând de scări în capăt.

— Aşa a scăpat Ellie? întrebă Stevie. A ieşit din birou pe o uşă ascunsă?

— Aşa a scăpat. A coborât pe scări şi a ieşit pe uşa asta. Aici…

Arătă spre fereastră. Câteva cutii erau împinse la perete.

— Erau cutii sub fereastră, care era proptită să stea întredeschisă.

Stevie stătu câteva clipe, uitându-se la ferestruica acoperită cu o veche crustă de praf şi pânze de păianjen. Pe dinafară era acoperită cu un grilaj.

— *Cum?* spuse ea. De unde a ştiut?

— Nu ştiu, răspunse Larry. Au mai intrat şi alţii în subsol, dar, din câte ştiu eu, nimeni n-a găsit până acum pasajul ăsta.

— Deci a ieşit pe fereastră, spuse Stevie uitându-se în sus. Cum a trecut de grilaj?

— Sunt închise cu un cârlig, aici, jos, spuse arătând spre un zăvor. Desfaci cârligul şi împingi grilajul în sus. Aşa l-am găsit.

— Deci trece prin pasaj, coboară aici, pune nişte chestii unele peste altele, deschide fereastra şi grilajul şi se caţără afară. Şi a făcut toate astea în… cât timp? Cinci minute?

— Cam aşa ceva.

— Deci avea un avans de cinci minute faţă de tine. Şi toate astea trebuie să-i fi luat câteva minute, deci avea la dispoziţie doar un minut sau două ca să se îndepărteze de casă înainte să vii după ea.

— Să zicem, spuse Larry. Prima dată ne-am dus în subsol, dar a trebuit să adunăm oameni pentru căutare. Deci, da, a avut vreo cinci minute avans.

— Unde crezi că s-a dus? întrebă Stevie. Nu avea nimic cu ea. Mă rog, avea haina de pe ea. Dar nu avea bani. Poate avea telefonul la ea?

— Nu s-a făcut niciun apel de pe numărul ei şi telefonul a dispărut. Ori l-a închis, ori l-a aruncat pe undeva.

— Tu ce crezi că a făcut? întrebă Stevie.

— Dacă e să ghicesc, şi-a croit drum către şosea. Am coborât imediat şi noi acolo, dar trebuie s-o fi luat prin pădure. Poliţia a verificat popasurile de pe autostradă, a urmărit autobuzele… Cumva a trecut de noi. Cred că cunoaşte nişte oameni în Burlington. Poate unul dintre ei a venit şi a luat-o. Asta e teoria mea.

— Nu crezi că a mâncat-o vreun urs? întrebă Stevie.

— Nu e imposibil să fi dat peste un urs, dar urşii ucid foarte rar oameni şi aproape sigur am fi găsit rămăşiţe.

O spuse pe un ton puţin cam prea firesc pentru gustul lui Stevie.

— Cred că o să apară, spuse el. Familia lui Element a trăit în trecut în comunităţi boeme. Cred că există căi prin care putea să ajungă într-o astfel de comunitate şi acum se ascunde acolo. Pe-aici sunt o groază de astfel de locuri. Dar, până la urmă, oamenii tot ies la iveală. Nimeni nu vrea să rămână ascuns pentru totdeauna. Nu e în firea omului.

Nimeni nu vrea să rămână ascuns pentru totdeauna.

— Pot să te întreb ceva? zise ea.

Larry arătă printr-un semn că asta făcea de când venise la el, aşa că nu vedea de ce s-ar fi oprit acum.

— Cum se poartă oamenii vinovaţi? întrebă Stevie.

— În general, mint, răspunse Larry. Unii se pierd cu firea imediat, dar alţii pot continua să te mintă în faţă, cu sânge-rece ca gheaţa, fără să se oprească niciodată.

— Dar fac ceva anume? Au cumva vreun… *semn* care îi dă de gol?

— Da şi nu, spuse Larry. Nu ţine de ei, ci de tine. Odată ce îţi petreci destul timp în lumea asta, înveţi să identifici semnele. Dar nu te poţi baza pe asta. Trebuie să urmezi indiciile oferite de dovezi. Poţi să ai cele mai bune instincte din lume, nu contează decât faptele.

— Nu te poţi baza pe instinct, spuse ea.

— Nu ca să stabileşti vinovăţia. Dar instinctul te poate ajuta în alte feluri. Te poate proteja ca să nu ţi se întâmple ceva.

Rosti aceste cuvinte pe un ton plin de înţeles.

— Ţie Ellie ţi-a părut *vinovată?* întrebă ea.

— Mi s-a părut… speriată, spuse el. Dar era normal să fie aşa.

Între ei se lăsă o tăcere scurtă, în siajul fricii lui Ellie.

— Uite ce este, zise Larry. Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar înclin să cred că a fost un accident, o farsă cu rezultate tragice sau ceva în genul ăsta. Cine spune că nu au pus-o la cale împreună? Că nu au luat împreună gheaţa carbonică? Cred că Element şi Hayes erau doi copii care s-au băgat în lucruri în care n-ar fi trebuit să se bage. Orice-ar fi făcut, orice s-ar fi întâmplat, nu cred că Element a făcut-o intenţionat. Asta *dacă* a făcut-o ea. Nu-mi dă impresia că ar fi periculoasă. N-ai de ce să te temi. Şi acum, tot locul ăsta e împânzit de pază. Avem reflectoare pe perimetru, camere video… Tot ce-mi doresc de ani de zile. N-o să se apropie de tine. N-o s-o las.

Acum Stevie îl privi pe Larry şi se simţi copleşită de nevoia bruscă de a plânge. Ceva se topi puţin în sufletul ei. Să fi fost recunoştinţă? Frică înăbuşită? Îşi încleştă pumnii şi se întoarse înapoi spre partea întunecată a camerei, înapoi spre labirintul subteran umed şi rece în care se afla. Erau aşa de multe locuri în care te puteai pierde aici, jos, şi aici, sus pe munte! Şi în viaţă. Aşa de multe unghere întunecate!

Stevie se mai întoarse o dată către ferestruică. Era suficient de largă ca să te poţi strecura prin ea. Toată operaţiunea de evadare ar fi necesitat o incredibilă… cutezanţă. Ellie îşi păstrase cumpătul într-un mare fel.

Larry îi făcu semn să se întoarcă pe unde veniseră, s-o ia pe potecuța cu becuri. Trase de lănțișor şi încăperea se cufundă în beznă. Doar pe fereastră intra un fir de lumină, ca printr-un ochi întunecat, pe jumătate închis.

★

Când Stevie ieşi din Casa Mare, observă că în fântâna zeului Neptun era ceva ce nu fusese acolo când intrase ea în casă. David stătea aşezat în fântână, iar şuvoaiele de apă care se revărsau din gurile deschise ale măreților peşti prieteni cu Neptun îi cădeau în cap şi-i turteau părul.

— Specialiştii numesc ăsta comportament de atragere a atenției, spuse ea apropiindu-se de el.

— O s-o oprească în curând pe durata iernii, spuse David, deschizând gura ca să ia o gură de apă din fântână.

— E curată? întrebă ea. Crezi că e bine s-o bei?

El ridică din umeri. Apoi se ridică în picioare cu apa şiroindu-i din haine şi ieşi din fântână. Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor scurți şi începu să meargă alături de ea de parcă ceea ce făcuse era cât se putea de normal.

— Psihoterapie, spuse ea. Ajută.

— Am încercat. Până la urmă, toți ajung să plângă. Cred că i-am ajutat să aibă mari revelații despre sine. Ai stat ceva acolo. Ce-ai pus la cale?

— Mă urmăreşti?

— Nu te urmăresc, spuse el. Sunt doar deosebit de interesat. Ce-ai făcut acolo?

— M-am uitat un pic, răspunse ea.

— La ce?

— La subsol.

— Ce ai văzut?

— Un labirint, răspunse ea. Subsolul e straniu. Dar e limpede cum a ieşit Ellie din casă. A luat-o prin pasaj şi apoi a ieşit pe o fereastră de la subsol.

— Asta ştim, spuse el. Eu te întreb ce s-a întâmplat după aceea.

— Nu ştiu să-ți răspund, zise ea. Încerc. Mi-ai cerut să cercetez. Cercetez.

David cam tremura în hanoracul lui ud. Încă nu era vreme de toamnă târzie, dar categoric nu era o zi de umblat în haine ude fleaşcă. Stevie nu putu să nu remarce că era cu ochii pe ea şi că faza cu fântâna fusese făcută ca s-o impresioneze pe ea. Şi chiar funcționa. Era bizar… iar el arăta tare bine ud.

— Păi, cercetează mai repede, spuse el.

Nu e greu să porți o conversație politicoasă, spusese Edward King.

Până şi vocea lui David aducea puțin cu a tatălui lui. Vorbele erau altele, dar timbrul era acelaşi. Otrava lui King se infiltra peste tot.

— Nu e răspunderea mea, îl repezi ea.

— Nici n-am zis că e, răspunse el. Doar că timpul zboară.

— Nu e vina mea.

— Nu am zis că…

— Ei, bine, te porți ca şi cum ar fi, spuse ea îndepărtându-se.

Era uluitor de uşor să se ambaleze până la o stare de indignare şi furie. Trebuia să-şi înfrângă pornirile – să nu-l vadă pe David, să nu simtă ceea ce simțea întotdeauna când era în preajma lui. Trebuia să-şi alunge dorința din suflet. O ceartă era o metodă foarte bună de a-şi distrage atenția de la el. Dar nu funcționa decât până la un punct.

În plus, nu putea să nu se întrebe: oare David o considera vinovată de ce se întâmplase? Şi la fel şi toți ceilalți?

11

— Anatomia, spuse Pix scriind cuvântul pe tablă, vine din greacă. Prefixul *ana,* înseamnă *prin.* Rădăcina, *tome,* înseamnă *a tăia. Disecție* își are originea în latină. *Dis* înseamnă *separare* și *secare* e rădăcina verbului *a tăia.* Deci anatomia și disecția sunt legate ca limbaj și ca practică. Ca să înțelegi cum funcționează corpurile, trebuie să intri în ele și să te uiți.

În dimineața zilei de luni, Stevie era deja înapoi la primul curs, și anume anatomie și fiziologie, predat de Pix. Anatomia era unul din lucrurile pe care Stevie așteptase cu cea mai mare nerăbdare să le studieze la Ellingham – era genul de lucru pe care trebuia să-l știe. Ajunseseră la partea din programă dedicată disecției, ceea ce însemna că se mutaseră într-un laborator. Și avea și un partener nou de laborator: pe Mudge, cel cu lentile de contact colorate.

— Acestea fiind spuse, zise Pix, veniți aici și luați câte o trusă de disecție pentru stațiile voastre de lucru și câte o inimă de oaie.

Stevie se duse fără tragere de inimă în față și luă una dintre tăvițe, pe care erau deja pregătite bisturie, foarfeci și catetere. Băgă mâna în cutia frigorifică și scoase o inimă de oaie vidată, de un roșu-închis, aproape negru.

— Vrei să tai sau să faci desenul? întrebă Mudge.

Stevie se uită la inimă. Arăta ca un pachet cu sfeclă roșie vidată în țiplă. Oricât i-ar fi plăcut să poarte mănuși, n-o entuziasma ideea.

— Desenez, spuse ea.

— Super!

Își puseră amândoi mănușile chirurgicale, iar Mudge luă inima și tăie țipla.

— Îți place anatomia? întrebă Stevie.

— Îmi place la nebunie, răspunse Mudge încet.

— Vrei să te faci doctor?

— Vreau să lucrez la Disney World, zise Mudge.

Stevie ridică privirea spre partenerul ei de laborator, înalt de 1,98 m, cu părul vopsit negru ca pana corbului, cu lentile de contact mov cu pupilă de șarpe și cu inele și brățări cu țepi metalici.

— Poftim? întrebă el.

— La Disney World? întrebă ea.

— Ador Disney World. Uite!

Se aplecă şi trase cu degetele înmănuşate de gulerul tricoului cu Slipknot. Prins de el era un mic obiect. O insignă emailată cu Mickey Mouse.

— E o insignă oferită la retragerea după un an de serviciu, spuse el. Le colecţionez. Am vreo sută.

Se îndreptă iar de spate.

— De aceea nu am niciun tatuaj, spuse el. Membrii distribuției nu au voie să aibă tatuaje vizibile.

— Vrei să faci parte din distribuție, spuse Stevie. Să-l joci pe Mickey, cum ar veni?

— Toți angajații sunt numiți membri ai distribuției, spuse el. Sigur, la un moment dat vreau să ajung Imaginator, dar aş vrea să încep lucrând în parc la nivelul vizitatorilor. Care e prima incizie?

★

Când Stevie ieşi din clădire, mirosind încă a disecție, îl găsi pe David aşteptând-o aşezat, cu o pereche de ochelari de soare pe nas şi o expresie îngâmfată pe chip.

— Salut, Scooby! zise el. Ți-a mai emis creierul ceva unde?

Stevie discutase cu el în seara de dinainte, spunându-i că cercetase subsolul. Subsolul nu-i îmbogățise cu nimic bagajul de informații.

— Ți-a zis, spuse el. Pare să fie clar că a coborât prin pasaj, a pus laolaltă nişte chestii ca să urce până la fereastră, apoi s-a cățărat afară.

— Ceea ce ştim, spuse el. Doar că sunt surprins, cred, că nu mi-a spus că există un panou ascuns în peretele Casei Mari. Noi ne împărtăşeam astfel de lucruri.

— Mai ştii şi de alte locuri? întrebă Stevie.

— Ştiu tot felul de lucruri, răspunse el zâmbind. Poate că, dacă eşti cuminte, o să ți le împărtăşesc şi ție. Dar ideea e… cum a făcut de-a ieşit pe fereastră ca apoi să dispară fără urmă? Ți-am spus toate motivele pentru care pun această întrebare.

— Deci tu ce crezi? spuse Stevie. Ce făceai dacă erai în locul ei?

— Poate că în noaptea aia s-a ascuns, spuse el. Asta a fost mereu senzația mea. Cred că s-a ascuns până a hotărât ce să facă. Se putea ascunde într-o mulțime de locuri. Doar că după aceea au închis toate căile de acces, asta mă tot roade pe mine. N-avea palton, n-avea telefon. Nu ştiu. Trebuie să fi folosit undeva un telefon. Pur şi simplu nu pricep şi nu reuşesc să

pricep. Dar… cred că ar trebui să mă duc la ora de analiză.

— Te duci la cursuri de analiză matematică? întrebă Stevie.

— Mai fac din când în când act de prezență, răspunse el. Îl țin în suspans pe Shorty. Dr. Short mă iubeşte. Toată lumea mă iubeşte. Sunt adorabil.

Îşi ridică ochelarii şi-i făcu cu ochiul, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre şcoală.

Ce naiba mai însemna şi asta? Evident, erau din nou prieteni. Sau aşa considera David.

Alungă sentimentul de confuzie care o cuprinsese şi o luă spre Casa Mare. Avea treabă.

★

Podul casei Ellingham era un loc cu adevărat magic. Această peşteră aşezată deasupra tuturor, întinsă pe o suprafață la fel de mare ca toată amprenta la sol a Casei Mari, era, probabil, cel mai intim loc din campus. Era învăluit în penumbră, datorită luminii strecurate printre jaluzele. Aici ajunseseră rămăşițele vieții de la Ellingham, aici, în toate aceste corpuri cu rafturi metalice. Stevie se plimbă iar printre ele, lăsându-se pătrunsă de tăcerea din jur. Era un miros slab de praf, dar era un praf fin, stratificat, captiv în catifele, odihnind ca zăpada pe oglinzi. Aici, totul era încremenit în timp.

Plimbându-se printre rafturi ca să se readapteze, Stevie îşi aminti că mare parte din ce era aici era, de fapt, gunoi. Gunoi de bună calitate, dar gunoi. Erau cutii peste cutii pline cu clanțe. Vrafuri de farfurii. Cutii cu uniforme vechi. Unele lucruri pe care îşi dorea să le studieze din nou, precum şirul de rafturi care conținea obiectele din vechiul birou al lui Albert Ellingham – obiectele care nu fuseseră suficient de importante ca să fie trimise vreunui muzeu sau la vreo arhivă. Mai erau şi nişte telefoane şi cabluri, hârtie nefolosită şi mape de plastic. Băgă mâna într-una din cutii, unde găsise formularul de Western Union cu ghicitoare pe care o scrisese Albert Ellingham în ziua în care murise:

Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.

Cotrobăi din nou în aceeaşi cutie, cu un ochi la caiet, ca să vadă dacă nu găsea aici vreunul dintre obiectele de pe lista lui Fenton. Cutia conținea lucruri precum prespapieruri, capse, vechi hârtii cu antet, nişte cutiuțe cu

etichete scrise la o maşină de scris Smith Corona, peniţe de cea mai bună calitate, marca F.B. Bridges, cablu de înregistrare Webster-Chicago, role de hârtie pentru o maşinărie de socotit Borough… toate aceste produse care trebuie să fi fost cândva ceva, ceva ce se găsea peste tot, dar care acum nu mai însemnau nimic. Erau perimate.

Se aşeză pe podea şi trecu în revistă lista din caietul pe care i-l dăduse Fenton. Stevie avea de verificat 307 articole. Unele aveau să fie relativ simple şi rapid de verificat – care camere erau legate între ele prin uşi, confirmarea unor culori, materiale şi imprimeuri. Pentru unele avea să trebuiască să citească numeroasele volume de registre ale gospodăriei. Ceea ce o izbi pe Stevie era banalitatea, chiar stupiditatea acestor detalii. Sau, cel puţin, aşa părea. Dar munca de detectiv, şi poate şi cea de scriitor, necesita documentare şi detaliile contau.

Deschise un document pe laptop şi pregăti un plan de atac rudimentar, separând punctele de pe listă în grupuri de lucruri pe care le putea căuta concomitent. Cu puţină muncă, le ordonă în şapte liste, grupate după tip. Genul acesta de muncă o calma şi o scotea din ale ei. Demontează, ordonează, fă o listă. În scurt timp, notiţele neglijente ale lui Fenton erau într-un format curat. Decise să se apuce pe loc de prima listă şi trase jos de pe rafturi mai multe volume de registre.

Registrele gospodăriei conţineau toate activităţile zilnice ale casei Ellingham: comenzile de alimente şi provizii, mesele servite, sarcinile îndeplinite. Carnea venea lunea şi joia, peştele, de patru ori pe săptămână, iar fabrica de lactate făcea zilnic livrări masive. Iarna, portocalele şi lămâile erau comandate special din Florida. Alimentele de bază, legumele şi produsele de întreţinere veneau uneori şi de trei ori pe zi. Curăţenia era un proces de mare anvergură, în perpetuă desfăşurare. Pe lângă personalul permanent al casei, erau aduse camioane de lucrători locali ca să frece ferestrele şi pereţii din sticlă ai verandelor, să lustruiască kilometri de lemn de trandafir, să şteargă de praf munţii de marmură, să scoată cenuşa din şemineuri, să taie lemne şi să le facă stivă, să împacheteze gheaţa şi s-o depoziteze, să repare orice era de reparat. Mai era şi personalul care lucra afară – o mică armată de grădinari ce plantau şi pliveau şi udau şi convingeau cu trudă viaţa să răsară din versantul muntelui. Toţi aceştia, plus sutele care munceau la terminarea construcţiei şcolii. Deveni cât se poate de limpede cât trebuie să fi însemnat Academia Ellingham pentru localnici. *Toţi* trebuie să fi lucrat acolo la un moment dat. Toată lumea vindea ceva

academiei. Afaceri întregi se bazau pe acest om ciudat şi şcoala lui de la dracu-n praznic. Era un efort imens, făcut pentru doar o mână de oameni, dar în acelaşi timp Albert Ellingham a devenit persoana căreia îi datorau aproape totul. Dacă îl atacai pe el, îi atacai pe toți.

Sigur că avea oarecum sens că cineva a vrut să-l ucidă pe Anton Vorachek. Oamenii cunoşteau familia, depindeau de ea. Şi erau nenumărați oameni care văzuseră domeniul, măcar parțial. Nu ştiau de tuneluri, dar omul cu gheața ştia de subsol, livratorul de bucătărie, oamenii de la curățenie văzuseră casa pe dinăuntru. Oamenii vorbeau.

Stevie opri calculatorul şi închise ochii. O pană. O bucățică de pânză cu mărgele. Un ruj. O pereche de gangsteri închipuiți. Ce *însemnau* toate astea? Să fi vorbit Francis şi Edward cu cineva? Să fi fost în cârdăşie cu cineva din afară?

Răspunsurile nu erau încă disponibile.

Se scutură de praf şi aruncă iar o privire în jur. Avea de vizitat vechi prieteni. Pe-aici, pe undeva era o cutie cu ziare pe care Albert Ellingham o îngropase în tunel – tocmai fusese excavată. Putea conține ceva util. Nu reuşi s-o găsească. Se duse la capătul încăperii, la cea mai mare comoară din pod. Era o movilă imensă cu un diametru de vreo doi metri şi jumătate, acoperită cu un cearşaf. Îl trase deoparte cu grijă.

Sub el se afla o altă Casă Mare, o copie exactă a originalului. Fusese făcută pentru Alice Ellingham după dispariția ei. Stătea şi aduna praf, aşteptând-o să se întoarcă. Pipăi prin spate ca să găsească ivărul şi s-o deschidă, apoi studie camerele dinăuntru, care erau exact aşa cum fuseseră în anii ’30. În bucătărie se vedeau bucătărese care lucrau cu oale minuscule. În dormitorul lui Iris patul era făcut, cu aşternuturi mici de satin, iar pe măsuța de toaletă erau aranjate perii şi sticluțe de parfum. Stevie privi scena de sus ca o zeiță, examinând vechile dormitoare şi băile rustice cu plăci de gresie minuscule. Şi era acolo şi biroul lui Albert Ellingham, cu copii ale scaunelor lui, birourilor lui, covoarelor lui şi chiar unele dintre obiectele la care tocmai se uitase.

Era chiar şi o păpuşă care-l reprezenta pe el. Stevie o luă în mână. Porțelanul cu încheieturi mobile se îndoia cum voia ea. Pe față avea pictat un zâmbet binevoitor. Casa de păpuşi avea ceva profund tulburător. Poate tocmai de aceea nu fusese niciodată expusă public.

Se întuneca de-acum. Podul se cufundase în umbră. Probabil că era timpul să meargă la cină. Puse păpuşa la loc. În timp ce se îndrepta spre

ieşire, se uită pe fereastra dinspre vest, care dădea către şopronul de întreținere şi mica parcare a corpului profesoral. Erau acolo doar două maşini, foarte scumpe. Doctorul Quinn se îndrepta schimbându-şi ochelarii spre una dintre ele, o maşină sport roşie. Era şi firesc să conducă ceva ce arăta ca şi cum ar trebui să zboare pe vreo autostradă montană din Europa sau pe coasta Franței, la Nisa. Dar nu parcarea era adevărata privelişte. De aici vedea munții până departe. De ce fusese, oare, nevoie ca să se construiască în acest loc? Ca să iei un pisc de munte neîmblânzit, pe care nu putea locui nimeni, şi să construieşti pe el un mic imperiu? Albert Ellingham era obsedat de zei şi zeițe. Oare încerca să-şi creeze propriul lui Olimp, să dețină o bucată de pământ şi de cer?

Telefonul îi bâzâi în buzunar. Era un mesaj de la un număr necunoscut.

Sper că totul merge bine. – EK

Edward King, amintindu-i că era aici. Că o supraveghea. Mesajul era palpabil ca o mână pe umăr. Nu îi dăduse numărul ei, dar asta era şi ideea – îi transmitea că nu avea nevoie să ceară această informație. Era la îndemâna lui oricând voia.

— Vrei să ne jucăm? întrebă ea telefonul.

Dar nu avea nicio armă pe care s-o poată folosi împotriva lui. Tot ce putea face era să ia la rând punctele de pe lista asta, să-şi urmeze indiciile. Nu era proprietatea lui – doar împrumutase o parte din ea.

Asta avea de gând să-şi spună de-acum încolo.

12

Halloweenul – sezonul, apoi data în sine – se furişă încet în campusul Ellingham. Decorul era pictat din nou în fiecare seară, cu frunzele tot mai aurii în detrimentul celor verzi. Unele dintre vițele de iederă care şerpuiau pe clădiri se făcură de un roşu şocant. În ferestre, pe praguri şi în firide începură să apară dovleci. Nopțile întindeau degete lungi în zile, ca să tragă timpul către ele. Stevie se obişnui din nou cu viața la Ellingham, iar Ellingham se obişnui din nou cu ea. Camera i se părea acum mai intimă. Mirosea mai familiar, a pilota ei şi a detergentul de rufe de la Ellingham (aveau serviciu de spălătorie – trimiteau rufele murdare într-un sac şi se întorceau curate şi împăturite), a fum vechi de la şemineul din camera comună.

Încercă să recupereze materia pierdută şi, vreo săptămână, chiar crezu că avea să reuşească. Această încredere în sine era în mare parte bazată pe un tur de forță de o noapte, în care făcu module de limbă spaniolă până la ora 3 dimineața. După efortul susținut, se simți foarte savantă, poate chiar sclipitoare, poate un geniu nerecunoscut al vremii ei. Euforia se risipi brutal când îşi dădu seama că pierduse sisteme întregi la anatomie, că era în urmă cu patru romane la engleză şi că eseul ei la istorie pe tema preşedinției Harding nu avea, de fapt, să fie scris niciodată. Existența lui era o mică farsă conceptuală.

Însă făcuse progrese în privința sarcinii date de Fenton. Petrecuse lungi ore în pod, luând la rând articolele plicticoase de pe listă. Stevie nu crezuse că o puteau plictisi detaliile cazului Ellingham, dar Fenton reuşise să facă asta cu lista ei.

Acum, în dimineața de Halloween, era iar în microbuz, întorcându-se cu prima lucrare dusă ca lumea la bun sfârşit în tot timpul petrecut de ea la Ellingham. Era plăcut să faci *ceva* cum trebuie.

Înainte să pornească spre Burlington, Stevie trebui s-o asigure pe Janelle că avea să se întoarcă la timp pentru petrecerea de Halloween din acea seară. Stevie avusese întotdeauna o atitudine ambivalentă față de Halloween. Halloweenul avea multe părți bune – emisiunile despre cazuri reale de crimă se înmulțeau întotdeauna, alte seriale îşi scoteau pe post episoadele cu intrigă polițistă, iar furişatul prin întuneric devenea în general mai acceptabil. Dar cu costumele nu se putuse împăca niciodată. Iată care

era prima problemă: trebuia să fii „frumuşică”. Acesta fusese mesajul pe care-l primise toată viața. În copilărie, Halloweenul era ziua în care Stevie era îndesată împotriva voinței ei într-un costum de prințesă Disney. „Arăți aşa de frumuşică”, spunea mama ei prinzând cu ace de siguranță poliesterul subțire al rochiei de Belle de stratul de haine groase de dedesubt. „Nu vrei să fii prințesă?”

Stevie nu voia să fie prințesă. Nu ştia prea bine ce erau prințesele sau ce făceau ele. Ceruse să fie altfel de prințesă, ca prințesa Leia, dar propunerea i-a fost respinsă. Nu i s-a dat niciodată un motiv. Stevie arăta spre fiecare costum din magazin – fantomă, pirat, banană. Degeaba. Trebuia să fie de fiecare dată prințesă Disney şi aceleaşi costume erau scoase la nesfârşit de pe umeraşe.

Era de la sine înțeles că Janelle Franklin lua Halloweenul foarte în serios. Îl organizase şi-l planificase cu aceeaşi precizie şi atenție la detalii pe care le aplica în toate aspectele vieții ei. Stevie o văzuse cum muncise o săptămână la construirea de la zero a unui costum de Femeia Fantastică, cosându-l, aplicând lucruri, tăind burete, vopsind cu spray şi lipind cu pistolul de lipit. Ceruse de mai multe ori şi ajutorul lui Stevie şi cu acele ocazii o interogase ca să afle ce costum intenționa să poarte. Refuza să accepte răspunsul lui Stevie că se va costuma într-o persoană care stă acasă, fără costum.

— Halloweenul e şansa de a fi orice vrei să fii, a spus Janelle în timp ce Stevie lipea o bucată de polistiren în formă de *W* pe un corset purtat de Janelle. Nu trebuie să fie totul sexy, sexy. Astea sunt porcăriile impuse de patriarhat. Eu sunt Femeia Fantastică fiindcă-mi place mult Femeia Fantastică. Ție cine-ți place?

— Oamenii care lucrează la bazele de date de ADN? a răspuns Stevie verificând că *W*-ul era bine prins.

— Aha! Dar detectivi? Sherlock Holmes?

Stevie şi-a dat ochii peste cap.

— Care-i problema cu Sherlock Holmes? a întrebat Janelle.

— Nu-i nicio problemă cu Sherlock Holmes, a răspuns Stevie. Dar el nu e un *costum.* E…

Stevie a fluturat din mâini încercând să transmită ideea că nu pui, aşa, pe tine hainele celui mai mare detectiv fictiv, cel care a inspirat tehnici de investigare reale şi că nu, nu e vorba doar de şapcă sau de haină. Janelle i-a dirijat cu grijă înapoi mâna în care încă mai ținea pistolul de lipit.

— Zi-mi altul, a spus Janelle.

— Eu ştiu?… Hercule Poirot?

— Bravo! a spus Janelle. Costumează-te în el!

Bugetul lui Stevie pentru costum era, practic, de 10 dolari, mai puțin chiar, dacă se putea. Şcoala dădea voie elevilor să folosească costumele de la teatru. Acolo a găsit Stevie un costum care – chiar dacă nu se ridica la înălțimea standardelor celui mai dichisit detectiv al Belgiei – era suficient de bun. Avea să-şi dea părul pe spate, lipit de cap, şi să-şi pună pălărie. Avea să împrumute de la Vi un spray negru. Mustața o cumpărase on-line. Sâmbătă dimineață aşezase toate astea pe pat, apoi se urcase în microbuz ca să se ducă la întâlnire. În seara asta avea să joace rol de detectiv, dar acum trebuia să încerce să fie detectiv.

Fenton locuia în mijlocul Burlingtonului, în zona universității. Strada pe care locuia era plină de case în stil victorian, care probabil fuseseră cândva locuințele unor familii bogate. Aveau verande mari, pe toată lungimea, care dădeau spre lacul Champlain. Universitatea preluase unele dintre frumoasele clădiri din cărămidă şi le transformase. Pe celelalte, cele mari, neregulate, pictate în tot felul de culori, le împărțise în apartamente pentru studenți, care puseseră pe verande lăzi frigorifice şi balansoare şi hamacuri, iar în ferestre atârnaseră afişe şi lozinci şi tapiserii.

Casa ei era micuță, de un verde-prăfuit, amplasată între căminul unei frății a studenților şi un magazin de delicatese. Veranda din față era închisă cu plasă şi era plină cu munți de ziare, lăzi pentru sticle de lapte şi o mulțime de materiale reciclabile. Stevie remarcă o temă recurentă printre reciclabile. Conțineau o mulțime de sticle. Numeroase sticle de vin, două sticle de whisky, o sticlă de vodcă. Îşi aminti cum Hunter luase cana de cafea a lui Fenton ca s-o studieze.

Deodată, gestul avea noimă.

Înăuntru urla muzica, aşa că Stevie fu nevoită să bată un minut întreg la uşa cu vopsea scorojită, până să i se răspundă. Fenton deschise, cu o țigară neaprinsă în gură. Azi purta o veche pereche de blugi cu talie până-n gât şi un pulover negru, lălâu.

— Salut, zise ea împingând înăuntru cu piciorul gol o pisică portocalie mare. Intră!

Într-un fel, casa lui Fenton era exact cum Stevie fusese sigură că avea să fie, şi totuşi o surprinse. Mirosea a fum de țigară şi pisici şi gunoi şi a parfumul unei singure lumânări aprinse, care ar fi trebuit să acopere toate

celelalte mirosuri, dar nu făcea decât să le înrăutățească. Intrară într-un living alcătuit în mare parte din cărți. Cărți pe rafturi. Teancuri de cărți pe lângă tot peretele. Cărți pe toată masa rotundă din mijlocul camerei. Cărți împrăştiate pe scaune. Mai era acolo un televizor mare şi un dulap plin cu DVD-uri. Peste tot erau pahare şi căni şi chestii imposibil de identificat, în folie de aluminiu. Mai erau şi nişte lucruri care probabil erau ale lui Hunter – o haină, nişte adidaşi, câteva cărți despre mediu. În timp ce studia camera, mai zări două pisici camuflate în peisaj. Mirosul plutea peste tot şi toate. Stevie încercă să nu îşi arate dezgustul, dar nu se putu abține să nu-şi acopere nasul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fenton tare, ca să acopere muzica.

— Nimic, doar…

Fenton opri muzica şi se făcu brusc linişte.

— Îți place Rolling Stones? întrebă ea.

— Păi…

— Cea mai bună trupă din lume. *Exile on Main Street.* Cel mai bun album din lume. Fără discuție. Pute a ceva aici? Hunter îmi spune tot timpul asta. Mi-am pierdut de ani buni mirosul. Deschide o fereastră dacă crezi că miroase urât. Hai în birou!

Fenton îşi puse după ureche țigara neaprinsă şi-i făcu semn să intre pe nişte uşi duble de sticlă, acoperite cu jaluzele de bambus. Camera asta ducea totul la un alt nivel. Majoritatea spațiului era ocupat de un birou imens de nuc, cu o veioză cu abajur verde. În colț era un scaun de piele vădit utilizat la greu. Şi aici erau cărți, puse în teancuri joase, ordonate. Printre teancuri erau cutii mari din carton pentru documente şi fişete din metal. Dar pereții au fost cei care i-au captat complet atenția. Un perete era plin cu fotografiile alb-negru ale persoanelor despre care se ştia că erau în casă în ziua răpirii. Era o secțiune întreagă de poze cu Vorachek. Apoi poze cu casa şi domeniul. Apoi hărți, vechi şi noi. Cea aflată cel mai aproape de Stevie era din hârtie subțire, fragilă, dar într-o stare foarte bună, şi arăta autostrăzile din Vermont, desenate cu linii groase, cu cerneală albastră. În această hartă erau înfipte câteva piuneze colorate.

— Hartă rutieră originală, tipărită în 1935, spuse Fenton.

Era diagrama unei conspirații. O diagramă adevărată şi reală a unei conspirații. Lipseau doar firele care să conecteze diverse puncte din diagramă.

— Deci, zise Fenton, cum ne-am descurcat?

Stevie împinse carnetul spre ea.

— Am făcut 290 din 307, spuse Stevie. Lipseau câteva lucruri. N-am găsit modelul de veselă pe care-l căutai.

Fenton făcu *hmmm* şi răsfoi notesul răsucindu-şi pe deget una dintre buclele sure.

— Lasă-mă să citesc asta, spuse ea. Du-te şi ia-ţi o Cola sau ce vrei din bucătărie.

Fenton o alungă pe Stevie cu o fluturare din mână. Stevie trecu iar prin living, oprindu-se lângă canapea ca să mângâie o pisică mare, roşcată. Canapeaua era acoperită cu un strat aşa gros de păr de pisică, încât de-abia se mai vedea culoarea stofei. Pe jos erau fire de nisip de litieră, scrum şi bucăţele mici de hârtie. Pe fiecare suprafaţă liberă erau urme circulare de la căni şi pahare. Avea impresia că în bucătărie n-o aştepta o experienţă plăcută, dar observă că cineva făcuse oarece eforturi. Erau multe pahare murdare, dar erau adunate lângă chiuvetă. Pe podea, lângă coşul de gunoi erau mai multe sticle de vin goale şi o cutie de pizza. Nimic bun n-avea să iasă dacă deschidea frigiderul. Stevie provenea dintr-o familie crispată, în care cel mai mic miros sau urmă de murdărie erau considerate inacceptabile în bucătărie şi ştia fără urmă de îndoială că în frigiderul acesta avea să fie un miros de la vreun aliment neînchis cum trebuia sau expirat.

Însă într-o cutie de pe podea erau nişte doze de Cola calde. Stevie luă una, o deschise şi şterse capacul cu mâneca înainte să soarbă din ea. Se uită prin teancul de cărţi de pe masă şi tocmai deschisese una despre Spintecătorul din Yorkshire când auzi că se deschide uşa.

— Bună! strigă o voce.

Se aplecă să vadă cine era şi îl văzu pe Hunter intrând pe uşă, sprijinindu-şi cârja de perete şi lăsându-şi rucsacul să cadă pe jos, ca să-şi scoată pufoaica. Stevie se retrase, simţindu-se aiurea să fie găsită în casa lui, bându-i cola caldă, deşi avea permisiunea să fie aici.

— N-am găsit limete, spuse el. Dar am cumpărat nişte conserve de carne…

Intră în bucătărie şi clipi surprins.

— Ei! spuse el. Ăăă… salut! Scuze! Bună.

— Hunter? strigă Fenton.

— Da!

— Dă-i o Cola lui Stevie!

Hunter zâmbi strâmb, cu blândeţe jenată şi făcu semn din cap către Cola

din mâna lui Stevie.

— Scuze, spuse el. E cam dezordine aici. Ai venit… să lucrezi?

— Mătuşa ta se uită pe nişte chestii pe care le-am făcut.

— Aha! Super!

Hunter se uită în jur de parcă îi părea rău că deranja, în propria lui casă. Băiatul avea un aer solar. Păr blond, tuns cam scurt, probabil o tunsoare ieftină şi rapidă, sau poate chiar făcută acasă. Cei câțiva pistrui care-i pudrau chipul îl făceau să arate mai tânăr decât era.

— Aşa, zise el aşezându-se. Ia spune, cum e la Ellingham?

— Intens, spuse ea. Incredibil. Copleşitor.

— Şi tu cum ai intrat acolo?

— Am scris despre cât de obsedată sunt de caz, spuse ea. N-am crezut că aveau să mă primească. Dar cuiva i-a plăcut totuşi ce-am scris.

— Probabil că ai acea calitate pe care o caută ei, zise el. Adevărul e că şi eu am aplicat. Dar eu n-am primit scrisoarea de la Hogwarts.

Pentru prima dată îşi dădu seama că în ochii altora, care poate şi-au dorit să meargă la Ellingham, să se bucure de această magie, ea era o inițiată, era inclusă în lumea aceea. Era de invidiat. Lucru bizar şi cam jenant. Îşi dori să spună ceva ca să-l facă pe Hunter să se simtă mai bine, dar ştia că, dacă ar fi fost în locul lui, s-ar fi simțit tratată de sus.

— Nu-i nimic, spuse el. Nu-mi pusesem mari speranțe în asta. Doar că ştiam de la mătuşa mea de Ellingham şi mi-am încercat norocul.

Se strâmbă şi aruncă o privire în jur, de parcă era stingherit de tot ce spunea.

— Eu încă mai cred că am fost admisă din greşeală, spuse Stevie.

— Sunt sigur că toți spun asta.

— Nimeni nu spune asta, zise Stevie. Doar eu. S-ar putea să fie adevărat. Prietena mea, Janelle, e un geniu. Prietenul meu, Nate, e scriitor de succes. Toată lumea e *ceva* acolo.

— Şi tu eşti ceva, spuse el.

— Mie îmi plac misterele, spuse ea.

— Cui nu-i plac? zâmbi el.

— Multor oameni.

— Proştilor, zise el.

Asta o făcu să zâmbească.

— Bravo! Ai făcut treabă bună.

Fenton stătea în uşă.

— Ai făcut totul mult mai repede decât mă aşteptam. Leneşii mei de masteranzi ar fi tărăgănat-o tot semestrul. Hai!

Hunter se strâmbă puțin şi Stevie se ridică s-o urmeze pe Fenton la ea în birou. Odată ajunse înăuntru, Fenton închise uşile duble, apoi se aşează şi o măsură din priviri.

— Eşti serioasă, spuse ea. Asta-mi place. Credeam că o s-o ardem aiurea ca să ne aflăm în treabă, dar e OK. Poate că reuşim să facem treabă serioasă împreună.

Stevie se întrebă ce făcuse toată săptămâna, dacă asta nu era treabă serioasă.

— Regula numărul unu, spuse Fenton arătând spre zidul de cutii cu documente. Nu pune nimic pe internet. Odată ce încarci ceva on-line, nu mai face doi bani. Nu-ți mai aparține.

Îşi scoase țigara de după ureche şi o aprinse cu o brichetă luată de pe birou.

— Presupun că ai citit transcrierea stenogramelor de la procesul lui Vorachek?

— Bineînțeles, spuse Stevie.

Era unul din primele lucruri pe care le făcea orice om interesat de caz. Fenton scoase o copie legată a transcrierii, cu cel puțin 100 de bilețele lipicioase ieşind în lateral.

— Poftim, spuse ea. Citeşte rândurile evidențiate cu marker.

Era mărturia lui Marion Nelson, şefa Casei Minerva. Acestea erau rândurile marcate de Fenton:

ACUZAREA: Domnişoară Nelson, ne puteți spune când v-ați dat seama că Dolores Epstein dispăruse?

MARION NELSON: În seara aceea, imediat după ora 9.

ACUZAREA: 9 seara? Nu e o oră cam târzie ca o fată să umble pe-afară?

MN: Păi, nu, nu la Ellingham. Unul din preceptele şcolii e că elevii sunt liberi să învețe şi să exploreze. Şcoala e… mă rog, şcoala părea… şi în general e un loc foarte sigur. Ca să poată citi, să se poată distra, să experimenteze şi să învețe. Dottie era o cititoare avidă şi se ascundea deseori cu o carte prin vreun ungher. Dar de obicei apărea la cină.

ACUZAREA: Şi acum n-a apărut?

MN: Nu.

ACUZAREA: Când aţi aflat că dispăruse?

MN: Când oamenii domnului Ellingham au venit în zori la uşa noastră şi ne-au cerut să-i punem pe copii să-şi facă bagajele şi să se pregătească de plecare.

— Şi acum… spuse Fenton luând înapoi transcrierea şi trecând mai departe, la o pagină cu mărturia din 22 iulie 1938 a lui Margo Fields, operatoarea de la centrala telefonică locală, care făcuse legătura pentru apelurile în care răpitorii cereau recompensa.

Fenton marcase alte rânduri:

ACUZAREA: Domnişoară Fields, pe 13 aprilie 1936, lucrai la centrala telefonică din Burlington. Corect?

MARGO FIELDS: Da, eram. Da. La muncă, da.

ACUZAREA: De când sunteţi operatoare, domnişoară Fields?

MF: Se fac şase ani în iunie. M-am angajat de cum am terminat liceul. Nu ştiam ce voiam să fac, dar era un post liber şi am aplicat, l-am primit şi cu asta mă ocup de atunci.

ACUZAREA: Ce ne puteţi spune despre liniile de telefonie care duc la Academia Ellingham?

MF: A, sunt o mulţime. Şapte linii în casă şi apoi multe dintre clădiri au propriile lor telefoane. În total sunt şaisprezece linii către proprietate.

ACUZAREA: Şapte linii în casă?

MF: Da. Până să vină domnul Ellingham nici n-am ştiut că o casă poate avea şapte linii! Vă imaginaţi? Şapte telefoane într-o singură casă!

ACUZAREA: Ne puteţi spune unde duc liniile?

MF: Păi, una duce la domnul Montgomery. El e valetul. Mai e una în bucătărie, una la domnul Mackenzie – el e secretarul domnului Ellingham, una la doamna Ellingham, un telefon pentru oaspeţi, un telefon pentru menajeră şi apoi, bineînţeles, mai e şi telefonul domnului Ellingham. Majoritatea apelurilor către şi din casă sunt ale domnului Montgomery sau ale domnului Mackenzie sau ale doamnei Ellingham, cu excepţia cazurilor când e vreo petrecere acolo sus. Atunci apelurile vin şi pleacă de la toate

telefoanele toată ziua. Iar apelurile care merg la telefonul domnului Montgomery… vin şi pleacă peste tot!

ACUZAREA: Domnişoară Fields, să mergem la după-amiaza zilei de 13 aprilie. La ce oră ajungi la serviciu?

MF: Păi, în ziua aia lucram în schimbul care începea la 5 după-amiază. De obicei, înainte de schimbul de la 5, iau prânzul la Henry's. Deci m-am aşezat la postul meu la ora 5 şi am înlocuit-o pe Helen. Helen Woolman.

ACUZAREA: Onorată instanță, prezint dovada cu numărul 56A. Domnişoară Fields, acesta e registrul pe care îl folosiți ca să țineți evidența apelurilor?

MF: Da.

ACUZAREA: Vorbiți-ne despre legătura pe care ați făcut-o în seara aceea, la ora 7 şi un sfert.

MF: Sigur. Acel apel a venit de la o cabină telefonică de la colțul străzilor College şi Church. Au sunat pe telefonul domnului Montgomery. Nu prea văd apeluri către casa Ellingham care să fie date dintr-o cabină telefonică, dar aceea e chiar lângă piață, aşa că m-am gândit că o fi vreo livrare sau aşa ceva. Dar, ştiți, eram curioasă.

ACUZAREA: Puteți descrie vocea de la telefon?

MF: Răguşită. Foarte răguşită. Cu un fel de a vorbi foarte ciudat. Parcă vorbea printr-un tub sau aşa ceva. Dar telefonul ăla are uneori o conexiune dubioasă.

ACUZAREA: Ce altceva vă mai amintiți despre voce? La ce vă referiți când spuneți că era ciudată?

MF: A, avea accent.

ACUZAREA: Ce fel de accent?

MF: Nu era american. European, parcă. Vecina mea, doamna Czarnecki, din josul străzii, e din Polonia, din Varşovia, şi semăna un pic cu accentul ei, dar nu exact aşa. Am rămas pe fir cât să-l aud pe domnul Montgomery că răspunde. Aş vrea să fi rămas mai mult, dar noi nu facem aşa ceva. Vai, cât îmi doresc s-o fi făcut! Nu vă închipuiți cât îmi doresc. Nu ştiu ce aş fi făcut.

ACUZAREA: Cât a durat apelul?

MF: Cinci sau şase minute.

ACUZAREA: Şi după aceea ce s-a întâmplat?

MF: Următorul apel a venit din casă. Era 7:45. Domnul Mackenzie a sunat şi a cerut să-i fac legătura cu… George Marsh, din ce am aflat după aceea. Şi acesta era un apel obişnuit. După aceea domnul Mackenzie m-a sunat iar şi mi-a cerut să am grijă să fac o notiță specială în registrul apelurilor cu locul de unde pleca fiecare apel din şi către casă în seara aceea. Vocea lui suna cam ciudat, dar a zis ceva, cum că domnul Ellingham trebuie să ştie din nu ştiu ce motiv legat de afaceri. Şi m-a întrebat de unde venise apelul anterior, iar eu i-am zis. De obicei iau o pauză de cină la 7 seara, dar mi-am mâncat sandviciul la post, fiindcă domnul Mackenzie mă rugase să fiu atentă în mod special în seara aia şi noi avem întotdeauna grijă de liniile de la Ellingham. A făcut aşa multe pentru copiii ăia… Mi-aduc aminte că aveam la mine un sandvici cu brânză şi dulceață de roşii şi, cum am luat prima muşcătură, a venit un apel.

ACUZAREA: Ce ne puteți spune despre celelalte apeluri?

MF: Aşa. Am notat aici că la 20:30 a venit un apel din New York City către telefonul personal al doamnei Ellingham. N-a răspuns. Atunci n-am ştiut de ce, dar acum ştiu, desigur. Venea de la o centrală din Manhattan – o legătură pe care am văzut-o des. Cred că o suna o prietenă de-ale ei.

ACUZAREA: Acel apel a fost identificat ca venind de la doamna Rose Peabody, o prietenă a doamnei Ellingham.

MF: Da, apelul ăla nu era nimic nou. Ei, următorul, acela venea de la o altă cabină telefonică, ceea ce era ciudat. Asta s-a întâmplat la 20:47. De data asta era un telefon de lângă benzinăria de la ieşirea în Route Two. O ştiți? Apelul era către linia domnului Mackenzie. Ei, era aceeaşi voce ciudată ca la primul apel, sunt sigură de asta. Foarte răguşită. Am rămas pe fir cât să-l aud pe domnul Mackenzie că răspunde. Un alt apel a venit la 21:50 pe telefonul domnului Ellingham, de la aceeaşi legătură din New York City, doamna Peabody, şi n-a răspuns nimeni. La miezul nopții am ieşit din tură şi l-am sunat pe domnul Mackenzie să-i spun şi să-i citesc informațiile notate.

ACUZAREA: Acelea au fost singurele apeluri?

MF: Da.

ACUZAREA: Primite, date sau chiar şi între clădiri?

MF: În unele zile, liniile de la Ellingham sunt foarte solicitate, dar serile sunt în general liniştite şi cred că domnul Ellingham era în oraş în ziua aia, deci telefoanele lui erau mai puțin folosite. Deci nu era chiar aşa neobişnuit.

ACUZAREA: Şi vocea pe care ați auzit-o? Ați putea-o identifica dacă ați mai auzi-o o dată?

MF: Ăăă… cred că da? Posibil. Era o voce ciudată. Ceva nu era în regulă cu ea.

ACUZAREA: Nu era în regulă?

MF: Nu pot să explic.

ACUZAREA: Onorată instanță, aş vrea să-l rog pe acuzat, domnul Anton Vorachek, să citească ceva cu voce tare.

APĂRAREA: Onorată instanță, obiectez!

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Obiecție respinsă.

ACUZAREA: Domnule Vorachek, am scris ceva pe bucata asta de hârtie. Vă rog să citiți cu vocea dumneavoastră normală.

ANTON VORACHEK: Nu sunt actor. Refuz să particip la teatrul dumneavoastră.

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Sunteți deplasat, domnule…

ANTON VORACHEK: Acest proces e o farsă! Sunteți cu toții marionete ale statului capitalist!

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Domnule Vorachek! Mai am puțin şi vă dau afară din sală!

ACUZAREA: Onorată instanță, e posibil să fi fost de-ajuns pentru ce am nevoie. Domnişoară Fields, tocmai ați auzit vocea domnului Voracheck. Asta era vocea pe care ați auzit-o?

MF: A, vocile sunt ciudate. Auzi aşa multe pe fir şi prinzi mici chestii mărunte şi ai impresia că le poți deosebi, dar apoi se amestecă iar una cu alta. Am avut senzația că persoana asta… nu voia să fie înțeleasă? A fost o noapte oribilă. Sigur, atunci nu ştiam asta, am aflat după aceea. Dar… da. Cred că e posibil, da.

ACUZAREA: Onorată instanță, nu mai avem întrebări.

Stevie era prea deşteaptă ca să întrebe „Şi ce-i cu asta?”. Se uită la Fenton aşteptând un indiciu care să-i arate unde bătea.

— Spune că n-au mai fost alte apeluri între 9:15 şi miezul nopții, zise Fenton. Iar domnişoara Nelson spune că a aflat de răpiri dimineață. Aşa că

am verificat câte ceva.

Pe colțul biroului era un teanc de notesuri A4 galbene. Le luă la rând până îl găsi pe cel pe care îl căuta.

— Ți-am spus că am informații noi, spuse Fenton. Am vorbit cu o mulțime de oameni. Am obținut informații foarte interesante, foarte importante. Unul dintre oamenii pe care i-am găsit a fost Gertie van Coevorden. Gertie van Coevorden era…

— O elevă din Casa Minerva, spuse ea.

— Exact. Una foarte bogată, una căreia îi plăcea să vorbească despre noaptea aia cu oricine îi ieşea în cale. Am intervievat-o, am înregistrat şi am transcris discuția. Uite ce a zis: *„Era o noapte oribilă, foarte cețoasă. Eram adunați cu toții în camera comună. Noi, toate fetele din Minerva, eram prietene tare bune şi țineam enorm unele la altele. Dottie nu venise acasă şi eram toate îngrijorate. Dottie era una dintre cele mai bune prietene ale mele. Ceva nu era în regulă şi îi tot spuneam domnişoarei Nelson, şefa casei, că ar trebui s-o caute cineva. Mă gândeam să mă duc eu s-o caut, dar chiar atunci a sunat telefonul de sus. Ştiu că era fix înainte de ora 10 seara, fiindcă ne plăcea să ascultăm o emisiune la radio, care începea la 10. Dar domnişoara Nelson ne-a obligat pe toate să mergem la culcare şi a început să se comporte foarte ciudat.”*

Fenton ridică ochii din notes.

— Nu se pomeneşte nicăieri că ar fi făcut legătura pentru vreun apel la ora 10 seara, spuse Fenton. Aşa că mă uit iar la ce spune, de fapt, Margo Fields. Acuzarea: primite, date sau chiar şi între clădiri? Şi Margo Fields nu spune „Da, corect”, spune ceva complet diferit. Spune *„În unele zile, liniile de la Ellingham sunt foarte solicitate, dar serile sunt în general liniştite şi cred că domnul Ellingham era în oraş în ziua aia, deci telefoanele lui erau mai puțin folosite. Deci nu era chiar aşa neobişnuit”*. Ceea ce nu e un răspuns, propriu-zis. Deci ce avem noi?

— O discrepanță, zise Stevie. Gertie van Coevorden spune că a fost un apel telefonic, iar în registre nu apare.

— Şi avem o centralistă care e evazivă în boxa martorilor. Dacă ocoleşte subiectul nu se cheamă că minte. Deci, care poveste crezi că e reală? Gertie van Coevorden şi telefonul ei sau centralista evazivă?

Stevie se lăsă pe spătar şi răsuci subiectul pe toate fețele.

— De ce n-a observat nimeni până acum ce a spus Gertie despre telefon?

Fenton zâmbi şi îşi bătu uşurel nasul cu degetul.

— E exact întrebarea corectă. *Fiindcă n-a întrebat-o nimeni până acum.* Par să se fi dat peste cap să nu întrebe pe nimeni din Casa Minerva nimic despre apelurile telefonice. Iar Gertie van Coevorden nu mi-a dat impresia că ar fi una din marile minți ale nației. Nu cred că a remarcat că din toate relatările lipsea acel apel telefonic. Dar eu, da.

— Şi atunci ce înseamnă asta? A sunat cineva la Minerva? Are sens – probabil, o căutau pe Dottie.

— Din nou, corect, spuse Fenton. Atunci de ce acel telefon nu apare înregistrat nicăieri? Răspunsul se află în planul clădirii Academiei Ellingham.

Se duse la peretele cu poze alb-negru reprezentând casa şi domeniul.

— Ştii că acolo sus sunt tuneluri, da? Tu ai fost în cel mai cunoscut. Dar mai sunt şi altele. Multe au fost parțial umplute cu pământ sau închise pentru că erau periculoase – dar ideea tunelurilor secrete tocmai asta era: erau *secrete.* Pentru uz personal. Conform spuselor lui Gertie, în Minerva exista un tunel.

— În Minerva? spuse Stevie. Eu locuiesc în Minerva.

— Ai auzit ceva de vreun tunel?

— N-am auzit nimic.

— Gertie era convinsă că e. Spunea că l-a găsit o altă elevă, că o văzuse pe eleva asta dispărând şi reapărând.

— Unde duce tunelul?

— Dacă presupunerile mele sunt corecte, duce undeva în celălalt capăt al campusului, într-un loc izolat, cam pe-aici.

Se ridică şi arătă cu degetul către zona de lângă cantină şi sala de sport.

— Deci, dacă găsim acest tunel, spuse Stevie, cu ce ne ajută pe noi?

— Am o mică teorie, spuse Fenton. Dacă pot dovedi că tunelul există, teoria mea e mult mai solidă.

— Care e teoria? întrebă Stevie.

— Treaba mea. Dar, dacă am dreptate şi cartea asta o să-mi iasă aşa cum cred eu că o să iasă, vei face şi tu parte din ea. Uite următoarea ta însărcinare. Vezi care-i treaba cu tunelul. Iscodeşte pe-acolo.

Stevie decise să nu pomenească despre faptul că explorarea tunelurilor era puternic descurajată printre elevi. Mai bine o lăsa aşa. Tocmai primise o însărcinare oficială.

În drum spre ieşire, îl văzu pe Hunter stând în living, mângâind o pisică mare, portocalie, pe care o ținea în poală.

— Gata? spuse el. Vrei să te duc cu maşina, ori…

— Las-o-n pace, îl repezi Fenton. Au microbuz.

Fenton strănută, apoi smulse o copie a cărții ei dintr-un morman cu cărți ce părea să fie alcătuit din exemplare vechi.

— Poftim, spuse ea. Asta e pentru tine.

Stevie avea deja una, iar asta avea margini îngălbenite, dar tot o primi. Discuția fiind încheiată, Fenton plecă în bucătărie.

— Voiam să spun că te duc eu dacă ai nevoie, spuse Hunter. Scuze. E… dură.

— Nu, stai liniştit, spuse Stevie. Oricum, nu lasă pe nimeni să urce până în campus.

— A, chiar, spuse el înroşindu-se puțin. Îhî. M-am prostit. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău, spuse ea.

— Uite ce, zise el. Ți s-ar părea ciudat dacă ți-aş da numărul meu de telefon? Chestia e că lucrezi cu mătuşa mea şi…

Aruncă o privire spre bucătărie, unde Fenton fredona tare.

— …poate, poate că-l vrei. Sau. Poate că nu.

— Sigur, spuse Stevie oferindu-i telefonul ei.

Nu prea înțelegea de ce îi dădea numărul lui – să fi fost zâmbetul pe care i-l oferise mai devreme ori firea instabilă a lui Fenton, dar ceva nu era în regulă cu tot acest mic aranjament. În orice caz, era un număr de telefon, încă o persoană cu care putea să creeze o legătură.

Nu era cea mai neplăcută senzație din lume.

13

În acea seară, la ora 6, când ziua se apropia de sfârşit şi umbrele nopţii se întindeau peste Ellingham, Stevie Bell stătea în camera ei şi se chinuia să încapă în costumul care încă mirosea puternic a naftalina şi mucegaiul din podul cu costume. Se postă în faţa oglinzii şi făcu ceea ce ar fi făcut şi detectivul belgian, faimos pentru cât era de pretenţios – îşi aranjă mustaţa până arătă perfect, îndesă o pernă în pantaloni ca să-şi umfle puţin abdomenul şi să mai umple ceva din spaţiul în exces rămas în costum. Găsise şi un baston în recuzită şi nişte mănuşi albe, iar efectul general era foarte mulţumitor.

Faza asta cu tunelul era o tâmpenie. Dacă era un tunel sub Minerva, cineva l-ar fi găsit până acum. David. Ellie. Cineva. Ar fi ocupat un loc de prim-plan în legendă.

Cu toate astea, trebuia să facă un minim efort ca să-l caute. Aşa ar face Hercule.

Intrarea în tunel ar trebui să fie la parter. Asta însemna că potenţialele puncte de intrare erau bucătăria, camera comună, coridorul, una din cele două băi sau unul din cele trei dormitoare. Se târâse deja pe toată podeaua lui Ellie. Nu era nici urmă de tunel acolo. Sigur, intrările puteau fi ascunse cu mare grijă, dar chiar şi aşa… Se lăsă în jos şi examină propria ei duşumea, târându-se, ciocănind, trăgând de scânduri. Nimic.

Putea să verifice mai târziu camera lui Janelle. Acum era băgată până în gât în transformarea în Femeia Fantastică şi nu putea fi deranjată. Dar părea puţin probabil ca intrarea să fie în dormitoare. Ar fi trebuit să fie în podea.

Se duse în bucătărie şi cotrobăi prin spatele dulapurilor cu bastonul. Era posibil ca frigiderul, aragazul sau maşina de spălat vase să fi acoperit intrarea, însă, pe de altă parte, locurile acelea n-aveau cum să nu fi fost verificate, având în vedere că aparatura era conectată la reţelele de apă şi de gaz. Frigiderul era greu. Era puţin probabil să nu remarce nimeni dacă sub el era un gol.

Se plimbă prin camera comună, studiind podeaua din dale de piatră. Zona era ceva mai promiţătoare, fiindcă oricare dintre aceste lespezi putea fi un chepeng. Dar îmbinările păreau categoric solide. La fel, în băi nu era niciun semn că ar exista vreun pasaj undeva în podea.

Era o verificare superficială şi avea de gând să se uite şi mai târziu, dar

adevărul e că era posibil ca Fenton să se fi înşelat. Poate că undeva, în campus, exista un tunel care nu fusese găsit, dar probabil că nu era aici.

Tocmai mergea în patru labe pe coridor, examinând scândurile, când Nate se apropie din spate.

— Ce faci? întrebă el.

Stevie se ridică şi-şi aranjă perna de pe burtă.

— Nimic, spuse ea. Am crezut că am scăpat ceva. Ăsta e costumul tău?

Nate era îmbrăcat cu hainele lui normale – raiații lui spălăciți şi un tricou lălâu.

— Nu le am cu costumele, spuse el.

Uşa lui Janelle se dădu de perete şi Fantastica Janelle apăru în prag.

— Crezi că scapi aşa uşor? îi spuse ea lui Nate. Am bănuit că aşa se va întâmpla.

Întinse mâna după uşă şi extrase o mantie lungă, cenuşie, făcută dintr-un material aspru, o pălărie de vrăjitor de aceeaşi culoare şi o barbă gri. Întinse costumul în direcția lui.

Nate se holbă fără să se clintească.

— Aveai asta aşa… pur şi simplu? întrebă el.

— eBay, spuse ea. Şi nişte cusături. Ia-l.

Nate luă costumul şi şi-l puse pe braț.

— Şi pe ăsta.

Întinse iar mâna după uşă şi scoase o creangă de copac căreia îi dăduse o formă asemănătoare unui toiag.

— Cum… zise el.

— Ascultă aici, la mine, spuse Janelle. Anul ăsta s-au întâmplat o mulțime de lucruri rele. A fost înspăimântător şi a fost cumplit. Dar suntem aici şi e o sărbătoare, ceea ce înseamnă că o să sărbătorim, fiindcă nu toți cei din casa asta mai pot să o facă. Aşa că pune-ți chestiile astea de vrăjitor, eu o să-mi aranjez diadema şi mergem.

Închise uşa.

— A avut astea la ea în cameră, spuse Nate. Tot timpul ăsta.

— E Janelle. E magică şi poate vedea pe după colțuri. O să le porți?

Nate pipăi materialul, apoi luă toiagul şi-l studie.

— E un costum de Gandalf foarte bun, spuse el. Probabil că a făcut chiar ea toiagul, aşa-i? Adică s-a dus pe-afară şi a căutat o creangă?

— Fiindcă aşa e Janelle, spuse Stevie.

S-au dus în camera comună şi Nate îşi puse mantia. Sus se auzi podeaua

scârțâind. Janelle ieşi din camera ei cu diadema perfect aşezată acum, un scut rotund agățat în spate şi o sabie în mână. Îl privi pe Nate dând din cap cu satisfacție.

— Bun, spuse ea. Echipa Minerva. Unde-i David?

Se auziră paşi şi scârțâitul oribil al scărilor, după care, din bezna holului, îşi făcu apariția.

— O, spuse Janelle. E…

— Ai optat pentru…

Vorbele îi mureau pe limbă lui Stevie.

— …Sherlock.

David optase exact pentru Sherlock, idee pe care Stevie o respinsese, mai precis, Sherlock Holmes din serialul BBC. Purta o cămaşă elegantă albastră, cu croială impecabilă, pantaloni înguşti, croiți pentru el, şi o haină lungă, gri închis, cu căptuşeală roşie. Îşi tapase puțin părul şi îl aranjase în aşa fel încât să facă bucle. Într-un fel, era costumul perfect fără să fie, de fapt, deloc un costum. Şi îi era evident adresat ei, în mod intenționat.

Picioarele lui Stevie deciseră să se dezoseze brusc şi corpul ei deveni o mlaştină bolborosind de hormoni. Îşi încleştă mâinile pe pântecul-pernă, în căutare de sprijin emoțional.

— Tu ce eşti? îi spuse el lui Stevie. Bucătar?

— E Hercule Poirot, spuse Janelle de parcă era cât se poate de evident pentru toată lumea că asta însemnau costumul imens şi mustața falsă.

— Şi Femeia Fantastică! Şi Gandalf! Şi Sherlock! Toți împreună! Aşa cum e ordinea naturală a lucrurilor. Mergem?

Ieşiră tuspatru în noapte. Pe potecă îi aştepta Vi, care purta un costum perfect de Steve Trevor, iubirea Femeii Fantastice.

— Ei? spuse David în timp ce toți cinci treceau pe sub copacii negri către Casa Mare. Nu ți se pare ciudat?

— Ce anume din tot ce se întâmplă acum? întrebă Stevie.

— Există ficțiune scrisă de fani pe tema asta? Ştii tu, cu ăştia doi şi relația lor? Oare cum ar arăta? Şi cum să numim cuplul? Porlock? Sheriot?

Janelle şi Vi mergeau braț la braț, Femeia Fantastică şi Steve al ei. Nate mergea de unul singur înainte, măturând pajiştea cu mantia.

— De unde ai făcut rost de haină? întrebă Stevie făcând pe nonşalanta.

— Vechitura asta? spuse el băgând mâinile în buzunare şi desfăcând pulpanele ca să se laude cu ea. N-a trebuit decât să comand o haină de 2000 de dolari şi s-o plătesc cu cardul tatei.

— Există haine care costă 2000 de dolari? îi replică Stevie.

— Şi-ar dori să o am. Doar nu pot să arăt *jerpelit,* nu? În niciun caz la Casa Albă.

Era prima dată când David spunea ceva despre scopurile ambiţioase ale tatălui lui, iar Stevie se uită speriată în jur.

— N-au auzit nimic, spuse el. Şi chiar dacă ar auzi, n-ar înţelege.

Merseră tăcuţi câteva minute. Lumea începu să se învârtă blând când Stevie îşi dădu seama ce se întâmpla: se îmbrăcase sexy pentru *ea.* Rolurile erau inversate. Îşi dădea toată silinţa, încercând din răsputeri să pară atrăgător în ochii ei.

— Deci, nicio şansă să ştii de vreun tunel sub Minerva? întrebă ea încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Nu există tuneluri sub Minerva.

— Fenton e de altă părere.

— Cine e Fenton?

— Fenton e profesoara din Burlington pentru care lucrez. Cea care scrie o carte despre caz.

— Nu există tuneluri sub Minerva, repetă el. Crezi că n-aş observa un tunel sub Minerva?

— Tunel secret, spuse ea.

— Repet.

— Ea pare să fie foarte sigură.

— Ei bine, şi eu sunt foarte sigur. Nu mi-ai spus dacă-ţi place haina mea.

— Îmi place haina ta.

Intenţionase să sune sec şi rece, dar al naibii gât o trădă scoţând un mic cârâit sugrumat pe ultima silabă. Trupul era duşmanul minţii.

Ellingham nu se zgârcise deloc cu preparativele pentru petrecere. Casa Mare era făcută, la propriu, exact pentru astfel de ocazii. Toate candelabrele fuseseră stinse şi iluminarea venea de la sute de lumânări electrice care pâlpâiau. Erau aşezate pe fiecare suprafaţă şi se înşirau pe toată scara grandioasă. Lumina difuză se reflecta cu licăriri în cristale. În şemineul imens ardea un foc puternic şi alături fusese instalată o staţie de făcut mici sandvişuri din biscuiţi, bezele rumenite în foc şi ciocolată. De acestea se ocupa Kaz, care era costumat în David Bowie şi avea un fulger desenat de-a curmezişul feţei. Spuneţi-mi Charles se apropie de ei, îmbrăcat ca Charlie Chaplin.

— Sunteţi pregătiţi de distracţie? întrebă el.

— Nu, răspunse David.

Charles se făcu că nu aude şi arătă cu bastonul către uşa de la sala de bal.

În seara asta, petrecerea nu era deloc discretă. Sala de bal, cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi şi decorată cu măşti de carnaval, strălucea de lumină şi deborda de sunete. Din tavan atârnau şiruri de leduri portocalii şi alte sute de lumânări electrice minuscule licăreau de-a lungul pereţilor şi pe podea. Pe o masă erau băuturi şi gustări. În mijlocul ringului dansau câţiva dintre elevii mereu prezenţi în mijlocul ringului la astfel de evenimente, printre care şi Maris, care purta o ţinută roşie de petrecere din anii ’20, alegere care lui Stevie i se păru inevitabilă. Dash era şi el acolo, în costum de Han Solo. Vi întinse mâna galant către Janelle. Femeia Fantastică şi Steve începură să danseze.

— Salut!

Mudge era lângă ei, în costum de Mickey Mouse. Un Mickey Mouse de doi metri, cu urechi imense care-i ieşeau din părul negru ca pana corbului.

— Mişto Gandalf, îi spuse lui Nate.

Păru ceva mai nedumerit de costumele lui Stevie şi David, dar dădu politicos din cap.

— Sunt o reclamă la ceasuri, spuse David. Iar ea e un bunic hipster. Dezlegăm împreună mistere.

La aceste vorbe, Mudge îşi lăsă capul pe-o parte şi hotărî că îşi putea petrece timpul mai plăcut în altă parte. Nate se uită şi el prin cameră, de sub borul imens al pălăriei lui de vrăjitor, şi decise pe loc că avea să se ducă la staţia de bezele de la şemineu. Stevie şi David rămaseră singuri pe marginea ringului.

— Vrei să dansezi, tataie? o întrebă el pe Stevie.

— Her-cule!

— Vrei să dansezi, Hercule?

Hercule era emoţionat. Pânza fină a cămăşii lui David era mătăsoasă şi lipită de trup. Simţea deja cum ar fi fost să-şi pună palmele pe pieptul lui, să le plimbe până pe spate, să se lipească de corpul lui.

— Ce-ar fi să mâncăm un sandvici cu bezea? spuse ea.

El îi făcu semn s-o ia înainte.

Ieşiră iar în holul de la intrare, unde elevii de la Ellingham mai puţin talentaţi la dans jucau diverse jocuri. Mai era o masă cu gustări aici şi David se duse la ea şi luă câteva bile din bezea şi pesmet.

— Un tunel, spuse el muşcând dintr-una. Aş şti dacă ar exista.

Era un teren mai sigur, mai stabil.

— Nu ştii totul despre tuneluri.

— Dacă ar fi unul în podeaua clădirii în care locuiesc, aş şti.

Se aşeză într-un loc ferit, umbrit de scările grandioase. Cineva deghizat în schelet trecu ţanţoş pe lângă ei.

— Dacă voiau să facă o petrecere de Halloween adevărată, ne-ar fi lăsat să intrăm în subsol, spuse ea. E o demenţă. Ca un labirint.

— Acum mi-ai stârnit interesul, spuse David îndreptându-se de spate. Şi cum se ajunge în subsolul ăsta?

— Nu, spuse ea. I-am promis lui Larry.

— O promisiune e doar…

— I-am promis lui *Larry!* spuse ea aruncând o privire în direcţia uşii ce ducea la bucătărie.

— Vai, ce ne distrăm… Stând pe o bancă.

— Atunci du-te şi dansează sau fă ce vrei, spuse Stevie.

— Tu nu vrei să dansezi.

— N-ai nevoie de permisiunea mea, spuse ea.

— Dar poate că prefer să stau cu tine, zise el.

David îşi întinse puţin picioarele şi, cu vârful pantofului, o bătu uşurel pe interiorul gleznei. Apoi ridică ochii spre ea. Ce mai *era* şi asta? Flirta? Flirt însemna să trimiţi din senin un mesaj. Asta era altceva, ceva ce o făcea să se simtă ca atunci când Ellie îi dăduse să bea şampania aia caldă în prima ei zi – sângele bolborosind spumos în vene, o senzaţie ireală. Nu. Acum era mai mult de atât. Acum era ca şi cum trecuse printr-o poartă stelară direct în viaţa unei Stevie dintr-un univers paralel. Era obişnuită cu sentimente care se băteau cap în cap în sufletul ei, cu felul în care anxietatea îi provoca o agitaţie periculoasă. Acum putea să facă faţă acelor momente, pentru că recunoştea sentimentele. Dar acum era ca un fel de greaţă plăcută, ceea ce nu avea nicio noimă, aşadar se întorcea iar la anxietate şi agitaţia ei urâtă, numai că acum chimicalele din creierul ei ajunseseră la un cu totul alt nivel.

Iar în acest caz, fiindcă totul duhnea a Edward King, nu existau decizii bune. Pentru situaţia de faţă nu exista nicio reacţie corectă. Trebuia doar să o evite, evite, evite.

Încercă să nu se mai uite la piciorul care o bătea pe gleznă şi se concentră la scările imense care se curbau elegant deasupra lor şi la uşa către bucătărie aflată sub ele. În casele vechi se întâmplau multe sub scări. Acolo lucrau servitorii – sub scări. Harry Potter trăia sub scări. *Unde cauţi*

pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară…

— *…dar nicicând pe o treaptă,* spuse ea cu voce tare.

— Poftim?

Stevie era deja în picioare şi David o urmă. Când ieşiră pe uşă, Spuneți-mi Charlie îi privi nedumerit.

— Plecați aşa repede? întrebă el.

— Am uitat ceva, spuse Stevie. Mi-am uitat… medicamentele. Trebuie să le iau. Ne întoarcem imediat.

Charlie Chaplin îşi ridică puțin melonul. Stevie şi David – sau Hercule şi Sherlock – o luară în pas alert pe potecă, pe sub copaci, cu aşa o viteză, că pe Stevie o trecură sudori reci.

— Deci, ce se întâmplă? întrebă el.

— Sub scară, spuse ea. Ai căutat vreodată sub scară? În Minerva?

— Cum adică?

— Treptele sunt acoperite dedesubt, dar trebuie să existe un spațiu acolo. E singurul loc care nu e la vedere şi în care e puțin probabil să caute cineva.

— Sub scară, repetă el. Cum de ți-a trecut prin cap?

— Pur şi simplu, spuse ea.

În timp ce mergeau grăbiți, observă că treceau pe lângă una dintre camere, iar sticla întunecată şi punctul minuscul de lumină albastră le înregistra toate mişcările. Poate că Edward King se uita la aceste înregistrări, poate-i vedea chiar acum pe Stevie şi David împreună. Ar fi încântat. Iat-o pe Stevie făcând ce i-a ordonat. Ea nu mai controla situația.

Cu mâna în buzunarul hainei, ridică degetul mijlociu spre cameră.

★

Ajunşi la Minerva, ea şi David se duseră direct la scări, acele bestii scârțâitoare care aveau să-i amintească mereu de Hayes din acea primă zi, când o pusese să-i care lucrurile la etaj. În ziua aceea, lumina se revărsa prin vitralii. Ea mergea în urma lui cărând o cutie, privindu-i stăruitor picioarele musculoase, acoperite cu perişori blonzi. El vorbea despre Hollywood şi serialul lui. Asta se întâmpla cu numai două luni în urmă. Acum, moartea lui era doar o amintire.

În seara asta, coridorul era cufundat în întuneric. Erau nişte becuri, dar nu reuşeau să ilumineze capătul holului. Poate era ceva intenționat, se gândi ea, ca să distragă atenția de la scări, să facă detaliile acestora greu de văzut. Scările erau o spirală îngustă, iar pe dedesubt erau acoperite cu lemn curbat, care se unea cu peretele. Pipăi lemnul, trecându-şi palmele în sus şi-n jos în

căutarea unei fisuri. David ciocăni în el.

— Cam sună a gol, spuse el. Recunosc că nu mi-a trecut prin cap până acum să mă duc să bat în scări.

Ciocăni şi ea. Era cu siguranță spațiu gol în spatele lemnului. Era cât se poate de posibil să nu fie nimic dincolo de structură, doar praf şi aer, dar îi bubuia inima şi mintea îi era limpede.

Deşi avea lanternă în telefon, avea nevoie de ceva mai puternic. Era timpul să pună la lucru lanternele militare pe care le dădea şcoala fiecărui elev ca să le aibă în caz de pană de curent. Se duse la ea în cameră şi o luă pe-a ei. Astea nu erau simple lanterne cilindrice care scoteau un fascicul de lumină blândă – ci erau monştri cu mânere, care orbeau şi stârneau confuzie în rândurile inamicului şi erau semnalizatoare pentru avioanele care treceau pe deasupra. Stevie o luă pe a ei pe hol şi o aprinse. Brusc, capătul holului fu inundat de o lumină albă care scotea la iveală orice detaliu.

— Ține-o, spuse ea dându-i-o lui David.

Scăldată în lumina clară, scara începu să-şi dezvăluie secretele. Deşi suprafața părea netedă, reuşi să desluşească conturul extrem de subțire al unei uşi. Fusese montată la mare artă, aşa încât era aproape invizibilă. Anii ’30 nu luaseră în calcul un asemenea nivel de luminozitate.

— Salut! spuse ea.

— Fir-ar să fie! adăugă David.

Nu se vedea nicio cale de a deschide uşa, iar fisura din lemn care marca conturul nu era mai groasă decât o coală de hârtie, poate chiar mai subțire. Trebuia să fie undeva un mâner, ceva care s-o deschidă. Stevie pipăi pereții, podeaua. Nimic.

— În filme, tragi de un sfeşnic fixat în perete, spuse David aşezând lanterna pe podea. Îşi scoase haina de 2000 de dolari şi o împături ca s-o folosească pe post de suport pentru lanterna îndreptată către perete.

— Nu suntem într-un film. Nu avem niciun sfeşnic.

David veni lângă ea ca s-o ajute să pipăie peretele. Studie treptele trecându-şi degetele pe sub marginea fiecăreia.

— De ce pipăi peretele?

Nu auziseră când se întorsese Nate şi se furişase către ei în mantia lui de vrăjitor.

— Chiar vrei să ştii? întrebă Stevie.

— Vai, Doamne!

— Atunci aş face stânga împrejur în locul tău, spuse ea. Fiindcă n-o să-ți

placă.

— Nu-mi place nimic. Ce faci acolo?

— Caut un tunel, spuse ea.

Nate o privi cu o expresie care spunea: *Te rog, fă ceva să opreşti ce se întâmplă.*

— N-o să fie ca data trecută, spuse Stevie. Asta e doar pentru documentare.

— Aşa ai zis şi data trecută. Măi…

— Stai, spuse David. Dă-te, dă-te!

Îi făcu semn lui Stevie să-i facă loc, apoi se dădu înapoi un pas şi se aruncă cu putere în uşă. Nimic. Se retrase şi-şi frecă umărul.

— Bun! spuse Nate. Ține-o tot aşa!

— Mi s-a părut că simt ceva, zise David. Stai să…

Se repezi iar în uşa de lemn, scăpând un geamăt la impact.

— Îhî, spuse Stevie. Poate că…

Încă o dată. Şi de data asta se auzi un pocnet. Doar unul slab.

Panoul se mişcase, doar o idee, iar acum apăruse o deschizătură de vreo jumătate de centimetru.

— Super, spuse Nate. Acuma nu mai trebuie decât să te strecori pe acolo.

— Şurubelniță, zise Stevie.

Nu avea, dar la Janelle sigur găsea una şi ea nu-şi încuia niciodată uşa. Sigur că nu era bine să intre, dar era o urgență. Camera lui Janelle reflecta personalitatea ocupantei – perfect organizată, fiecare centimetru de spațiu era optimizat şi îngrijit. Aerul mirosea a parfum şi caprifoi de la un difuzor de uleiuri parfumate. Bancul ei de lucru era sub fereastră. Îşi folosea biroul drept spațiu de lucru şi-şi pusese pe el toate sculele. După ce se uită câteva clipe printre cleşti şi alte dispozitive şi mai năucitoare, Stevie găsi un mic ciocan. La fix.

Se întoarse în spatele scării şi înfipse ciocanul în deschizătură, mai întâi cu capătul mai mic. Uşa mai cedă câțiva centimetri, aşa că băgă în deschizătură capătul mânerului şi-l folosi drept pârghie. Uşa refuza să se deschidă. Anii de nefolosință sau poate un ivăr pe care nu-l vedea o făceau să opună rezistență. Uşa gemea revoltată.

— O să strici scara, spuse Nate.

— Vrei să încerc eu? întrebă David.

— Nu.

Stevie îşi scutură mâinile ca să şi le dezmorțească după ce strânseseră

ciocanul. Mai încercă o dată, lăsându-se cu toată greutatea pe mânerul ciocanului.

Şi atunci, scările se deschiseră deodată, dând la iveală un mic spațiu întunecat.

— Cât de tare e Halloweenul ăsta! spuse David.

Stevie reuşi să împingă uşa un pic mai mult, îndreptă lanterna spre interior şi băgă mâna înăuntru, pipăind în jur. La început crezu că atingea smoală, dar apoi îşi dădu seama că erau vreo opt ani de praf şi jeg care le făcuseră lipicioase şi le transformaseră într-o nouă şi interesantă substanță. Găsi trapa fără nicio dificultate. Era chiar acolo, în podea, închisă cu zăvor. Încercă zăvorul, aşteptându-se să descopere că era înțepenit, dar se mişcă şi alunecă din locaş. Apucă mânerul şi trase, scoțând la iveală o deschizătură rotundă cu diametrul de vreo 60 de centimetri.

— Frate, tipul ăsta era înnebunit după ascunzători, zise David aplecându-se peste umărul ei în spațiul de sub scară. Ce-i acolo?

— O gaură, spuse Stevie încercând să-l împiedice să vadă.

— E o scară în ea. E un tunel?

— Şi, uite-aşa, o luăm de la capăt, spuse Nate.

Stevie îi împinse înapoi şi se lăsă pe vine, absorbind ceea ce vedea înaintea ochilor.

— Cum de ți se tot întâmplă ție chestiile astea? întrebă David.

— Fiindcă le caut, răspunse Stevie. O groază de lucruri se întâmplă când ieşi din casă cu scopul precis de a le face să se întâmple.

— Bine, Stevie.

Nate se aşezase pe vine lângă ea.

— Ştiu că asta e o chestie majoră pentru tine, dar, pe bune acum, Pix se întoarce imediat şi e cam… Situația e cam delicată aici, iar tu doar ce te-ai întors. Înțelegi ce zic?

— *Uită-te puțin!* spuse Stevie.

— Mda, ştiu, dar îți aminteşti, da, că chestiile astea pot fi instabile? Acolo e o gaură. O gaură mică. Orice poate fi acolo. Ar putea fi cabluri electrice sau ceva de genul ăsta. Ar putea fi apă.

David se uită cu capul în jos în deschizătură, cu o lanternă.

— Nu văd apă, spuse el. Nici cabluri.

— Hai, pe bune, acuma, spuse Nate.

Stevie ştia că avea dreptate. Plus că mai făcuse o promisiune… lui Larry. Fără explorări de tuneluri.

Însă…

— Nate are dreptate, spuse ea.

Sări în picioare şi se duse să-şi caute telefonul.

— Nu putem să intrăm acolo aşa, ca pe bulevard. Uite cum facem, zise Stevie. O sunăm pe Janelle. Sigur are pe-aici o dronă micuță, cu cameră sau ceva similar şi o coborâm acolo şi…

— E timpul pentru sărit în gropi! spuse David întorcându-se şi intrând în groapă cu picioarele înainte. Începu să coboare scara.

— David! strigă ea. Vorbesc serios. Nu putem…

— Dar asta vom *face,* spuse el. Dacă nu mă întorc în zece minute, răzbună-mă. Sau vii şi tu? Hai, că ştii că vrei.

Apoi începu să coboare treptele. Nate clătină din cap şi dispăru, în mantia lui.

— E răcoare aici, strigă David de jos. Ar trebui să vii şi tu. E…

Scoase un urlet, care-i făcu să sară-n sus pe Nate şi pe Stevie. Stevie aproape că se aruncă în groapă. David se iți din gaură şi zâmbi.

— Glumesc. E totul în regulă, spuse uitându-se în sus la ea. Sunteți cam stresați.

— Dacă se surpă? întrebă Nate.

— Aşa, deodată? Exact când suntem noi în el? Fără niciun motiv?

— Am putea s-o aşteptăm pe Janelle…

— Fii serioasă, spuse David. Şanse ca asta nu apar tot timpul. Hai hai hai hai hai! Nu poți să rezişti.

Să fi fost zâmbetul? Să fi fost haina? Licărul din ochi? Sau să fi fost pur şi simplu atracția irezistibilă a tunelului? Fiindcă avea dreptate. Nu putea rezista.

— Nu poate să se ducă singur, îi spuse ea lui Nate.

— Ba poate. Am putea închide trapa.

— Stai tu aici, să te asiguri că nu pățim nimic? spuse ea. Promit, promit, promit că o să avem grijă, dar nu pot să-l las să se ducă singur.

Nate îşi smuci barba falsă şi şi-o lăsă pe piept.

— De-ce-fac-oa-me-nii-pros-tii?

— Fiindcă suntem proşti, spuse ea.

Încercă prima treaptă a scării cu piciorul. Nate o înşfăcă de braț… nu tare, doar cât să-i atragă atenția.

— Hayes n-a murit că s-a surpat tunelul, spuse el. A murit din cauza unui gaz. Habar n-ai ce te aşteaptă acolo jos.

Asta o făcu pe Stevie să şovăie o clipă. Avea dreptate.

— Dar gazul ăla nu era în tunel dinainte, spuse Stevie. Cineva a pus acolo gheață carbonică. Tunelul nu avea nimic înainte de asta. Am intrat eu în el. Uite ce este, ne ducem şi noi… un pic mai încolo.

— Îmi îngreunezi rău de tot situația, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea. Dar ce facem cu dragonii?

— Termină!

— Bine, spuse ea. Iartă-mă! Dar vrei să ne păzeşti, chiar şi-aşa?

Nate îşi frecă fruntea cu o mână moale, obosită.

— Am de ales?

— Teoretic, da.

— Mda, dar te-ai duce oricum. Fiindcă e *el* acolo.

Stevie se întrebă ce voia să spună, dar nu avea timp să analizeze. Trebuia să exploreze tunelul.

14

Stevie mai intrase într-un tunel de la Academia Ellingham… în celebrul tunel! În comparație cu cel de față, tunelul acela era lat cât o autostradă. Ăsta era o crăpătură în pământ, prea îngust, prea jos şi mult, mult prea întunecat. Stevie îndreptă lanterna în jos, formând o baltă de lumină care stropea şi pereții din jurul ei. Spre deosebire de tunelul care ducea la grădina scufundată, care avea pereții acoperiți cu cărămidă uniform aşezată, netedă, acesta era făcut din piatră aspră, neşlefuită, poate bucăți rămase după ce fusese aruncat în aer muntele. Poate că nu-ți despicau carnea, se gândi Stevie, pipăind şovăitor peretele din fața ei, dar te-ar fi julit până la sânge dacă te atingeai de ele cu pielea dezgolită. Nu-şi putea îndepărta coatele de corp mai mult de câțiva centimetri în ambele părți, aşa că ridică precaută mâna în beznă; tavanul era doar puțin mai sus decât lungimea brațului ei. Şi, cu fiecare pas, zidurile se apropiau tot mai mult.

Într-un cuvânt, era înfricoşător. În două cuvinte, o greşeală.

Undeva, în adâncurile minții ei, Stevie avea totuşi destul instinct de conservare elementar ca să ştie că integritatea structurală şi calitatea aerului erau condiții importante pentru a supraviețui şi evitarea tunelurilor era o condiție importantă pentru ca Larry să n-o azvârle în şuturi de pe munte. Dar o altă parte din ea, mai zgomotoasă, mai nebună, categoric mai proastă, o împingea să meargă mai departe.

Şi nu numai pentru că David coborâse deja acolo, indiferent de ce credea Nate.

Stevie îşi retrase mâinile în mânecile hainei lui Poirot, ca să şi le protejeze de zgârieturi, şi continuă să pipăie orbeşte peretele pe lângă care mergea, înaintând cu paşi mărunți până se ciocni de spatele lui David.

— Tu eşti, da? spuse el. Mi-e frică de monştri. Plus că aici pute de mori.

Era adevărat. În aer plutea o duhoare grea.

— Drona ar fi fost mai bună, spuse ea. Ştii tu, în caz că e pe-aici vreo conductă de gaze fisurată.

— Ai spus cumva conductă de gaze fisurată? se auzi Nate de deasupra.

— Miroase mai mult a cur decât a gaz, răspunse David. Îngust, întunecat, puturos. Tunelul ăsta are toate calitățile! Îi dau cinci stele din cinci.

— Să ştii că nu se supără nimeni dacă-l laşi să moară acolo, spuse Nate.

Apoi, amintindu-şi probabil că cineva chiar murise ultima dată când

intrase în tunel, nu mai spuse nimic.

Spațiul părea tot mai mic şi ea se întrebă dacă era posibil să ajungă într-un punct unde să rămână, efectiv, înțepeniți, ca cei care făceau scufundări în lacuri din peşteri şi li se prindeau de stânci furtunurile cu oxigen şi nu mai ieşeau niciodată la suprafață, doar că aici nu erau sub apă. Aici aproape că era mai rău.

— Ei, *ăsta,* da, Halloween, spuse David.

Stevie nu vedea decât o bucățică din cămaşa lui. Ținea o palmă între omoplații lui ca să păstreze acelaşi pas cu el. Acum, că dovediseră că exista un tunel sub Minerva, lui Stevie nu îi era prea clar cât de departe trebuiau să meargă. Dar, dacă ştia ceva despre David, era că intenționa să descopere capătul acestui pasaj, iar dacă celălalt capăt era la Casa Mare, aveau ceva de mers.

Aşa că au mers tot mai departe în beznă, păşind cu grijă.

— Aşa, spuse David cu voce scăzută. M-am gândit. Poate că e necesară transparența totală.

Stevie ezită o clipă, pierzând contactul cu spinarea lui.

— Cum adică? întrebă ea.

— Poate ar trebui să-ți dau eu tot, ca să nu mai ai motiv să faci tu săpături. Vrei informații despre mine? Despre tata? Vrei să ştii toată povestea?

Acum? Acum deschidea discuția asta? Când erau într-o crevasă mortală, sub pământ?

Dar într-un fel avea sens. Era beznă. Nu se puteau vedea. Nu-i putea auzi nimeni – nici măcar Nate, care era de-acum prea departe. Era o conjunctură cât se putea de intimă şi erau invizibili unul pentru altul.

— Bine? spuse ea.

— Nu le spun oamenilor că tata e Edward King, fiindcă e Edward King. Dar nu le spun oamenilor şi pentru că e jenant. E o poveste stupidă despre un divorț ca oricare altul. Dar asta e.

Stevie nu era sigură dacă lipsa bruscă de aer din tunel era doar rezultatul imaginației ei. Probabil că da.

— Mama era recepționeră la o stațiune de lux din Marin, începu David. Se ocupa de lucruri precum organizarea weekendurilor de degustări de vinuri, de experiențe în centrul de relaxare şi de jocuri de golf. Edward King s-a dus acolo la un eveniment, ceva pentru strângere de fonduri, iar ochii lui s-au întâlnit cu ai lui Becky. Asta se întâmpla înainte ca el să

ajungă cineva. Încă nu era senator, doar un politician local pe o traiectorie ascendentă. Mama e foarte frumoasă. Iar Edward King e bogat. Nu e vorba că Becky e interesată doar de bani, mai degrabă e vorba despre faptul că nu pricepe că banii nu te fac deştept. Crede că cei care au bani sunt… poate nu superiori în toate, dar mai împliniți, cumva. Nu cred că s-a prins că poți fi bogat fără să fi făcut nimic ca să meriți acea bogăție. Ceea ce e bizar, fiindcă prin meseria ei avea de-a face mereu cu oameni bogați şi ar fi trebuit să ştie că nu e adevărat. Nu e proastă, dar are nişte probleme emoționale. Nu te combini cu Edward King dacă ai o părere grozavă despre tine. Nu e o *alegere emoțională înțeleaptă.*

Se opri şi Stevie se întrebă ce se întâmpla. Nu-i putea vedea fața. La drept vorbind, nici măcar spatele. Dar îşi dădea seama că tonul caustic din vocea lui era forțat. Vorbea în întuneric fiindcă era mai uşor, fiindcă nu putea fi văzut în timp ce-şi punea sufletul pe tavă. Deşi nu se întâmpla nimic fizic, era cel mai intim moment pe care îl împărtăşiseră vreodată.

— Nu, spuse ea umplând pauza lungă.

— Nu, căzu şi el de acord. Deloc. S-au căsătorit destul de rapid, într-o ceremonie intimă, dubioasă, în biroul unui judecător, iar eu am apărut şapte luni mai târziu. Eddie ne-a dus pe mine şi pe Becky în casa lui din Harrisburg şi s-a cărat la DC ca să-şi vadă de carieră. Şi acela a fost sfârşitul idilei. Am fost rezultatul celei mai semnificative tăvăleli din viața lui Eddie. Căpitanul Responsabilitate Personală plătea facturile. Sincer să fiu nu-mi amintesc să fi fost prea mult prin preajmă. Poate la Crăciun. Ne-a scos la lumină de câteva ori ca să ne folosească pe post de recuzită la vreo două evenimente, dar în scurt timp s-a oprit şi asta. Becky era plină de resentimente şi nu avea nimic de făcut, aşa că s-a apucat de băut. Odată, să tot fi avut eu vreo nouă ani, am auzit apa curgând. Mă jucam pe Xbox, dar eram întotdeauna cu urechile ciulite. Când trăieşti cu un alcoolic trebuie să asculți tot timpul. Apa curgea de mult prea mult timp. M-am dus sus şi covorul de pe coridor era leoarcă, iar pe sub uşa de la baie ieşea apă. Becky intrase acolo cu o sticlă de Chablis şi adormise. Era roşie ca racul – apa era dată la maxim pe fierbinte. A trebuit s-o scot din cadă, apoi s-o spăl cu duşul cu apă rece ca să-i calmez arsurile. Nu s-a trezit. Aşa că l-am sunat pe Eddie. Mi-a răspuns asistenta lui care mi-a zis să sun la 911. A venit ambulanța. Până la urmă n-a pățit nimic – s-a ales doar cu o mahmureală şi câteva arsuri uşoare. Eddie m-a sunat în seara aceea şi, practic, m-a certat că l-am sunat şi i-am spus asistentei lui ce se întâmpla cu mama. Ar fi trebuit

să mă descurc singur. În noaptea aceea am decis că Edward King putea să se ducă dracului pentru totdeauna. Ăsta a fost unul din lucrurile care mi-au plăcut la tine din prima – şi tu ştii că Edward King ar trebui să se ducă dracului, pentru totdeauna. E o calitate foarte utilă şi atrăgătoare.

Ea observă că el încetinise pasul. Rămase cu mâna pe spatele lui şi apăsă puțin, asigurându-l de prezența ei.

— Când aveam 10 ani, Becky a rămas gravidă cu un copil fermecat. Nu era al lui Eddie. Acum, nu că mă laud, dar pot să număr până la nouă. Şi Eddie nu era în zonă cu nouă luni înainte să se nască sora mea, Allison. Probabil că tatăl ei e un tip din corpul legislativ al statului, care frecventa aceeaşi sală de sport ca şi Becky. A venit de vreo două ori şi la noi acasă. Nu am reținut niciodată cum îl chema, aşa că i-am spus Chad şi gata. În față. Imediat după naşterea lui Allison, Chad a părăsit guvernul statal, apoi statul cu totul. Nu te culci cu nevasta lui Edward King fără să suporți consecințele. După care Eddie şi Becky au divorțat fără mare tam-tam.

— Cum de nu s-a aflat de asta? întrebă Stevie. Că a mai fost căsătorit?

— Asta e vraja lui Edward King, spuse David. A avut grijă să dispărem din peisaj înainte să ajungă pe cai mari în politică. S-a însurat cu Tina, sau Tina fosta lui internă, ca să spun titulatura completă. Tina e o nevastă foarte bună pentru campanie. Are dinți impecabili. Mari şi albi şi aliniați. Zici că are gura plină de dulapuri de bucătărie alb-lucios. Ei, cum m-am descurcat până acum cu dezvăluirile complete?

— E… foarte mult de digerat.

— Noroc că am ajuns la capăt, spuse el oprindu-se. La propriu. La capăt. S-a terminat tunelul.

— Ia să văd, spuse ea.

— Cum? Nu pot să trec în spatele tău.

— Apleacă-te!

David se lăsă pe vine şi Stevie îndreptă lanterna spre zid. Se vedea o scară scurtă de metal, cu numai opt trepte, care ducea la un chepeng rotund.

— Ține lumina pe ea, spuse el ridicându-se iar.

Puse lanterna lui pe jos, zgâlțâi o dată scara, apoi urcă, întinse mâna să încerce chepengul şi împinse cât putu de tare.

— Nici gând, spuse el. Nu se deschide, neam. O lungă şi întunecată călătorie către nimic. Dar tunelul e de nota 10.

Coborî. Stevie lăsă lanterna în jos ca să nu-l orbească cu lumina. Pentru o clipă, rămaseră față în față în întuneric, cu toate că nu se prea puteau

vedea. Ea îndreptă lanterna spre pământ.

— De ce te-ai hotărât să-mi spui toate astea? întrebă ea.

— Ți-am spus… transparență totală.

— Dar de ce?

— Fiindcă… tata a distrus tot ce aveam în viața mea. Acum are o carieră care-i permite să distrugă şi viețile tuturor celorlalți oameni. Dar refuz să-l las să-mi ia ce e între noi. Refuz să-l las să mi te ia. Ştiu că sună ca-n filmele proaste, dar eşti tot ce am.

Dar taică-tu deja mă are la mâna lui, se gândi ea. Oare putea s-o şi spună? Să-i spună acum, pe loc?

El întinse mâna după ea prin întuneric, bâjbâind până îi găsi umărul, apoi mâna lui îşi găsi drumul spre gâtul ei, ca să-i mângâie bărbia.

Spune-i acum. Spune-i chiar în clipa asta. El ți-a spus adineauri totul despre el.

El îi mângâie blând cu degetele linia maxilarului. Fetei i se tăie respirația şi se sprijini cu şoldul de zid, ceea ce îi veni uşor, fiindcă zidul era doar la vreo doi centimetri distanță. El continua să se apropie încet, testând apele, centimetru cu centimetru, până ce pieptul lui se lipi de al ei, iar ea nu se mişcă.

Lanterna grea îi atârna în mâna stângă. Se trezi că se apleacă s-o lase jos. Apoi se ridică şi-i cuprinse capul cu amândouă mâinile, împletindu-şi degetele în părul lui ondulat. Când buzele ei se lipiră de ale lui, simți cum ceva dinăuntrul ei rupea zăgazurile, eliberându-se, ceva ce nu îşi dăduse seama că înăbuşise. Îl săruta cu un fel de frenezie, de parcă nu putea respira decât când era cu el. Nu se puteau mişca nici la stânga, nici la dreapta, aşa că rămaseră încleştați unul de altul. Ea îl sărută pe gât şi el scoase un geamăt moale, apoi un scurt hohot de râs fericit.

— S-a întâmplat mult mai bine decât am sperat, spuse el. Credeam…

— Taci, spuse ea sărutându-l din nou.

O cuprinse strâns cu brațul şi o ridică de la pământ câțiva centimetri. Dacă ar fi avut loc, Stevie l-ar fi încolăcit cu picioarele, dar pereții tunelului refuzau să se dea la o parte ca să-i faciliteze dorința.

— Se vede ceva, mormăi el cu gura lipită de a ei.

— Ce? mormăi şi ea.

— Lumină. Probabil că semnalizează Nate.

O lăsă uşor jos. Ea îşi dori să-i poată vedea expresia de pe față, dar erau amândoi orbi. El îi ținu îndelung fața în palme fără să spună nimic – fără s-o

sărute, fără să se mişte, fără să vadă.

— Nate, spuse el din nou, după o lungă pauză.

— Nate, răspunse ea.

— E rândul tău să mergi în față.

Se agită cu mâini tremurătoare şi picioare nesigure, încercând să găsească lanterna. Apoi se întoarse stângaci pe călcâie. Era foarte bucuroasă că la venire David mersese în față, fiindcă nu văzuse decât spatele lui. Dacă ar fi văzut ca lumea pasajul lung şi îngust care li se aşternea în față, n-ar fi mers niciodată până la capăt şi nu s-ar fi întâmplat niciodată ceea ce tocmai se întâmplase.

O luară înapoi, David respirându-i în ceafă, jucându-se cu vârfurile părului ei, înghiontind-o jucăuş în coaste, gâdilând-o pe ceafă. Deodată, lumea era perfectă şi amuzantă, chiar dacă erau prinşi cu mâța-n sac. Totul avea să se termine cu bine. Tot ce i se întâmplase în viața ei o adusese aici – în acest tunel, în acest moment. Îşi simțea sufletul cald şi uşor şi plin de bucurie. Era o nouă Stevie.

Lanterna ei lumină ceva aflat pe jos. La prima vedere era doar încă o frântură de negru într-o lume neagră, dar acest negru era altfel, un negru mai intens pe fundalul gri şi avea şi un pic de luciu. Se aplecă să îl ia şi David profită de ocazie ca s-o prindă de la spate de talie şi s-o îmbrățişeze.

— Ce e? întrebă David. Vreo *comoară?*

Ea o ținu în fasciculul lanternei. Era plastic. O bucățică de pungă de plastic, lucioasă şi neagră.

— Doar o bucată de pungă, zise ea.

Probabil că în anii ’30 nu existau pungi de plastic. Probabil? Stevie frecă fragmentul între degete. Ceva făcu un declic în adâncurile minții ei. Creierul ei făcea aşa tot timpul – scotea un clic şi apoi nu-i spunea nimic despre acel clic.

— Ce e? întrebă el.

— Nu, răspunse Stevie absentă.

Bucățica de plastic îi aluneca rece printre vârful degetelor.

— Nimic.

Clicurile din mintea ei erau tot mai sonore. Parcă avea în creier un contor Geiger, pentru depistat radiații. Şi atunci o văzu. Nu prea aveau cum s-o vadă când intraseră, din cauza unghiului – era în diagonală – o altă deschidere, lată de vreo 80 de centimetri.

— Mai e un tunel, spuse ea.

Îndreptă lanterna către acel spațiu.

— Mi-e ruşine că spun asta, zise David, dar ar trebui să urcăm înapoi înainte să se întoarcă Pix sau să ne încuie Nate aici.

Stevie făcu doar câțiva paşi în noua ramificație a tunelului. În fața ei, pe jos, era încă o bucată de plastic. O ridică. Acelaşi plastic negru şi lucios. Plastic de sac de gunoi, asta era.

Clic. Clic. Clic. Mintea ei prinse de-acum viteză, arătându-i imagine după imagine. Saci de gunoi acasă, în bucătărie. Hainele ei în saci de gunoi când s-a întors la Ellingham. Haine din gunoi. La petrecerea discretă, Ellie era îmbrăcată într-o fustă făcută din saci de gunoi…

Puțin mai încolo era gunoi pe jos. Cel puțin aşa arăta de la distanță. Se vedea un luciu subtil de la şi mai mult plastic de saci de gunoi, apoi ceva amorf, vânăt…

N-avea nevoie să se apropie mai mult ca să-şi dea seama ce găsise.

INTERVIU CU MARION NELSON, LUAT ÎN NEW YORK CITY DE AGENTUL HENRY EVANS, DE LA SEDIUL DIN NYC, ŞI AGENTUL GEORGE MARSH, DE LA FILIALA DIN VERMONT
20 APRILIE 1936

HE: Vă mulţumim că aţi venit să vorbiţi cu noi, domnişoară Nelson.

MN: Nu e absolut nicio problemă.

HE: Înţelegeţi ce s-a întâmplat? Nu e nevoie să vă explic nimic, nu?

MN: Da, ştiu. Ştiu ce s-a întâmplat.

HE: Sunteţi supraveghetoarea Casei Minerva de la Academia Ellingham, corect?

MN: Corect.

HE: Cum aţi obţinut slujba?

MN: Îl cunoşteam pe domnul Ellingham de aici, de la New York. Am lucrat ca secretară la ziarul lui.

HE: Aţi lucrat direct cu el?

MN: Nu, lucram pentru redactorul-şef, Max Campbell. Dar am ajuns să-l cunosc pe domnul Ellingham datorită vizitelor pe care le făcea la redacţie. Era foarte implicat în activitatea de zi cu zi.

HE: V-aţi împrietenit.

MN: Da.

HE: Prieteni buni?

MN: Ăăă… da. Prieteni buni.

AGENTUL MARSH: Noi ne-am cunoscut pe vremea când dumneavoastră lucraţi la ziar.

MN: Da, când l-aţi salvat pe domnul Ellingham de la atacul cu bombă.

HE: Şi v-a rugat să veniţi să fiţi supraveghetoare la noua lui şcoală.

MN: Da. Voia să lucreze la şcoală oameni pe care îi cunoştea şi în care avea încredere.

GM. Sunteţi singura persoană de la ziar care a venit să lucreze la academie, domnişoară Nelson. Numai dumneavoastră.

MN: Da.

GM: De ce credeți că ați fost singura pe care a adus-o de la ziar?

MN: Presupun că… eram singura cu abilitățile necesare. Nu sunt reporter. Eram secretară.

HE: Ați ocupat şi altă poziție la şcoală? Ați predat?

MN: Biologie.

HE: Deci predați biologie şi locuiați în Casa Minerva.

MN: Da.

HE: Domnişoară Nelson, ne-am uitat pe dosarele tuturor membrilor corpului profesoral de la Academia Ellingham. Niciunul dintre ceilalți nu avea o legătură directă cu viața profesională a lui Albert Ellingham. Nu doar cu ziarul. Cu toate afacerile lui.

MN: Da. Şi ce-i cu asta?

HE: Înțeleg că n-a fost o întrebare. Doar o observație, însă e ciudat că dintre sutele şi sutele de oameni care lucrează cu Albert Ellingham, el v-a ales pe dumneavoastră să veniți la academie.

MN: Şi pe dumneavoastră, domnule Marsh.

GM: Eu nu lucrez pentru domnul Ellingham, domnişoară Nelson. Eu lucrez pentru Biroul Federal de Investigații. Am fost repartizat local, domnului Ellingham. Dar el v-a ales pe dumneavoastră dintre toți cei care lucrează pentru el.

MN: Aşa cum am mai spus, Albert… ăăă… domnul Ellingham voia oameni pe care-i cunoştea…

HE: Probabil că sunteți foarte apropiați. Îi spuneți Albert?

MN: Nu ştiu ce vreți să sugerați.

HE: Absolut nimic. E doar o observație. Dar acum sunt nevoit să vă întreb, domnişoară Nelson, şi trebuie să vă amintesc de gravitatea chestiunii în discuție: relația dumneavoastră cu Albert Ellingham e… mai mult decât de prietenie?

[Subiectul nu răspunde]

HE: Domnişoară Nelson, nu vă întreb ca să vă fac să vă simțiți prost. Vă întreb fiindcă trebuie să înțelegem tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea la academie. Avem nevoie de informații.

MN: Ştiu că aveți nevoie de informații.

MN: Deci, vreți să răspundeți, vă rog, la întrebare?

[Subiectul nu răspunde]

HE: Domnişoară Nelson, când aţi plecat de la Academia Ellingham, aţi luat trenul înapoi spre New York împreună cu câţiva elevi. Apoi v-aţi dus la un apartament de pe Fifth Avenue, numărul 1040.

MN: Cine v-a spus asta?

HE: Nu contează de unde ştim. E important să aflăm care sunt faptele. E adevărat?

MN: Da.

HE: Cine e proprietarul apartamentului?

HE: Corporaţia Ellingham. În momentul acesta nu am un apartament al meu. Locuiesc la şcoală. Domnul Ellingham m-a lăsat să stau într-una din proprietăţile lui.

HE: Şi când v-a spus că puteţi sta într-una din proprietăţile lui? Când v-a transmis acest mesaj?

MN: Când… când ne-a spus că trebuia să plecăm.

HE: Domnişoară Nelson, înţelegeţi că e o faptă gravă să mînţiţi un agent federal? Mă văd nevoit să subliniez din nou că avem nevoie de informaţii ca să le găsim pe Iris şi Alice Ellingham. Fără informaţii, nu putem face nimic. Orice întârziere în obţinerea acestor informaţii înseamnă o întârziere în căutările noastre, iar dacă avem informaţii false, suntem pe piste greşite. Pricepeţi ce spun?

[Subiectul e vizibil tulburat]

MN: O, Doamne! Vai, cum de s-a întâmplat aşa ceva? Putem să ne oprim, vă rog, pentru câteva clipe? Doar un minut, vă rog?

HE: Domnişoară Nelson, e momentul să fiţi sinceră. Nu aveţi de ce să vă temeţi să fiţi sinceră. Nu ne-am pus în gând să vă umilim, nici pe dumneavoastră, nici pe domnul Ellingham. Doar că trebuie să ştim. E o informaţie care ar putea fi folosită împotriva domnului Ellingham sau a dumneavoastră. Trebuie s-o ştim. Relaţia dumneavoastră cu Albert Ellingham e pur prietenească?

MN: Ştiţi! Ştiţi totul! De ce mă tot întrebaţi? De ce mă tot

întrebați ceva ce știți deja?

[Subiectul are nevoie de timp să-şi recapete stăpânirea de sine]

GM: Nu vă grăbiți, domnişoară Nelson. Nu vrem să punem pe nimeni într-o situație jenantă. Vrem doar să ştim ce s-a întâmplat.

MN: Ne-am întâlnit.

GM: Unde?

MN: Avem un loc de întâlnire, unde se construieşte sala de sport.

GM: Aveți vreo idee cum a ajuns domnul Ellingham la dumneavoastră fără să fie văzut când a plecat din birou sau din casă?

MN: Avem… o modalitate.

[E arătată o fotocopie a scrisorii de la Maestrul minciunilor.]

HE: Aţi văzut vreodată scrisoarea aceasta?

MN: Nu.

HE: V-a pomenit vreodată Albert Ellingham de ea?

MN: Nu.

HE: Când lucrați la ziar primeați astfel de scrisori?

MN: Primeam, desigur, scrisori de amenințare. Cineva a pus o bombă în maşina lui Albert când era acolo. Da, primea scrisori. De tot felul.

HE: Uitați-vă atent la ea. Aţi primit vreodată la ziar ceva asemănător?

MN: Niciodată ceva exact aşa. Niciodată scrisă cu litere decupate.

HE: Ce altceva ar mai trebui să ştim? Orice. Ceva legat de Iris şi Alice?

MN: Micuța Alice. Of, Albert trăieşte numai pentru ea. Nu înțelegeți. Trăieşte pentru fetița aceea. Zici că e…

HE: Că e ce?

[Subiectul n-a răspuns]

HE: Că e ce, domnişoară Nelson?

MN: Zici că e singura persoană din lume. Asta-i tot. Singura persoană din lume.

15

— David, spuse calm Stevie.

Cu bubuitul greu al inimii în urechi şi mirosul în nări, simţea că era pe punctul să vomite, dar trebuia să-şi păstreze cumpătul, trebuia să recapete un dram de control asupra situaţiei.

— Dă-te înapoi!

— Ce se întâmplă?

— E blocat, spuse ea. Dă-te înapoi!

Oricât de tare încercă să-şi păstreze vocea calmă, ceva din tonul ei trădă faptul că se întâmpla ceva foarte rău. O ocoli ca să vadă ce era în pasaj.

— Ce naiba e…

Efectiv, ea simţi când lui îi pică fisa.

— Dă-te înapoi, spuse ea blând. Înapoi, înapoi. Numai aşa o mai putem ajuta.

— Stevie…

Vocea lui avea o notă de voioşie. Aproape că chicotea.

— Fă stânga împrejur, spuse Stevie împingându-l înapoi pas cu pas. Trebuie să te dai înapoi.

Acum repeta ca un ecou vorbele pe care i le spusese Larry. Dă-te înapoi. Nu te uita, fiindcă dacă te uiţi, n-o să mai scapi niciodată de imaginea din cap.

— N-o putem lăsa aşa, spuse el.

— Ne ducem să cerem ajutor. Întoarce-te! Hai!

Fu nevoită să-l întoarcă ea şi să-l împingă în principala arteră a tunelului. Adrenalina preluase controlul. Nu ştia cum, dar ştia cum să gestioneze situaţia asta, cum să-l ia de mână pe David şi să-l conducă înapoi la intrarea în tunel.

Când ajunseră la scară, Nate stătea atârnat în deschizătură, cu gluga costumului de vrăjitor atârnându-i în jurul gâtului.

— Sus! spuse Stevie. Hai, mişcă-te!

Nate se dădu înapoi, iar ea şi David se căţărară cu efort afară. Când David se ridică în picioare, făcu câţiva paşi, clătinându-se, apoi se îndoi de spate icnind, cât pe ce să vomite.

— Ce se întâmplă? întrebă Nate. Ce e acolo jos?

Stevie scutură din cap, pe de o parte pentru că nu reuşea să-şi găsească

cuvintele şi pe de altă parte ca să țină sub control senzația de greață.

— *Ce se întâmplă?* întrebă iar Nate.

— Ellie, răspunse Stevie. Ellie e acolo, jos.

— Ellie e acolo? Se ascunde? Trebuie să chem ajutoare!

Stevie clătină din cap, iar Nate se prinse şi se prăbuşi lângă perete.

Stevie îşi scoase telefonul din buzunar. David se azvârli către ea şi se întinse să-i tragă în jos mâna cu telefonul.

— Nu! Nu, eu trebuie să dau telefon, spuse David scoțându-şi telefonul. Voi doi ar trebui să vă duceți la voi în camere. Puneți-vă căştile pe urechi. Acolo ați fost toată seara. Puneți muzică şi dați-o tare. Plecați!

— Poftim? spuse Stevie.

— Stevie, tu nu se poate să fi coborât acolo. Pricepi? Nate, tu pricepi? N-a călcat acolo, jos. Am coborât singur. Numai eu.

— Ce? Acum mai şi mințim? spuse Nate. Poliția?

— Ştii ce înseamnă dacă Stevie a coborât acolo. Eu n-o să pățesc nimic. Ea, da. Nu facem decât să anunțăm autoritățile. Atât.

David era animat de o frenezie care altfel îi era complet străină. Avea obrajii aprinşi şi voce răguşită. Nate se făcu cenuşiu la față, cam ca mantia de vrăjitor pe care încă o purta.

— Mergeți la voi în camere şi închideți uşa, spuse iar David pe ton rugător. Asta e tot ce trebuie să faceți.

Nate înjură în barbă, dar se dezlipi de perete.

— Vii? o întrebă el pe Stevie.

Stevie nu ştia prea bine nici unde era. Cu câteva clipe în urmă era în tunelul îngust, în brațele lui David, îmbrățişată de pământ, singuri în tot universul. Apoi, Ellie.

Nate o scutură de braț.

— Dacă tu nu pleci, nu plec nici eu, zise el. Spune-mi ce faci. În clipa asta nu înțeleg nimic.

David se uită la ea. Avea părul încă ciufulit de mâinile ei. Îi sărutase gâtul delicat şi neted…

Mirosul din tunel îi otrăvi amintirea.

David avea să fie în siguranță. Sigur, Nate nu ştia de ce.

— Îhî, spuse ea. Du-te la tine în cameră.

Toată situația i se părea total aiurea, ce făcea pentru ea însăşi, dar i se părea absolut corectă pentru Nate. Nate n-avea nevoie de aşa ceva. Nate se luptase mult să-şi revină după tot ce i se întâmplase lui Hayes.

— Dumnezeule! mormăi Nate trecând pe lângă ei şi urcând pe scara curbată, împiedicându-se în mantie.

Stevie îşi umplu plămânii cu aer. Începu să se mişte pe pilot automat, mergând poticnit către camera ei.

★

Cinci minute mai târziu, îi auzi pe primii sosiți. Îşi puse căşti în urechi, dar nu asculta nimic. Bătăile inimii îi răsunau cu ecou în urechi. Mai veni cineva. Şi mai multe voci în camera comună, pe coridor.

Îşi puse muzică. Tare. Închise ochii şi se sprijini cu capul de tăblia de lemn a patului. Când răsună bătaia în uşă, chiar nu o auzi din prima. Dăduse muzica mult prea tare.

Până la urmă, Pix băgă capul pe uşă.

— Stevie? spuse ea.

Stevie deschise ochii cu un efort supraomenesc. Lumina din tavan era agresiv de puternică.

— Stevie, spuse iar Pix. Poți să… rămâi aici câteva minute? Are loc o… chestie. Nimic îngrijorător. Cei de la Pază trebuie doar să se uite la ceva pe coridor.

— Sigur, spuse Stevie cu voce somnoroasă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Culcă-te la loc!

Stevie închise iar ochii şi începu să ruleze nişte filme în spatele pleoapelor. Invocă din nou senzația sărutului şi atingerii lui David. Avusese tare puțin timp să le savureze. Amintirea avea să se estompeze, iar senzația avea să fie întinată de ce avea să urmeze.

Toate astea se mai întâmplaseră o dată. La fel, dar diferit.

Pix se întoarse şi îi spuse să-şi împacheteze câteva lucruri într-o geantă.

— Nu e grabă, zise ea, dar chipul îi trăda şocul. E o problemă în casă şi în noaptea asta dormim în altă parte.

Stevie se dădu jos din pat şi se apucă să-şi umple rucsacul, cu mişcări mecanice. Medicamente, haine, laptopul, telefonul, totul îndesat în rucsac până ce acesta scârțâi puțin, întins la limită. Se pregătea să-l închidă când o fulgeră un gând. Cutia. N-avea cum să încapă. Scoase o cămaşă care ocupa spațiu valoros şi puse cutia în locul ei. Paza bună trece primejdia rea.

Un agent de la Pază bloca vederea către capătul coridorului. Nate stătea la masa din camera comună, iar Janelle, încă îmbrăcată ca Femeia Fantastică, lua la repezeală lucruri din cameră şi le băga într-o geantă. Pix era în picioare lângă masă, cu o expresie mohorâtă.

— Unde e David? o întrebă Stevie pe Pix.

— E la Casa Mare. A găsit-o pe Ellie, Stevie. Într-un tunel. Nu… nu era teafără şi nevătămată. A murit.

Pix aşteptă ca Stevie să digere informaţia.

— Unde ne ducem? întrebă Nate.

— În noaptea asta dormim în iurtă. O să aducă paturi şi o să atârnăm din tavan nişte paravane. O să fie plăcut şi intim. Putem sta de vorbă.

— Ce mă bucur, zise Nate râcâind cu unghia pe suprafaţa mesei.

— De îndată ce e gata şi Janelle, mergem. Mă duc să-mi iau lucrurile.

— S-o fi săturat să-i tot moară elevii, spuse Nate după ce Pix se duse sus. Îţi dai seama câtă hârţogăraie?

Văzând că Stevie nu-i răspundea, Nate îi dădu un ghiont în braţ.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Habar n-am.

— Cum naiba de se întâmplă aşa ceva? Doar ce-am trecut prin asta, nu? Credeam că a fugit, în sensul că a fugit cu circul sau aşa ceva. Nu că era… sub noi.

— Nu era chiar sub noi, spuse Stevie. Era mai departe, aşa.

— Uf, slavă *Cerului,* zise Nate.

— Ei, ştii ce vreau să zic, spuse ea.

— Ştiu ce vrei să spui. Ştiu că s-ar putea ca locul ăsta să fie de rahat. Au *murit* doi oameni.

— Nu e vina *şcolii.*

— Nu, dar… dacă e? Poate că locul ăsta…

— Vrei să spui că locul ăsta e… cum? Blestemat?

Nate scutură din cap.

— Zic doar că au murit doi oameni şi ăsta e un număr mult mai mare de morţi decât la fosta mea şcoală. Ştiu că rahaturi se întâmplă peste tot. Rahaturi oribile se întâmplă mereu. Dar astea sunt rahaturi oribile şi *stranii,* cu tuneluri şi gheaţă carbonică şi oameni care mor sufocaţi în subteran…

Stevie îşi adună mai tare umerii. Mintea ei rătăci către David şi povestea despre mama şi sora lui, către promisiunile făcute, către cazul îngheţat atâţia ani, către ceva rece ca gheaţa în subteran.

Janelle apăru într-o pereche de pantaloni de pijama din polar şi un pulover imens, pufos, cu o geantă de voiaj mică, argintie, pe umăr. Veni la Nate şi Stevie şi îi luă cu braţele de umeri. Avea lacrimi în ochi.

— Pix a zis că poate şi Vi să vină cu noi la iurtă, dacă voi nu aveţi nimic

împotrivă. Tare-mi doresc să fie cu mine.

— Sigur, zise Stevie. Nicio problemă.

Nate aprobă absent din cap.

— David a găsit-o. L-au dus la Casa Mare.

Uşa albastră se deschise scârțâind şi intră Larry, cu haina lui de polar în carouri roşii şi negre şi stația de emisie-recepție bâzâindu-i la şold. Studie grupul de la masă.

— Acum o să vă ducem la iurtă. Încă nu am anunțat toată şcoala. Unii încă mai sunt la petrecere. Aş vrea să vă rog, dacă sunteți de acord, să nu împrăştiați vestea. Ştiu că Vi Harper-Tomo are permisiunea să vină să stea cu voi. Dar vă rog să nu trimiteți nimănui mesaje despre ce se întâmplă.

— Nu trimitem, spuse Janelle.

Atenția lui Larry se concentră asupra lui Stevie. O citea. Încercă să se închidă, la fel de sonor şi sec cum ai închide o carte.

Dar, din păcate, oamenii nu sunt cărți.

Grupul porni în noapte, flancat de cei doi agenți. Noaptea era rece şi neclintită ca sticla, cu doar o aşchie de lună. Vi le ieşi în cale pe drum, însoțită de şefa Casei Iunona.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Ai pățit ceva?

O privi atent pe Janelle şi îi şterse cu degetul mare lacrimile de pe obraji.

— Vorbim când ajungem, spuse Janelle. Sunt bine. Hai să mergem!

Nate îşi puse căştile şi-şi lăsă bărbia în piept. Se izola de situație. Stevie nu-şi dădea seama care dintre ei inițiase mişcarea, dar se părea că ea şi Larry aveau un ritm diferit de al celorlalți şi o traiectorie uşor deviată, până ce ajunseră împreună pe propria lor cărare. Fie el voia să vorbească cu ea, fie ea simțea în subconştient nevoia să vorbească cu el. Oricum ar fi stat lucrurile, era ceva ce nu putea îndura să țină pentru ea. Când treceau pe lângă adunarea de capete de statui, Stevie se opri. Larry le făcu semn din cap celorlalți să-şi continue drumul. Se sprijini de unul dintre socluri şi o studie.

— Vrei să vorbeşti? întrebă el.

— Am fost acolo, jos, răspunse ea.

— Ştiu.

Îi arătă o mustață falsă. Probabil că îi căzuse când se pupa cu David. Uitase că o avusese pe față.

— Ce trebuie tu să faci acum e să-mi spui adevărul.

Stevie băgă mâna în buzunar şi scoase fragmentul de sac de gunoi. I-l

dădu lui Larry.

— Am găsit asta pe jos acolo, dedesubt.

— Ce căutai acolo, Stevie? spuse el. Ți-am zis să nu te mai apropii de vreun tunel.

— Fenton… dr. Fenton era convinsă că există un tunel. L-am căutat. L-am găsit. Era tema mea, ca să zic aşa. Nu ştiam că Ellie era acolo. Nici prin *cap* nu mi-a trecut că ar fi acolo. Era doar un tunel. N-am vrut să intru. Dar el a coborât în tunel.

— David.

Stevie încuviință.

— A trebuit să mă duc după el. Am crezut că s-ar fi putut… nu ştiu.

— Ai mai găsit şi altceva în afară de asta, pe lângă…?

Larry ridică fragmentul de sac de gunoi. Stevie clătină din cap.

— Era un… miros.

— După ce îl simți prima dată, nu-l mai uiți niciodată. Te poți obişnui cu el, poți învăța să-i faci față, dar e greu.

— A rămas, pur şi simplu, blocată acolo jos? întrebă Stevie. Când a plecat în noaptea aia din Casa Mare?

— Aşa aş crede, spuse Larry. Am mers până în celălalt capăt al pasajului. Habar nu aveam de existența lui. Duce la un chepeng din podeaua subsolului Casei Mari, perfect camuflat printre celelalte lespezi din piatră. A intrat pe-acolo şi ceva i-a blocat drumul spre ieşire.

Mintea lui Stevie se duse pe loc la povestirea lui Edgar Allan Poe, „Balerca de Amontillado”, despre un ucigaş care îşi ademeneşte victimele către un seif subteran, unde le leagă apoi cu cătuşe de perete şi le zideşte înăuntru. Oroarea întregii situații era deja copleşitoare. Stevie trase lacom în piept aerul rece şi curat. Mirosul încă o mai însoțea, moleculele sale agățându-i-se de interiorul nărilor, de piele, de sănătatea ei mintală.

— Ce să fac? întrebă Stevie. Trebuie neapărat să spui poliției că am fost acolo?

Larry îşi puse palma pe picior şi se bătu gânditor cu un deget pe coapsă. Apoi trase adânc aer în piept şi scoase un lung oftat.

— Şi Nate? întrebă el.

— Nate n-a coborât, spuse Stevie.

— Nu e aşa de prost ca voi doi.

— Ne-a spus să nu ne ducem. A rămas deasupra, ca să ne păzească să nu pățim ceva.

— Categoric e mai deştept ca voi, spuse Larry. Bun. Aici e vorba despre găsirea victimei unui accident şi anunțarea autorităților. Tehnic vorbind, se pare că David a fost cel care a găsit-o. Tu n-ai cum să anunți ceva ce n-ai văzut cu ochii tăi.

Nu aşa stăteau lucrurile, dar Stevie nu îl corectă.

— Dacă se schimbă ceva, atunci ieşi şi tu în față. Imediat. Şi nu mai intri niciodată în vreun tunel de pe-aici, sub nicio formă, pentru nimic în lume. Şi respecți toate regulile cu sfințenie.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

— Nu-mi mulțumi. Nu e vorba de mulțumiri aici. Mie mi se pare că ai încercat să te iei după cineva care făcea o prostie imensă, chiar dacă asta însemna că făceai şi tu o prostie imensă. Ştiu destule despre David Eastman ca să nu mă îndoiesc că ar sări fără să se uite unde sare. Orice s-ar întâmpla, el n-o să pățească nimic. Cred că ştii de ce.

Dintre toate cele întâmplate, această afirmație a fost cea care o făcu pe Stevie să înghețe.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui, spuse Larry.

Nu era o întrebare.

Stevie încuviință din cap.

— Şi tatăl lui a avut legătură cu întoarcerea ta?

— Ți-a spus el? întrebă Stevie.

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, răspunse el. N-a fost aşa greu să mă prind. Brusca răzgândire a părinților tăi, care lucrează pentru om, zborul cu care te-ai întors din senin, faptul că nu există zboruri încoace la ora aia şi că probabil n-ai veni, oricum, cu avionul…

Stevie expiră zgomotos.

— Ce ți-a dat? întrebă Larry.

— Zborul cu avionul încoace.

— Şi mai ce?

— Nimic, răspunse ea.

— Ce-a vrut de la tine?

— Doar… să fiu aici. Din cauza lui David. Eu am vrut doar să mă întorc.

Nu era sigură dacă îi spunea asta lui Larry sau ei înseşi. Larry lăsă să-i scape un mârâit.

— Nu e vina ta, spuse el. Edward King e un ticălos, iar fii-su e o mare poamă…

Stevie avu impresia că ar fi putut spune mult mai multe despre acest

subiect, dar, spre deosebire de un suspect care odată ce începe să vorbească nu se mai poate opri, Larry închise robinetul.

— Deci Edward King ți-a oferit şansa să te întorci, dacă îl supraveghezi pe David. Acum se mai clarifică lucrurile.

— David nu ştie, spuse ea.

— Păi, n-o să-i spun aşa ceva. Toată treaba asta…

Clătină din cap şi se întrerupse iar.

— Aş putea totuşi să-l văd? întrebă ea. Tocmai a găsit cadavrul prietenei lui.

Larry oftă prelung.

— E la bibliotecă, spuse el. L-au dus acolo fiindcă e prea multă lume la Casa Mare. Te duc la el fiindcă în seara asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Dar ține minte că nu e treaba ta să-l protejezi pe David Eastman. Îmi pare rău de puşti, sincer. Dar nu e treaba ta. Ai înțeles?

— Ştiu.

— Nu, spuse el, nu cred că ştii. Nu urma pe cineva în întuneric, Stevie. Am văzut întâmplându-se asta de prea multe ori.

Stevie nu era prea sigură ce însemna asta, dar ideea generală era suficient de clară.

16

În noaptea aceea, în timp ce Stevie şi Larry se îndreptau spre bibliotecă, aerul era impregnat cu un miros greu, fecund, de frunze căzute. De ce era Ellingham întotdeauna în culmea abundenței în astfel de momente, greu de mirosurile pământului şi aerului, bogat în extreme de lumină şi umbră? De ce se înălța Casa Mare parcă mai sus, amenințător, cu ferestrele ei luminate portocaliu, unde petrecerea se cam risipea şi şcoala încă nu ştia că rândurile i s-au împuținat cu încă unul?

Care era problema cu locul ăsta? Poate că Nate avea dreptate, se gândi ea, în timp ce paşii îi răsunau clar şi sonor pe potecă. Se numea Muntele Secure. Poate era un semn. Nu călca acolo. Nu arunca în aer o halcă din versantul muntelui ca să-ți construieşti imperiul.

Şi nu veni aici în căutare de moarte şi crimă, Stevie, fiindcă o să le găseşti.

Haina ei de vinil nu îi ținea nici pe departe suficient de cald, chiar şi cu polarul gros de la Ellingham pe dedesubt. Blugii ei erau prea subțiri. Nu avea fular, aşa că frigul îi gâdila ceafa.

Ellie, înfăşurată în saci de gunoi, sub pământ.

Încă mai simțea mirosul acela.

Mirosul acela. Mirosul ei.

Câțiva oameni ieşiră din Casa Mare, încă în costume.

Normal că Ellie era moartă.

Normal că fusese găsită de Halloween. Închisă într-un tunel.

Era pur Ellingham, distilat în esență la fel de pură ca unul din izvoarele care coborau muntele.

Trebuie să fi fost întuneric când Ellie era în tunel. Beznă completă. N-avea cum să ştie unde era. Probabil că a mers pipăind zidurile, înainte şi-napoi, căutând o cale de ieşire. Cât timp? Ore? Zile? Plângând. Probabil hiperventilând. Stevie se gândi la intensitatea propriei ei panici – acea senzație de nimic, ca de sfârşit de lume. Ellie sigur intrase în panică. Trebuie că mersese înainte şi înapoi şi probabil că țipase. Lovise cu pumnii. Zgâriase pereții ca să iasă. Probabil că la un moment dat i se făcuse sete şi foame şi era dezorientată…

Nu. Trebuia să țină la distanță aceste gânduri. Să le vopsească pe deasupra cu lac şi să le lase să se întărească. Acum avea o treabă: să-l

găsească pe David, care o găsise pe Ellie.

Biblioteca de la Ellingham zumzăia în surdină. Erau acolo mai mulți agenți de la Pază, care vorbeau cu poliția locală. Pe spațiul oval cu pietriş din față nu era parcată nicio maşină de poliție – probabil că veniseră pe drumul de întreținere şi parcaseră în spate, ca să nu sperie lumea. În ciuda activității din interior, biblioteca parcă era o catedrală goală. Avea strania calitate arhitecturală de a captura orice boare de vânt care intra pe uşă, ca apoi s-o răsucească în sus, într-un vârtej moale care nu avea unde să se ducă. Cu cât urcai mai sus, aerul şuiera prin dantelăria complicată de fier forjat a scărilor circulare şi a parapetelor balcoanelor, iar paginile cărților deschise fluturau, prinzând viață. Zgomotul conversațiilor de la parter se răsucea în sus, tocmai până în tavan, izbindu-se de cărți. Stevie se uită în sus, remarcând pentru prima dată constelațiile pictate pe tavanul albastru. Stelele erau înăuntru, mai aproape.

Larry schimbă pe şoptite câteva vorbe cu unul din oamenii de la Pază.

— E sus, într-una din sălile de lectură, îi spuse el lui Stevie. Cu un psiholog. Stai să văd care-i treaba.

Stevie se uită cum Larry se roti în sus pe scări până la palierul primului etaj, unde dispăru între rafturi. Câteva minute mai târziu apăru din nou la balcon şi îi făcu semn lui Stevie să urce. Balustrada de fier a scării era rece şi fiecare dintre paşii ei reverbera când urca. Părea că biblioteca protesta față de această întrerupere a rutinei sale liniştite.

— Poți intra să vorbeşti cu el, spuse încet Larry. Psihologul a spus că v-ar ajuta pe amândoi. Dar nu uita ce ți-am zis.

O conduse spre capătul unui culoar lat, aflat între secțiunea de geografie şi secțiunea de geologie – un şir de cărți cu cotor verde, care se termina la una dintre uşile severe din lemn ale bibliotecii, pe care scria cu litere aurii. Psihologul o aştepta la uşă. Stevie o recunoscu de data trecută, când murise Hayes şi academia trimisese psihologi în toate direcțiile.

Camera de lectură era un loc micuț, separat de restul etajului prin pereți pe jumătate acoperiți cu sticlă opacizată. Mobilierul original fusese înlocuit cu o canapea cenuşie pentru două persoane, patru fotolii-sac lățoase şi un covor la fel de lățos, în caz că nu te satisfăcea niciunul din celelalte şase sute de unghere pentru citit de la Ellingham.

David evitase toate aceste opțiuni şi stătea pe podea, sprijinit de perete, purtând în continuare haina de două mii de dolari. Avea genunchii puțin îndoiți şi îşi studia pantofii. Psihologul îl ținea sub supraveghere, aşezată

lângă el pe brațul canapelei. Se ridică şi veni la uşă să vorbească cu Larry şi Stevie.

— Vrei să intri? o întrebă ea pe Stevie pe tonul ăla de un calm profesionist, pe care-l folosesc psihologii.

Stevie păşi prudent în încăpere şi David ridică privirea. Era palid, cu chipul aspru.

— Salut! spuse Stevie.

— Salut!

În vocea lui era un hârâit sec, dar, în rest, nimic nu trăda câtuşi de puțin ceea ce tocmai se întâmplase.

Psihologul s-a retras şi a închis încetişor uşa. Stevie descoperi că nu prea ştia ce să facă. Brațele îi atârnau greoaie şi inutile pe lângă corp. Nu ştia bine dacă voia să se aşeze, dar statul în picioare devenea de-acum aiurea. Se gândi să se cocoațe pe brațul canapelei, ca psihologul, dar era ciudat şi cam studiat.

După un moment de stânjeneală, se lăsă să alunece în jos pe perete şi se aşează lângă el. Trupul lui radia căldură. În încăpere părea să plutească un aer umed. Având în vedere tot ce se întâmplase între ei în noaptea aceea, nu avea niciun motiv să fie stingherită. Cu toate astea, Stevie se simțea de parcă o strângea propria piele.

— Ne pregătesc în iurtă un loc unde să stăm în noaptea asta, spuse ea.

— Parcă mergem în tabără, spuse el. O tabără pentru oameni trişti.

Îşi strânse şi desfăcu pumnul de pe genunchi de mai multe ori, apoi se întinse brusc după mâna lui Stevie şi o luă într-a lui.

— Aşa, zise el cu un hohot de râs scurt, lipsit de veselie, ca o tuse. Mi-ai spus să nu cobor acolo. Ar fi trebuit să te ascult. Dacă *tu* spui să nu intrăm pe furiş undeva…

Stevie putea să se concentreze doar la senzația din mâna ei, la căldura palmei lui lipite de a ei, la mesajul pe care îl transmitea. Era o nevoie. Nevoia de tăria ei. Senzația se răspândea în valuri mici în sus pe braț şi apoi îi străbătea ca un val imens tot corpul.

— Ştia, spuse David. De mine. Înainte de tine, ea a fost singura care ştia.

— De tatăl tău? întrebă Stevie.

— Eram cam beți. I-am zis. Nu credeam că avea să mă judece pentru asta. Țin minte că stăteam în podul şopronului de artă. Făcea un colaj şi avea o sticlă cu o licoare nemțească cu gust de sirop de tuse şi cur. Când i-am zis… a râs. A spus că nu conta. Ar fi putut să spună altora. Ştiu sigur că

n-a făcut-o niciodată.

Vocea lui David era tot mai îngroşată. Stevie se uita țintă la podea, cu gresia ei originală, cu semnele şi ciobiturile ei de la decenii de elevi care îi tociseră culoarele. În aer mocnea o furtună, ceva ce dădea o senzație de prăbuşire şi răsucire. Îşi dorea să se reverse peste ei un val de veverițe. Se pregătea să-l întrebe pe David cum reuşise să adune toate veverițele alea, când el începu să plângă în hohote.

Stevie nu avea nici cea mai mică idee ce să facă.

Mă rog, avea. Normal era să îl ia pe după umeri. Fusese uşor să-l sărute. Dar acest gest era pur şi intim şi nu se întâmpla în beznă într-un tunel, ci aici, în lumina difuză, priviți din toate părțile de cărți.

Începu să transpire. Simți vârtejul din creier, viteza amețitoare pe care o căpătase viața. Promisiunea făcută lui Edward King părea acum s-o ia peste picior. Împrieteneşte-te cu el. Ai grijă de el. Fă-l să rămână la şcoală! Transformă într-o batjocură fiecare sentiment pe care l-ai avut pentru el, ca să obții ce ți-ai dorit şi ai râvnit din răsputeri. Nu mai reuşea să-şi dea seama dacă făcuse ce făcuse cu David fiindcă aşa îşi dorise ori fiindcă făcea parte din înțelegere, afurisita de înțelegere diabolică. Edward King o transformase într-o mincinoasă. O transformase în cineva ca el şi tot ce se întâmplase în seara asta era pângărit. Dacă îl atingea acum pe David, avea să-i fie complice.

Dar nici nu-l putea lăsa aşa. Aşa că îi luă mâna şi i-o strânse. Încercă să transmită cu acea strânsoare tot ce era în sufletul ei, tot ce nu putea spune. O strânse şi el de mână, apoi i se prăbuşi pe umăr plângând cu suspine.

Stevie se lipi de perete, incapabilă să se mişte. Această revărsare de emoție o panica. După câteva minute, David se sprijini la loc de perete, se şterse la ochi şi-şi trase sufletul.

— Îmi bag picioarele, spuse el. M-am săturat să stau aici. Hai la iurta tristeții!

Nu era absolut deloc jenat de ce se întâmplase. Nu că avea de ce să fie. Doar că, în locul lui, Stevie ar fi fost stânjenită. David se exprima complet liber, fără niciun fel de reținere. Se ridică şi îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice, apoi continuă s-o țină de mână. Acum erau pur şi simplu împreună.

Afară, pe balcon, la capătul coridorului, psihologul se consulta cu Spuneți-mi Charles, care fusese chemat la fața locului. Îşi scosese mustața şi pălăria de Charlie Chaplin şi era înfăşurat în obişnuita lui haină neagră,

dar de sub ea încă se mai vedeau pantalonii şi pantofii eludați. Noaptea de Halloween era teribil de stranie.

— Cum vă simțiți? întrebă el când îşi făcură apariția.

Stevie îl văzu cum remarcă mâinile lor împreunate.

— Cam cum te-ai aştepta, răspunse David.

Charles încuviință solemn.

— Acum putem să ne ducem la iurtă? întrebă David. Mai au nevoie de mine?

— Cred că deocamdată au terminat cu tine, răspunse Charles. S-ar putea să mai aibă întrebări mai târziu, dar deocamdată ar trebui să te duci la prietenii tăi şi să te odihneşti puțin. O să chem pe cineva să vă conducă până acolo.

— Putem să zicem pas? întrebă David. De ce să nu ne ducem singuri? Doar ştii unde o să fim.

— Cred că nu se întâmplă nimic, spuse Charles. Puteți merge împreună.

David dădu să plece, cu Stevie în urma lui, legată de el.

— Stai liniştită, Stevie, spuse încet Charles când trecură pe lângă el. O să fie totul bine. Vorbim noi cu părinții tăi.

La asta, David se întoarse, remarcându-i spusele, după care cei doi coborâtă scara de fier şi ieşiră în noaptea rece.

Stelele străluceau deasupra lor. În nopțile fără nori, câmpiile întinse de stele de deasupra Academiei Ellingham erau o privelişte cum Stevie nu mai văzuse niciodată în viața ei – erau incredibil de multe, cu mult mai multe decât crezuse Stevie că existau. O semilună joasă, de un galben ca untul, arunca puțină lumină asupra pajiştii şi a Casei Mari.

Se apropiau de unul din felinarele de pe potecă, unde o cameră de supraveghere era cocoțată deasupra lor. Se opri şi se uită țintă în cameră.

— Şcoala pare să fie foarte înțelegătoare, spuse David după o clipă.

— În legătură cu ce?

— Cu părinții tăi, răspunse el. Că au grijă să nu se sperie. Trebuie să fie greu să menții calmul tuturor când elevii îți mor pe capete.

— Cred că da, spuse ea.

— Probabil că le-ai ținut părinților tăi un discurs senzațional de i-ai convins să te lase să te întorci, zise el. Ce le-ai spus?

În urechile ei se auzea un bubuit ca de tunet.

— N-am… N-am de unde să ştiu ce-i motivează pe părinții mei.

Era un nonrăspuns şi la David n-a funcționat ca la Nate.

— Eram pe acoperiş când te-ai întors, spuse el. Te-am văzut când ai venit acasă. Era târziu. Sigur, eram ameţit zdravăn, dar ştiu că era vineri seara şi era târziu.

Nu era o întrebare şi asta era înspăimântător.

— Ai tăi trebuie să fi condus toată ziua, spuse el.

— Am venit cu avionul, spuse ea.

— A! Mişto. Prima dată nu ai venit cu maşina?

Trebuia să deschidă gura şi să răspundă, fiindcă fiecare secundă care trecea în tăcere vorbea în locul ei, dând-o de gol. Dar cum? Fiindcă adevărul era acum o mărturisire, nu un dar.

Ochiul albastru al camerei îi observa distant.

— Avionul e tare comod, spuse el. A încercat să te convingă să mănânci chipsurile?

Trecură câteva secunde. Sau să fi fost un minut? Timpul începea să se extindă şi să se prelingă peste tot peisajul. Stelele se îngrămădiră unele în altele să-i asculte răspunsul.

— Stai puţin…

Cele mai oribile cuvinte cu care putea începe: *stai puţin.* Foarte defensiv.

— Stau, spuse el.

Stevie voia să se întoarcă în timp, să dea filmul înapoi, la tunel, înapoi la sărut. Înapoi la râsete. Înapoi la întuneric. I-ar fi putut spune atunci. Ar fi înţeles. Dar nu te poţi întoarce în timp. Nu poţi recrea aceleaşi condiţii.

David se aşeză pe una dintre băncile de pe alee şi-şi întinse picioarele lungi. Îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

— Cum de nu m-am prins până acum? spuse el. Era aşa de clar!

Zâmbi strâmb şi clătină din cap.

— A venit la mine acasă, spuse Stevie. L-am găsit acolo vineri când m-am întors de la şcoală. Vorbea cu părinţii mei. A venit cu informaţii despre tot felul de măsuri de securitate. I-a convins că ar trebui să mă pot întoarce la şcoală.

— Ce drăguţ din partea lui, spuse David. Şi a zis „Hai în avionul meu”?

— Nu voiam să vorbesc cu el. Nu voiam să fiu cu el.

— Dar ai acceptat drumul cu avionul, spuse el.

— *Normal* că am acceptat să mă aducă cu avionul, ripostă ea. Trebuia să mă întorc. Ştiam că nu face nimic doar ca să fie drăguţ. L-am întrebat ce voia şi a zis… că nimic… Nu trebuia decât să fiu *aici,* fiindcă…

Stevie nu reuşea să-şi găsească un punct de sprijin. Se aruncase în gol şi

acum nu simțea sub picioare decât o suprafață netedă, alunecoasă. David făcea ceea ce făcea orice bun detectiv în timpul unui interogatoriu: când cineva mărturiseşte, îl laşi să vorbească. Şi impulsul era cât se poate de prezent. Simțea nevoia să vorbească.

— Voia doar să vorbesc cu tine. Fiindcă zicea că o iei razna. Şi atât, iar eu… Spune ceva!

— Ce să spun? întrebă el pe un ton distant.

Încă se mai auzea în vocea lui o urmă de răguşeală de la plânsul de dinainte, dar orice altă emoție dispăruse.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, spuse ea cu voce spartă.

— Ce *vreau* de la tine? Îhî, se vede că-ți petreci timpul cu tata. Chiar şi tu. A pus mâna până şi pe tine.

Din ochi i se prelinseră alte câteva lacrimi, dar el râse, un hohot răguşit şi amărât, fiindu-i confirmată până şi ultima suspiciune legată de lumea în care trăia.

Aşa că Stevie făcu ce fac toți vinovații când sunt încolțiți. Fugi. Era un impuls ridicol, dar era singurul care avea sens în momentul acela. O rupse la fugă pe alee, paşii ei bubuind înfundat pe dalele din pavaj. Dar părea absurd să fugă aşa, sub privirea lui David, aşa că o coti direct de-a curmezişul prin întunericul relativ al pajiştii. Fuga e una dintre cele mai umane reacții. Luptă sau fugi! Cum spunea terapeuta ei, odată ce începi circuitul reacției, trebuie să-l şi închei. Dacă simți că trebuie să fugi, fugi până îți spune corpul să te opreşti sau până ce eşti oprit de o forță exterioară.

Nefiind o alergătoare cu experiență, Stevie se opri când ajunse la adăpostul copacilor din cealaltă parte a pajiştii şi icni sec, cu gâtlejul dureros de la efortul respirației. Încetini puțin, cât să audă dacă David venea după ea. Bineînțeles că nu venea. David n-avea să mai fie niciodată în spatele ei.

Merse mai departe, către cercul de statui, corul bârfitoarelor de piatră, etern adunat între Casa Minerva şi iurtă. Se ținu de unul din socluri şi-şi trase sufletul. Trebuia să se adune. Să se gândească. Prietenii ei aveau să fie în iurtă, aşteptând-o. Era aşteptată acolo. Dar nu putea da ochii cu ei, nu putea risca să dea iar nas în nas cu David.

Se învârti puțin sub cerul negru şi îl urî pentru vastitatea lui.

Poate că avea să-şi sune părinții ca să vină s-o ia.

Nu. Vorbea frica din mintea ei. Trebuia să-şi bage mințile în cap. Trebuia

să…

Aduse rucsacul din spate spre față și deschise buzunarul din față, apoi cotrobăi prin el până dădu cu degetele de o cutiuță ca un degetar din metal, cam cât jumătate din degetul ei mare. O deschise şi vărsă conținutul în palmă.

O mică pastilă albă. Ativanul de urgență pe care-l avea mereu la ea „pentru orice eventualitate”. Cel pe care nu se aştepta, de fapt, niciodată să-l ia. Nu era o pastilă mare, aşa că o puse pe limbă şi-şi aruncă capul pe spate, apoi înghiți forțat în sec de câteva ori, până ce pastila i se duse pe gât. Avea să mai dureze ceva până să-şi facă efectul, dar măcar ştia că se îndrepta spre stomacul ei, unde avea să fie dizolvată şi trimisă în sânge.

Simțea nevoia să doarmă. Doar să-şi pună capul jos undeva, oriunde, şi să doarmă. Dacă acasă nu şi în iurtă nu, atunci…

Se întoarse către şopronul artelor şi porni cu paşi mari şi rapizi. Când ajunse la şopron, deschise cu cardul de acces şi trase uşa după ea.

Merse iute spre sala de yoga – o încăpere goală, cu acoperiş înalt, podea de bambus şi un perete de oglinzi. Închise bine şi uşa aceea, apoi, fără să ştie de ce, luă una dintre benzile elastice pentru yoga şi o răsuci pe clanță, legând capătul de o bară. Nu era cel mai impenetrabil sistem de apărare, dar tot era ceva. Apoi aprinse lumina, se asigură că nu era absolut nimeni în sală, apoi o stinse la loc.

Odată ce te apuci de făcut ceva bizar şi decizi să i te dedici fără rezerve, e mult mai uşor să îl duci până la capăt. Stevie începu să-şi construiască un mic adăpost în nişa în care se depozitau materialele pentru yoga. Îşi făcu un pat gros din saltele, pe care îl acoperi cu mai multe pături, pentru moliciune şi căldură. Împături o altă pătură ca s-o folosească pe post de pernă. Apoi clădi restul materialelor lângă acest cuib, construind un mic zid protector în jurul ei, astfel încât oricine ar fi băgat capul pe uşă, n-ar fi văzut decât un mic morman de pături şi saltele de yoga. Se urcă în patul pe care şi-l făcuse şi trase peste ea mai multe pături. Era linişte şi întuneric şi ea era teribil de singură. Vântul şuiera pe lângă clădire, iar copacii zgâriau acoperişul şopronului artelor. Păturile pentru yoga erau cam murdare şi cam aspre, dar erau suficient de călduroase. Scoase telefonul şi le scrise un mesaj lui Janelle şi Nate.

Sunt bine. Mă duc la culcare.

Răspunsul lui Nate veni rapid: *Unde dormi?*

Un minut mai târziu veni şi al lui Janelle: *Ai păţit ceva? Unde eşti?*

Răspunse amândurora: *N-am nimic, mă culc, ne vedem la micul dejun.*

Poate că avea să rămână aici pentru totdeauna.

Ellie…

Ellie era o fostă persoană dispărută, acum găsită. Cineva care fusese luată de vânt şi adusă acum înapoi.

Şi David…

Distrusese tot ce era între ei. Îl ucisese. Omorâse şi sentimentele ei şi pe ale lui, dar acum totul era la lumină. Închise ochii. Era groaznic de obosită.

Larry avea să ştie unde era – tot traseul ei jenant avea să fie vizibil pe camere. N-avea să dispară, ca Ellie. Parcă Larry era singurul om care îi păzea somnul, iar acesta era unicul gând ce-i aducea consolare.

17

În dimineața următoare, Stevie se trezi, ceea ce era un început bun. Când lucrurile merg prost, premiază-te cu un punct pentru orice.

Se ridică în capul oaselor. (Încă un punct.) Era înțepenită şi o durea tot, avea gura uscată şi părul sigur îi stătea aiurea. Pe obrazul drept simțea întipărit modelul de vafă al păturii de yoga şi întreaga ființă îi era îmbibată de mirosul slab de lavandă şi paciuli. Parcă trecuse peste ea un bolovan făcut din hipioți.

Pipăi în jur, încercând să-şi găsească telefonul printre lucruri. Era între saltelele de yoga pe care dormise. O informa că era ora 09:50 dimineața.

— Fir-ar să fie! spuse ea.

Când lua un ativan, avea tendința să doarmă mult şi profund. Lumea ar fi putut să încerce să intre în sala de yoga şi ea nici n-ar fi avut habar. Se iți pe deasupra micului zid de pături şi saltele să vadă dacă aşteptau la uşă ceva pasionați de yoga furioşi, dornici să-şi dezlănțuie chakrele. Nu se vedea picior de om. Se târî afară din cuibul ei. La finalul orei trebuia să-ți rulezi salteaua şi să-ți împăture şti pătura şi să zici *namaste* şi alte chestii de-astea, dar acum nu era la oră, aşa că Stevie împinse totul înapoi în ceva ce semăna cu aranjamentul corect şi desfăşură banda care ținea uşa închisă. Se uită afară şi văzu un cer cenuşiu şi o ploaie piezişă care izbea ferestrele.

— Mi se pare corect, bombăni ea.

Îşi frecă viguros cu mâna părul scurt, aşezându-şi-l pe cât posibil. Se frecă la ochi şi pe față ca să alunge orice rest de somn. Dormise în haina de vinil, deci acum se îndoia aiurea în sus la poale. Nici nu arăta bine, nici n-o făcea să se simtă bine, dar era ceva ce trebuia să facă orice detectiv. Probabil că avea să fie nevoită să petreacă noaptea într-o maşină sau în vreo clădire abandonată în timpul unei operațiuni de supraveghere. Detectivii erau întotdeauna neglijenți şi nedormiți. Sigur, se gândi ea împingând uşa sălii, nu toți dorm de bunăvoie într-o sală de yoga, dar ea o lua treptat.

Afară, dimineața montană o izbi cu rafale de vânt şi ploaie. Nu turna cu găleata, dar era o ploaie constantă şi rece. Cerul era incolor şi până şi culoarea vie a copacilor arăta ştearsă. Ziua asta diminua intensitatea vieții. Ploaia o ajută să-şi netezească părul zburlit şi să-şi îndrepte haina. Stevie îşi văzu de drum, îndepărtându-se de şopronul artelor. Când se apropie de Casa Mare şi de pajişte, văzu maşini şi dube de poliție, dar prezența lor era

discretă.

— Salut, spuse cineva.

Stevie se întoarse şi o văzu pe Maris apropiindu-se pe alee. Era îmbrăcată într-o imensă haină neagră, lăţoasă, cu colanţi negri şi cizme roşii şi era zgribulită sub o umbrelă mare, neagră pe deasupra, cu un cer albastru cu norişori albi imprimat pe dedesubt. Rujul ei roşu era cel mai viu colorat lucru pe o rază de kilometri întregi.

Stevie se opri s-o aştepte, exact când ploaia se întețea. Când Maris ajunse lângă ea, înclină umbrela către Stevie, încercând să o ajute, dar Stevie se alese doar cu marginea, ceea ce înrăutăţi lucrurile.

— Cum te simţi? întrebă Maris.

Stevie ridică din umeri.

— Sfinte Sisoe, ce oribil! spuse Maris scoţând o ţigară electronică din adâncurile hainei ei lăţoase. Nu-mi vine să cred… mă rog… adevărul e că, da, cred.

Era un rezumat foarte corect al experienței. Nu-ţi vine să crezi până la un moment dat, când crezi. Şi apoi, pur şi simplu, *asta e.*

Stevie nu-şi dorea deloc să meargă împreună cu Maris. Nu se putea spune că fuseseră vreodată apropiate. Dar, cinstit vorbind, Maris era singura persoană care părea sincer şi pe bune îndurerată de moartea lui Hayes. Nu fuseseră prea mult timp un cuplu (nu că ar fi fost cine ştie ce cuplu), dar ținuse la Hayes. Maris fusese amică şi cu Ellie, având amândouă firi de artiste. Maris merita puțină compasiune.

— N-am prea vorbit cu tine de când te-ai întors, spuse Maris. Şi acum… nu ştiu. Poate o să se închidă şcoala? Dar nu se poate să permită aşa ceva, nu? Tu ştii ce s-a întâmplat? Cum de a ajuns acolo?

Stevie clătină din cap.

— Se pare că ea şi Hayes umblau mult prin tuneluri, continuă Maris. Păreau să aibă o mulțime de secrete în comun. Crezi… Chiar ai crezut că Ellie a fost vinovata? Că ea l-a omorât pe Hayes? Adică… pe bune? Credeam că te înşeli, dar acum…

Aşa ar fi trebuit să fie. Ideea lui Stevie părea inițial exagerată, până ce aflase că Ellie fugise şi se ascunsese într-un tunel aşa de mult timp, că a ajuns să moară. Dar când Stevie se întoarse să se uite în direcția Casei Mari, care acum se înălța deasupra lor ca o masă amorfă într-o zi întunecată, convingerea ei începu să se evapore. Poate din cauza încrederii pe care o avea David în Ellie. Ori poate că se simțea vinovată.

Ceva era strâmb în acest peisaj. Nu reuşea să vadă ce, dar marginile nu se aliniau corect.

Maris încă mai aştepta un răspuns.

— Eu ştiu doar de scenariu, spuse Stevie. Că ea a scris *Sfârşitul*. Că i-a luat laptopul.

Maris trase câteva clipe din ţigară şi suflă un fuior de vapori.

— Dacă l-a omorât pe Hayes şi a murit în tunel, *asta e!* zise ea.

Părea o afirmaţie puţin cam dură. De fapt, părea foarte dură, dar avea o soliditate de necontestat.

Telefonul lui Stevie începu să sune. Îl scoase şi văzu că era un număr necunoscut, ceea ce era primul semn rău.

— Ne vedem mai încolo, îi spuse lui Maris.

Stevie alergă câţiva paşi către Casa Mare, ca să răspundă.

— Îmi cer scuze că te sun într-un astfel de moment, spuse o voce cunoscută. Am auzit că au fost ceva probleme azi-noapte.

Vocea senatorului King se auzea ca şi cum era pe un hol, înconjurat de oameni care trăncăneau în voie.

— A fost găsită Element Walker, continuă el. De David, dacă am înţeles bine. Aşa e?

— Da, răspunse Stevie.

Era surprinsă că nu tremura la auzul vocii lui.

— Ei, spuse el, măcar acum ştim unde a dispărut. Sigur, e foarte trist. Groaznic. Biata fată!

Edward King părea la fel de întristat de moartea lui Ellie ca cineva care tocmai a văzut o altă persoană scăpând pe jos o jumătate de gogoaşă. Stevie aşteptă. Era clar că David îl sunase pe taică-său. Orice s-ar fi întâmplat acum, Stevie putea şi avea să facă faţă. Putea să-şi descarce acum toată furia, să-şi manifeste confuzia, putea orice. Era timpul. Totul avea să ia sfârşit pentru ea aici, dar…

— Cum crezi că l-a afectat asta? întrebă Edward King. Faptul că a găsit cadavrul. Cum ţi s-a părut? El nu vrea să-mi spună cum se simte, aşa că trebuie să întreb pe altcineva.

Nu era întrebarea la care se aştepta.

— E întors pe dos, spuse ea.

— Ei, măcar asta e ceva normal. E bine. Pare să-i fie mult mai bine. Nu ştiu cum faci, dar cred că ai o influenţă foarte bună asupra lui. O să am grijă să-i sun azi pe părinţii tăi, să liniştesc apele, dacă i-a speriat ce s-a

întâmplat. Dacă stai să te gândeşti, de fapt asta înseamnă că acum sunt mai puține motive de îngrijorare. Bine. Pe curând!

Şi, cu asta, închise.

Deci, se părea că Edward King nu ştia că Stevie mărturisise tot. Cel puțin, nu încă. Stevie aproape că se cutremură, se gândi să meargă înapoi, apoi îşi aminti că nu avea unde să se întoarcă. Casa încă era scena unei crime – sau, mă rog, nu a unei crime, dar era o scenă. Accesul interzis. Le promisese lui Janelle şi lui Nate că avea să se întâlnească cu ei şi în momentele astea avea nevoie de ei.

Îşi continuă dramul către sala de mese. Din clipa în care intră pe uşă îşi dădu seama că toată lumea ştia ce se întâmplase în noaptea trecută. În primul rând, toată lumea era acolo, ceea ce era ciudat după petrecerea de Halloween. O şuşoteală generală, electrică, umplea încăperea. Maris era cu un grup de oameni la scaunele de lângă şemineul aflat chiar lângă uşă. Dar nu stătea pe scaun – era urcată în picioare pe unul. De fapt, era lăsată pe vine. Ca o cloşcă. Era o poziție bizară, una pe care-ar fi adoptat-o mai degrabă Ellie.

Ellie nu mai era. Noua Ellie îi lua locul.

Janelle îi făcu semn cu mâna din unul dintre separeuri. Stevie se duse către ea. Îi găsi acolo şi pe Nate şi pe Vi. Stevie se strecură pe banchetă.

— Unde ai fost aseară? întrebă Janelle.

— Cu cortul, răspunse Stevie.

— Unde?

— În sala de yoga. Era linişte. Sunetul ploii pe acoperiş era tare plăcut.

— Trebuia să stai cu noi. Cum te simți? Ai reuşit să dormi acolo?

Pe masă apăru o tavă. Era adusă de David, care se aşeză alături de ei. Nu ridică privirea spre Stevie. Luă o bucată de şuncă prăjită şi se apucă s-o rupă în bucățele.

Venele de pe fruntea lui Stevie începură să urle alarmate.

— Mă simt bine, răspunse ea.

— Şi tu? îl întrebă Janelle pe David. Că nici tu n-ai fost cu noi.

— Grozav, spuse el. Mă simt grozav.

Rupse iar din şunca crocantă. Se uită fix la Stevie, dar imaginea ei parcă ricoşă din ochii lui, fără să fie văzută.

Stevie simți că dispărea, că se făcea tot mai mică. Stingherea la toxică a conversației era evidentă. Nate mai avea puțin şi dispărea complet în puloverul de pe el. Vi îi aruncă rapid o privire îngrijorată lui Janelle.

Janelle, desigur, continuă să abordeze situația frontal.

— E frumos în iurtă, spuse ea. Au adus paturi şi au creat mici camere pentru noi cu ajutorul unor tapiserii.

— Mă bucur, spuse David. Toată viața mi-am dorit să trăiesc într-un târg în stil renascentist.

— Mă duc să-mi iau de mâncare, spuse Stevie ridicându-se de la masă.

Deşi trecuse ceva vreme de la ultima masă, Stevie descoperi că nu avea poftă de mâncare. Merse pe lângă bufet, privind lung în adâncurile chihlimbarii ale cuvei cu sirop de arțar cald, cu polonicul ei micuț. Gretchen se apropie din spatele ei, împingându-şi delicat tava, cu grijă să n-o atingă pe a lui Stevie, de parcă se putea molipsi de ceva.

— Aveți un an prost, voi, ăştia de la Minerva, spuse încet Gretchen. Îmi plăcea de Ellie.

— Şi mie, răspunse Stevie.

Acum, că o spusese cu voce tare, îşi dădu seama că era adevărat. Ellie era o tolomacă, dar altfel era plină de culoare. Ellie fusese prietenoasă din *start.* Era ridicolă în hainele ei zdrențăroase, cum se rostogolea din hamacul aflat în camera comună.

— Tu crezi că e vinovată? întrebă Gretchen. Pe bune?

— Nu ştiu, răspunse Stevie împingându-şi tava.

— Scuze, spuse Gretchen.

Stevie scutură din cap, dându-i de înțeles că era în regulă, deşi nu era deloc în regulă şi înaintă iute la coadă. Luă o porție de pepene pe post de mic dejun, ca să n-o întrebe nimeni de ce nu mânca, şi porni pe lungul drum înapoi către masă.

Nu făcuse nimic rău, îşi spuse ea ridicând privirea spre chipurile neiertătoare ale dovlecilor sculptați aşezați pe cornişe. Stătuse alături de David în momentele lui de durere. Apoi îi spusese adevărul. Asta era tot.

O făcuse într-un fel oarecum răutăcios, fără niciun motiv pe care să-l poată identifica, după ce el îşi pusese sufletul pe tavă?

Termină, îşi spuse. *Termină odată. E-n regulă. Stai jos şi gata. E-n regulă.*

Spațiul dintre ea şi masă o amenința, când lungindu-se, când scurtându-se. Lumea se întorcea să se uite la ea când trecea, unii cu urme din costumația de seara trecută încă prezente pe piele şi în păr. Nişte sclipici aici, nişte dermatograf întins dincolo, câteva şuvițe colorate.

Stevie era la jumătatea drumului către masă când uşile cantinei se

deschiseră şi intră un mic grup de profesori, printre care Spuneți-mi Charles, Jenny Quinn şi Larry. Mai era şi asistenta medicală a şcolii, psihologii, Pix, şi alți câțiva profesori. Eliberară un pic de spațiu, oferindu-i lui Stevie ocazia să se aşeze lângă Janelle fără să mai fie privită şi să înceapă să-şi îndese pepene în gură.

Charles, îmbrăcat azi solemn, în pantaloni gri şi cămaşă neagră, se urcă în picioare pe unul din scaune. Jenny Quinn stătea lângă el, trecând tăcută în revistă pe toată lumea din încăpere. Şi ea era îmbrăcată în gri şi negru – pantaloni negri de crep, pantofi negri fără toc şi un pulover imens, de lână cenuşie, care-i ajungea până la genunchi. Era genul de obiect nebunesc, magic, care arăta de parcă era dintr-unul din serialele polițiste scandinave ale lui Stevie. Îşi prinsese părul într-un coc perfect, în creştetul capului, ca o gogoaşă. Avea fața ferm încremenită într-o expresie neutră şi-şi plimba privirea dintr-o parte în alta a încăperii ca un scanner. Căuta ceva, dar Stevie habar n-avea ce.

— Alo, alo! spuse Charles ridicând brațele. Se poate puțină linişte?

Cantina se potoli în câteva secunde. Stevie se întoarse să asculte. Simțea privirea lui David ațintită în ceafa ei.

— După cum cred că cei mai mulți dintre voi ştiți deja, am suferit o cumplită pierdere. Aseară a fost găsită Element Walker. Îmi pare nespus de rău s-o spun, dar nu era în viață.

Tăcerea de moarte din cameră spunea că toată lumea ştia asta, dar să auzi vestea rostită cu voce tare era cu totul altceva.

— Vreau să vă spun ce ştim şi ce urmează să se întâmple, continuă Charles. Se pare că Ellie a suferit un accident şi a ajuns să rămână blocată într-un tunel – un tunel de care nu ştiam, un tunel care va fi inspectat imediat şi închis. O singură clădire, Casa Minerva, a fost afectată, deci vom lucra cu locatarii din Minerva ca să le găsim cazare…

Se foi puțin şi-şi băgă mâinile în buzunare. Atenția lui Jenny era acum îndreptată către masa unde se aflau cei de la Minerva.

— …ultimele câteva săptămâni au fost încărcate de o teribilă tristețe. Ceea ce vreau să ştiți, ceea ce *trebuie* să ştiți e că siguranța voastră, sănătatea voastră, bunăstarea voastră emoțională sunt cele mai importante pentru noi. Vom fi la dispoziția voastră. Vom avea…

— Psihologi, mormăi în barbă Nate. Şi *tu* primeşti un psiholog şi *tu* primeşti un psiholog şi *tu* primeşti…

Janelle se întinse şi îl apucă de mână, iar Nate se opri.

— …toate resursele disponibile. Unii dintre voi s-ar putea să aibă nevoie de timp liber ca să-şi viziteze familiile. Ne vom ocupa să organizăm asta, dacă simțiți nevoia. Puteți veni oricând să vorbiți cu *oricare* dintre noi.

Charles îi dădu înainte despre proceduri şi sentimente. Stevie mai băgă un cub de pepene în gură şi-l mestecă încet. Mintea ei decise că nu avea ce face aici şi făcu o mică excursie înapoi, la ora de anatomie. *Dis* înseamnă separare. Aşa multe cuvinte cu *dis*. *Disperare. Distanță. Disociere.*

Toate se aplicau vieții ei.

Charles coborî de pe scaun. Ordinea fu restabilită şi cantina începu iar să zumzăie încetişor, toată lumea schimbând păreri despre ceea ce tocmai auziseră.

— Deci se închide şcoala sau cum? întrebă în cele din urmă Nate.

— Sperăm că nu.

Răspunsul venise de la Jenny Quinn, care se apropiase de masa lor. Deşi o văzuse de multe ori pe dr. Quinn sau o auzise de mai multe ori vorbind, Stevie nu luase niciodată parte la o discuție față în față cu ea. Dr. Quinn era unul dintre cei mai redutabili academicieni de la Ellingham. Făcea parte din mai multe comitete şi era membră a mai multor institute decât putea număra pe toate degetele de la mâini şi de la picioare. Grupuri de cercetare o curtau. Harvard încă mai suferea după ea şi aştepta telefonul ei. Era a doua în ierarhie după Charles, ceea ce părea puțin probabil, până îți aminteai că Charles era bărbat. Chiar şi la Ellingham, mentalitatea de patriarhat îşi arăta chipul hidos. Tot ea era prima persoană pe care o văzuse vreodată Stevie că purta ceea ce erau vădit branduri de lux. Nu doar chestii în trend.

Chestii care fuseseră prezentate pe *podiumuri de modă.*

— Nathaniel, spuse ea. Am vrut să văd cum te simți.

Nate înghiți vizibil în sec.

— Bine?

Ochii lui Jenny încă mai scanau totul, trecând de la un chip la altul. Îi aruncară o privire lui Nate, alunecară spre Janelle şi Vi, se opriră o clipă când surprinseră privirea lui Stevie, apoi poposiră asupra lui David. Acesta avu parte de o privire lungă, scrutătoare, apoi ea reveni la Nate.

— Dacă situația asta îți creează probleme în scrierea cărții… spuse ea. Apelează la mine.

Studie din nou fiecare chip de la masă. Stevie nu-şi dădea seama pentru ce venise Jenny Quinn până la ei, dar clar nu ca să vadă cum se descurca Nate în lumea sentimentelor ori a dragonilor. Avea cu totul alt scop, pe care

se hotărâse să nu-l împărtăşească, iar acel scop avea legătură cu David, care acum se uita fix în farfurie şi-şi împungea mâncarea cu furculița.

— Am o întrebare, spuse Janelle. Am nevoie de o însărcinare. Trebuie să fac ceva. Ce putem *face?*

Peste trăsăturile lui Jenny se aşternu o expresie ce ar fi putut însemna aprobare.

— Cred că un mesaj ferm, pozitiv, venit din partea elevilor ar fi de mare impact, spuse Jenny. Dacă o să apară în ziare, şi chiar o să apară în ziare, elevii ar trebui să ia parte la transmiterea mesajului. Ellingham e o instituție. Suntem aici de foarte mulți ani şi sperăm să fim aici încă mulți ani de acum încolo. De fapt, probabil că ne vom extinde, poate chiar ne vom dubla ca dimensiuni. Deci poate că ai putea să organizezi elevii, ce zici? Să vă faceți auziți. Puteți creiona mesajul împreună cu mine şi apoi să lucrați cu echipa de mass-media.

— Asta pot să fac, spuse Janelle. Asta pot să fac.

— Absolut, spuse Vi. Am lucrat la mesajele mai multor campanii, de tot felul.

— Bine, spuse Jenny.

Apoi se retrase. Janelle şi Vi se strânseră una lângă alta ca să înceapă să discute despre noua sarcină. David îşi luă tava şi porni spre uşă, aruncând-o în container în drum spre ieşire.

— Aşa, spuse Nate întorcându-se spre Stevie şi vorbind cu voce scăzută. Ai de gând să-mi spui ce naiba se întâmplă?

18

— Deci, stai aşa, ca să pricep, spuse Nate plimbându-se în sus şi-n jos. David Eastman e fiul lui Edward King.

— Să nu mai spui nimănui, zise Stevie.

Stătea pe teancul de saltele de yoga, în lumina mohorâtă a dimineţii ploioase. Nate era genul de om care nu reuşea să stea liniştit sau să se uite la tine dacă conversaţia se prelungea prea mult, aşa că traversa încăperea dintr-o parte în alta, ridicându-se puţin în braţe pe bară, urmărind cu degetul îmbinarea dintre oglinzi şi perete. Făcea toate astea fără să stea o clipă locului.

— Eşti aici datorită lui Edward King. Şi treaba ta e să ai grijă ca David să-şi păstreze echilibrul?

— În mare, da, spuse Stevie.

— Şi e normal aşa ceva?

— De unde vrei să ştiu eu ce e normal? întrebă Stevie trăgând de un fir ieşit din manşeta hanoracului.

— Dar i-ai spus lui David, spuse Nate. Că tatăl lui e motivul pentru care eşti din nou aici.

Stevie îi povestise lui Nate totul în linii mari, dar nu şi detaliile sângeroase, cu plânsul şi fugitul.

— Numai că Edward King nu părea să ştie asta când m-a sunat azi-dimineaţă, adăugă ea.

— Te-a sunat azi-dimineaţă?

Stevie nu ajunsese până acolo cu povestirea. Era o povestire tare lungă.

— Doamne, Isuse Cristoase, spuse Nate dându-se uşor cu capul de peretele de oglinzi. Asta e şcoală sau suntem cumva supuşi unui experiment?

Stevie clătină din cap.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Nate.

— Nu ştiu.

— Dacă David îi spune lui taică-său, ai putea să dispari în orice moment de-aici? Cum aşa?

— Cred că ar vorbi cu părinţii mei sau ceva de genul ăsta, spuse ea. Ascultă de el. Are influenţă şi… avioane. Poate face aproape orice.

— Doamne fereşte! *Doamne fereşte,* Stevie!

— Tu ai vrut să ştii! spuse ea.

— Janelle ştie?

— Nu. N-am putut spune nimănui.

— Ai de gând să-i spui?

— Probabil. Şi-aşa îl urăşte pe David.

Stevie îşi frecă tâmplele.

— Auzi? Am ceva de făcut. Ar mai fi un lucru…

Îşi deschise rucsacul, scoase cutia de tablă şi o aşeză pe podea.

— Aia ce mai e? întrebă Nate. O să iasă cumva şerpi din ea?

— E dovada faptului că persoana care a scris misiva semnată Maestrul minciunilor nu e aceeaşi cu persoana care le-a răpit pe Alice şi Iris Ellingham. Am găsit-o în camera lui Ellie.

Nate îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Stevie nu-l mai auzise niciodată râzând aşa. Era un râs profund, care umplea camera, parcă ricoşând în oglinzi şi podea.

— Acum chiar că faci mişto de mine, spuse el. Ai o înțelegere secretă cu un senator, care e tatăl lui David, doi oameni sunt morți, iar tu ai dovezi noi în cazul Ellingham.

— De aceea am note aşa proaste la anatomie, explică Stevie.

— Parcă eşti din filme, jur.

— Orice mi s-ar întâmpla aici, cazul ăsta trebuie rezolvat. Dacă mă alungă de aici, am nevoie de ajutorul tău.

Nate îşi apăsă rădăcina nasului şi mai dădu o tură de cameră.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Bine. Da. Bine. Sigur. Hai să rezolvăm cazul secolului. De ce naiba n-am face-o, nu?

Lui Stevie îi sună telefonul şi ea îl scoase din buzunar. Număr necunoscut.

— Of, Doamne, spuse ea. Cred că e el.

— Cine?

— Edward King.

Telefonul continuă să sune. Stevie se gândi o clipă să dea cu el de perete, apoi se hotărî că era mai bine să răspundă decât să nu afle niciodată cine era.

Dar nu era Edward King. Era Larry.

— E aici cineva care vrea să te vadă.

— *Aici?* întrebă ea.

Nate ridică din sprânceană.

Regula numărul unu a Academiei Ellingham era că nimeni nu avea permisiunea să intre pe domeniu cu excepția elevilor şi angajaților. Nici măcar părinții nu puteau veni decât în zile şi la ore dinainte stabilite. Drumul nu putea susține un trafic mare, iar şcoala îşi făcea un titlu de glorie din faptul că favoriza un spirit de învățare creativ, ceea ce însemna că nu intra pe domeniul său oricine, oricând. Vizitatorii erau rari şi toți cei veniți în ultimul timp aveau legitimații de polițişti.

Deci, părinții ei. Veniseră. Totul se terminase. Se simți pleoştită, cum stătea aşa, prăbuşită pe saltelele de yoga.

— Dr. Fenton, spuse Larry. Te aşteaptă la Casa Mare.

★

Când ajunse la Casa Mare, Stevie o găsi pe dr. Fenton sprijinită de biroul agentului de pază, cufundată într-o conversație cu Spuneți-mi Charles. Şi nu venise singură. Hunter stătea pe un scaun de lângă uşă, arătând de parcă îşi dorea să intre în pământ. Purta nişte blugi vechi şi un tricou cu mânecă lungă şi avea aerul cuiva care fusese târât împotriva voinței lui la întâlnirea amoroasă a altcuiva.

— …e o reală lucrare ştiințifică, tocmai spunea ea. Depăşeşte cu mult calitatea originalului.

— O să am grijă să o citesc, zise Charles.

De data asta, Căpitanul Entuziasmului arăta de parcă primise o lecție de la cineva mult mai obositor decât el. Se foi stingherit şi se uită la ceas.

— Stevie, spuse el când ea se apropie. Dr. Fenton a urcat până aici ca să…

— Am vrut doar să văd cum stai cu verificarea acestor referințe, îl întrerupse Fenton luându-şi carnețelul. Dar se pare că am nimerit într-o zi proastă.

— Da, spuse Charles. Cred că cel mai bine ar fi să veniți la mine în birou ca să ne uităm împreună la program. Ne ia doar câteva minute.

— Credeți că ar fi posibil ca nepotul meu să arunce o privire în jur? întotdeauna şi-a dorit să vadă acest loc.

Hunter continuă să foreze podeaua cu puterea minții.

— C… cred că ar fi în regulă, spuse Charles pe un ton care numai asta nu sugera. Stevie, îl poți conduce tu pe Hunter într-un scurt…

Nu rosti apăsat ultimul cuvânt, dar ideea era clară.

— …tur al campusului. Dr. Fenton, dacă ați putea veni cu mine…

Când ieşiră afară, Hunter oftă din toți rărunchii. Ploaia se mai potolise

puțin, lăsând în urmă o zi cenuşie mustind de apă, dar suficient de bună pentru o plimbare.

— Iartă-mă, spuse el imediat, m-a obligat să vin. Ştiu că n-ar trebui să fim aici. Şi ea ştie asta. Îmi pare tare rău. Nu e nevoie să-mi arăți campusul. Pot să aştept în maşină.

— Nu, îl linişti Stevie. Nu e nicio problemă. E o zi…

— Proastă, completă el. Ştiu.

— Ştii?

— Veştile se răspândesc ca vântul, spuse el. E adevărat? Au găsit-o pe fata aia?

Stevie încuviință din cap. Nu adăugă că *ea* o găsise pe fata aia. În cenuşiul noii zile, această realitate i se lăsă apăsător pe umeri. Găsise un cadavru şi asta era… în regulă. Nu era grozav. Nu era fericită. Dar îşi păstra capul pe umeri. Undeva, se declanşase un mecanism de gestionare a traumei.

— Cum ați ajuns aici? întrebă Stevie.

— I-a spus persoanei de la poartă că avea stabilită o întâlnire cu dr. Scott. Probabil că i-a spus că putea urca.

— Ce vrei să vezi? întrebă Stevie.

Hunter privi în zare, dincolo de fântâna lui Neptun, la vasta întindere a pajiştii.

— Chiar că e extraordinar, spuse el. Îmi pare rău că am venit aşa, dar tot e mişto că o văd. Nu ştiu de unde să încep.

— Păi, de pe-aici? spuse ea.

Stevie porni către zona cu iarbă.

— Iartă-mă, spuse el din nou. Putem s-o luăm pe potecă?

Îşi ridică cârja.

— O, Doamne. Scuză-mă! Da.

— Nu-ți face probleme. Doar că se înfige în pământ, mai ales dacă e ud.

Stevie decise că dintre cele două direcții posibile, cel mai bine era să o ia la stânga, către clădirile în care erau clasele. Probabil că acestea aveau să fie mai puțin populate. Dacă ar fi văzuți de David, toată situația asta bizară ar fi şi mai neplăcută. Biblioteca era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să înceapă turul din acel punct, aşa că îl conduse pe Hunter într-acolo.

Hunter privea totul admirativ, cu ochii tot mai mari. Stevie citi pe chipul lui regret şi dorință.

— Locul ăsta e fantastic, spuse el în timp ce mergeau printre clădirile cu

săli de clasă. E mai tare ca în poze.

— Nu e rău, spuse Stevie.

— Ei, hai, că ştii că e mai bine de-atât!

Ea ridică din umeri.

— Deci cineva va primi toate astea, spuse el.

— Poftim?

— Dacă o găseşte pe Alice. Cineva primeşte toate astea.

— E doar un zvon de pe internet, spuse Stevie.

— Nu şi după părerea mătuşii mele.

— Ei, pe naiba, spuse Stevie clătinând din cap. Doar nu crede aşa ceva!

— Ba crede, răspunse el.

Hunter o luă puțin înainte şi se aşeză pe banca dintre statuile aflate în apropiere.

— Spune că… începu Hunter, apoi oftă adânc. Robert Mackenzie ăla i-a spus că la testamentul lui Ellingham s-a adăugat ceva, în care se zice că oricine o găseşte pe Alice, vie sau moartă, primeşte o avere imensă.

— Ce tâmpenie, zise Stevie clătinând din cap. E un zvon vechi, ca şi ăla cum că toată chestia a fost o înscenare sau că Alice trăieşte în pod şi are 100 de ani. Apropo, am fost în pod. Nu e acolo.

— Mătuşă-mea îl crede.

— Ba nu, spuse Stevie. Nimeni dintre cei care iau în serios investigația nu crede că e adevărat. Dacă ar fi, ar şti toată lumea. Asta ar fi şi ideea… să spui tuturor ca să se ducă să o caute pe Alice. Nu oferi o recompensă fără să le spui oamenilor să pornească să caute.

— După spusele mătuşii mele, zise Hunter, Mackenzie nu s-a supus ordinelor. Spunea că totdeauna l-a supărat faptul că a acceptat fără să protesteze tot ce s-a întâmplat în noaptea răpirii. Credea că dacă ar fi încălcat ordinele lui Ellingham şi ar fi chemat imediat poliția, lucrurile ar fi putut să se termine altfel. Când Ellingham a scris codicilul ăsta, i-a spus lui Mackenzie să dea de veste despre el în toate cele patru zări. Mackenzie a crezut întotdeauna că Alice era moartă şi, chiar dacă nu era, avea să fie mai în siguranță dacă miza găsirii ei nu era aşa de mare, dacă vâlva se potolea. Dacă această provocare ar fi fost răspândită în lume, fiecare escroc şi şarlatan ar fi venit peste ei. Şi după aceea, când Ellingham a murit, Mackenzie a simțit nevoia să-i protejeze averea. Nu voia ca banii să fie furați, voia să fie folosiți la ceva bun. Aşa că s-a asigurat că codicilul nu avea să vadă lumina zilei.

— Deci undeva există o hârtie magică, de existența căreia nu știe nimeni și pe care scrie: „Găsește-o pe Alice și câștigi un premiu!”

— Nu spun că eu cred asta. Spun că asta crede mătușa mea și ea *jură* că știe de la Mackenzie.

Stevie se opri și se gândi o clipă.

— *Trebuie* să mai știe cineva, zise apoi.

— Ea spune că sunt oameni care știu. Cei din consiliul de conducere, care conduc academia și trustul. Iar ei nu au voie să moștenească. Toți sunt de acord să păstreze secretul, ca să nu fie asediați mereu de vânători de comori. Îți dai seama? E vorba de o tonă de bani!

Stevie își dădea seama. Chiar și așa, apăruseră de multe ori femei care se dăduseră drept Alice, dar niciuna nu trecuse de teste. Erau informații secrete despre Alice pe care ele nu le știau. Singurele care încercaseră mai recent eșuaseră la testarea ADN-ului.

— Deci tu vrei să spui că mătușa ta face toate astea pentru bani? întrebă ea.

— Cred că la început a vrut să scrie o carte, dar da. Acum e, practic, unu’ de-ăia care umblă cu detectorul de metale în căutarea orașului dispărut al aurului.

Ideea de a face asta pentru bani îi lăsă lui Stevie un gust amar.

— Îți spun asta fiindcă nu-mi place că se folosește de tine. Nu-mi place cum am ajuns azi aici. De aceea am vrut să-ți dau numărul meu de telefon. Toată situația asta are un iz scârbos. A mai avut contacte aici, în școală. Nu ești singura persoană de-aici cu care a vorbit *anul ăsta.*

— Cu cine a mai vorbit? întrebă ea.

— Nu știu. Am auzit-o vorbind la telefon cu cineva care sigur era de-aici, din campus. Era foarte secretoasă. Și ți-a pomenit numele.

— Cum așa? Ce spunea despre mine? întrebă Stevie.

— N-am reușit să deslușesc mare lucru. Am prins numele tău, ceva despre Ellingham și atât.

— Când s-a întâmplat asta?

— Mai la începutul anului, fiindcă era mai cald ca acum și aveam toate geamurile deschise. Dar școala începuse sigur. Să zic… pe la jumătatea lui septembrie?

— Crezi că mătușa ta vorbea cu Hayes sau cu Ellie?

— Nu știu. Posibil.

Dacă Fenton fusese în contact cu Hayes sau cu Ellie…

Avea mai mult sens să fi fost Hayes. El venise cu ideea să facă filmulețul. Hayes fusese cel care voise să intre în tunel. Hayes şi ideile lui crețe. Fenton aborda oameni care să facă cercetări pentru ea. Să fi apelat Fenton mai întâi la Hayes şi, după ce el murise, să fi venit la Stevie? Oare era ea rezerva lui *Hayes?*

Trebuia să ignore pentru o clipă acest gând, fiindcă era mult prea enervant. Poate că Fenton îl convinsese cumva pe Hayes că se putea umple de bani dacă se apuca de explorat tuneluri.

Din spatele lor se auzi un zgomot şi Germaine Batt îşi făcu apariția cu căştile pe urechi. Văzută de departe, părea că trecea şi ea pe acolo, ducându-se undeva, dar lui Stevie i se părea foarte improbabil. Avea senzația oribilă că Germaine auzise fiecare vorbă şi că Stevie tocmai îi întorsese favoarea.

19

— Care e distracția ta preferată de la Disney World? întrebă Mudge scoțând banderola elastică de mușchi şi grăsime din jurul unui ochi de vacă.

— N-am fost niciodată, spuse Stevie.

Stevie stătea la vreun metru distanță, cu şorțul de laborator pe ea, strângându-şi cafeaua în palmele îmbrăcate în mănuşi chirurgicale. Mudge lucra la tava de disecție. Stevie simțea în nări mirosul de formaldehidă.

Trecuseră cinci zile de la Ellie. Aşa se gândea Stevie la ea. Aceasta era perioada post-Ellie. Poliția îşi terminase treaba la Casa Minerva. Lucrurile lui Ellie nu mai erau acolo şi singura zonă de interes era intrarea în tunelul de sub scări. Instalaseră deasupra panoului ascuns o închizătoare masivă cu arc, încuiată cu un lacăt serios, nu părea să fie genul pe care-l puteai descuia cu o clamă de păr. În plus, panoul era traversat de trei benzi încrucişate puse de polițişti.

Aşa cum are obiceiul, viața se întorsese la normalitate. Apăruseră, desigur, ştiri în presă. Dar concluzia generală era că chestiunea morții lui Hayes ajunsese la sfârşitul ei natural. După ce făcuse ceva rău, persoana responsabilă făcuse o altă alegere proastă, care dusese la moartea ei. Presa le dăduse atenție o zi întreagă, dar apoi ştirea fusese scoasă din jurnale, când apăruse ceva nou câteva ore mai târziu. Părinții fuseseră sunați şi calmați. Iar Edward King îşi aruncase iar vraja asupra părinților lui Stevie, asigurându-i că Ellie primise exact ce merita şi nu mai avea absolut niciun motiv să fie îngrijorați.

Iar David… era prezent. Nu mai făcea meditație matinală cu urlete şi nici nu mai dormea pe acoperiş. Continua să meargă la ore, dar nu vorbea niciodată cu Stevie. Nici măcar o dată. Parcă Stevie nici nu exista.

Însă uneori îi *zâmbea* din senin. Zâmbea de parcă ştia ceva despre ce exista înăuntrul ei, o mare glumă cosmică pe care n-avea să o dezvăluie niciodată.

Stevie se ascundea în camera ei pentru lungi perioade, ieşind doar ca să mănânce şi să meargă la ore, iar uneori nu-şi mai bătea capul nici cu mâncarea. Motiva că avea de învățat, iar Janelle îi aducea caserole cu mâncare de la cantină.

— Probabil crezi că a mea ar fi Casa bântuită, continuă Mudge. Nu e. Îmi place Casa bântuită, dar preferatul meu e Concertul country al

ursuleților muzicanți.

— Odată îndepărtat țesutul extern, spuse Pix din fața clasei, puteți continua cu o incizie în cornee.

— Ce-mi place la el…

Mudge lăsă jos foarfeca şi întinse mâna după bisturiu.

— …e că nu se schimbă. Niciodată. E acolo din ziua inaugurării parcului şi unii cred că e plictisitor, dar…

Făcu expert o incizie de-a curmezişul ochiului. Lichidul dinăuntru se scurse în tava de disecție.

— …adevărul e că e de-a dreptul heavy metal. Unul din urşi cântă un cântec despre sânge, pe şa. Ar trebui să te duci să-l vezi. E foarte tare! Dar dacă vorbim despre maşinării în care-mi place să mă dau…

— Lichidul pe care îl vedeți e umoarea apoasă, spuse Pix. Ajută la menținerea formei corneei. Aşa, acum trebuie să treceți prin scleră…

— Ca maşinărie, spuse Mudge, lumea vorbeşte mereu de Space Mountain, dar ăla nu e cea mai bună maşinărie Disney. E o tâmpenie inspirată de era spațială de la mijlocul secolului trecut. Cea mai bună cursă e Dumbo.

— Şi ce e sclera, Stevie? întrebă Pix, care venise lângă ei.

— Albul ochilor? răspunse Stevie.

— E membrana protectoare exterioară. Apropie-te puțin. Disecția e dificilă la început, dar te obişnuieşti. Gândeşte-te câte lucruri va trebui să vezi dacă te faci detectiv!

Probabil că acestea erau singurele cuvinte care o puteau clinti din loc. Stevie se apropie cu un pas de tavă. Era adevărat că probabil avea să fie nevoită să se obişnuiască să vadă disecții în cariera pe care şi-o alesese, dar asta era altceva. Era un ochi imens, care se uita la ea din mâna lui Mudge, în timp ce acesta îl tăia în jumătate aşa cum alții taie un măr.

— Tu cum te mai descurci? întrebă Mudge.

— Cu?

— Moartea lui Ellie. Trebuie să ai mare grijă de tine.

Mudge puse jos bisturiul şi cotrobăi prin trusa de disecție după o sondă.

— Vreau să ştii că sunt la dispoziția ta dacă vrei să vorbeşti cu mine despre orice.

Stevie se uită în sus la înaltul ei partener de laborator înveşmântat în negru, cu mănuşi de cauciuc în mâini şi şorț de plastic. Din cauza lentilelor mov cu pupilă de şarpe era greu să îi citeşti expresia din privire.

— Mersi, spuse ea.

— Mă ofer, atâta tot. E important să anunți oamenii că eşti deschis la orice discuție.

— Acum scoateți irisul, aflat între cornee şi cristalin, spuse Pix dând ocol încăperii.

Mudge îi întinse jumătatea de glob ocular cu un gest care spunea *o vrei tu?* Stevie scutură din cap. El o puse jos şi continuă să lucreze. Pe Stevie o usturau căile respiratorii din cauza mirosului de formaldehidă, amintindu-i de mirosul din tunel.

Nu te gândi la asta!

— Cum a ajuns acolo? se întrebă Stevie cu voce tare.

— Ellie? spuse Mudge. Întotdeauna a fost aşa. Îi plăcea să caute locuri periculoase.

— Dar am fost în subsol, spuse Stevie.

Nu voia deloc să discute cu Mudge despre asta, dar acum, că îi smulsese comentariul, vorbele i se revărsau de pe buze.

— Nu văd cum ar fi putut să găsească deschizătura aceea. Trebuie să mai fi fost şi altă dată acolo.

— Ştiai că… spuse el, sunt kilometri de tuneluri sub Disney World? Li se spune uşi utilitare. Walt Disney s-a supărat când a văzut un cowboy trecând prin Ținutul Viitorului ca să ajungă la Ținutul de Frontieră… asta se petrecea la Disneylandul din California. Aşa că în Florida a pus să se construiască aceste tuneluri. Deci seamănă puțin cu ce e aici. Ăsta e un fel de Disneyland educațional.

Stevie habar n-avea cum să răspundă la aşa ceva.

— Disney World e construit pe o mlaştină, continuă Mudge. Tot ce e acolo trebuie construit în sus. Aşa că tunelurile sunt la nivelul solului. Disney World e construit, de fapt, pe teren înălțat artificial, în pantă. Lumea nici nu observă, pentru că trecerea e extrem de graduală.

Mudge scoase triumfător din ochi o chestie transparentă, gelatinoasă, cam cât o monedă mică. Semăna puțin cu o meduză.

— Cristalinul, spuse el. Îl aşează pe tavă.

— Cristalinul, spuse ea.

Telefonul ei zumzăi în buzunar şi îl scoase discret. Primise un mail. Pentru o clipă, numele expeditorului îi provocă nedumerire – Ann Abbott. Dar apoi îşi aduse aminte. Doamna cu făina. Doamna cu salatele şi jeleurile. Dădu sonda jos de pe bancul de lucru ca din greşeală, ca să se poată apleca

după ea şi să citească:

Dragă Stevie,

Îți mulțumesc din suflet pentru mesajul tău! Îmi cer scuze că-ți răspund aşa târziu. Nu mă descurc deloc cu poşta electronică. Mă bucur mult că ți-a plăcut **Mai bun ca la mama acasă!** Nici n-am ştiut că se mai găseşte pe piață.

Ca să răspund la întrebarea ta, din câte ştiu eu, există foarte puține informații despre Francis Crane. Cea mai mare parte a averii familiei a ajuns la fratele ei mai mare, care a murit prin anii ’60. Cred că a avut loc un fel de scandal în familie, care a avut ca rezultat excluderea aproape totală a lui Francis din testament.

Dar când scriam cartea am vorbit cu altcineva din familie şi parcă îmi amintesc că spunea că era posibil ca Francis să fi plecat în Franța chiar înainte de război, locuise la Paris şi avea o fiică. O să încerc să aflu mai multe acum, că m-ai făcut curioasă.

E minunat că eşti la Academia Ellingham. Pare să fie un loc absolut magic!

Toate cele bune,
Ann Abbott

Ei, tot era ceva. Urma lui Francis nu se ştersese de tot.

— Ai pierdut ceva? întrebă Pix de pe cealaltă parte a bancului de lucru.

Mudge n-o dădu de gol când se uită în jos, la Stevie. Ea împinse telefonul sub rucsac şi reapăru cu sonda.

— Vă aduc una curată, spuse Pix luând-o. Să folosiți întotdeauna instrumente curate, chiar şi pentru operațiuni ca asta. Lucrați curat.

Mudge continuă cu incizia.

— Asta de-aici…

Mudge împunse ochiul cu degetul, arătându-i o bucățică de substanță ca o peliculă.

— Retina. Aici se ataşează fibrele nervoase. Şi tot ce loveşte direct punctul unde se ataşează fibra nervoasă constituie unghiul mort. Prin singurul loc pe unde intră toată informația, nu poți vedea, de fapt, absolut nimic.

Îşi puse pentru o clipă mâinile în şold, apoi se scărpină cu mâna

înmănuşată după ureche.

— Sunt oameni care vor să dispară Concertul country al ursuleților muzicanți, spuse el. Fiindcă nu e o maşinărie cu care poți să faci o cursă şi nu există un film numit aşa. Dar nu asta e ideea. Cred că dacă elimini Concertul country al ursuleților muzicanți, elimini sufletul din Disney World. Nu e vorba de bani, e vorba de ursuleți.

★

Când ieşiră de la oră, Stevie speră să-l vadă pe David aşezat pe bancă, cum îl găsise în ziua aceea, cu ochelarii ăia stupizi de soare pe nas. Dar, cu excepția unei păsări, banca era goală. Plănuise să se întoarcă în cameră şi să stea în labirintul ei din cărți şi caserole în care îi fusese adusă mâncarea, până se stingea soarele sau măcar până îi venea o idee mai bună.

Şi-i venise o idee mai bună. Sau, mă rog, *o* idee. Ce spusese Mudge cu câteva minute în urmă? „Nu e vorba de bani”? Banii. Fenton credea în banii oferiți ca recompensă. Niciunul dintre cei ce studiau serios cazul nu credea în existența banilor. Banii erau un zvon, o himeră… genul de chestii în care credeau cei care susțineau că Pământul e plat, sau ăia care erau convinşi că aselenizarea era falsă. Nu exista nicio comoară de vânat la Ellingham.

Dar! Fenton era o cercetătoare serioasă. Poate că era un pic dusă. Avea cu siguranță nişte probleme. Dar cunoştea materialul. Nu s-ar fi lăsat păcălită *aşa* de uşor.

Şi… Stevie se trezi că mergea către Casa Mare… ceva ce îi ajunsese la ureche… ce Dumnezeu era? Ceva legat de bani. Cineva tocmai spusese ceva despre bani. Cine? Derulă filmul înapoi în minte, revăzând conversații. Bani.

Aici! O găsise. Când Jenny Quinn venise la masa lor, la cantină. Spusese că şcoala era pe cale să se extindă. Extinderile costă bani. Bani care pot veni de oriunde, desigur. De la un donator. Poate de la Edward King. Dar aici părea să fie vorba despre o *mulțime* de bani. Genul de sumă ce ar putea proveni dintr-o moştenire imensă, obținută recent.

Dacă era adevărat? Dacă numărau zilele până puneau mâna pe banii pentru Alice? Dacă găsirea lui Alice valora o avere ce putea schimba viața cuiva pentru totdeauna? Mai multe vieți, chiar?

În timp ce această posibilitate i se învârtea prin minte, observă că Larry ieşea din Casa Mare şi pornea în direcția ei. Apoi îşi dădu seama că venea către ea, ca şi cum nu era o întâmplare. Avea pe chip o expresie sumbră.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse lui Stevie. Mergi puțin cu mine.

Peste uniformă avea haina din flanel în carouri roşii şi negre. Îi făcu semn să vină cu el pe poteca ce ducea către terenurile de sport goale şi copacii care blocau vederea către râu. Începeau să-şi piardă frunzele, lăsând găuri zdrențuite în perdeaua pe care o formau. Larry nu spuse nimic decât când ajunseră pe la jumatea terenului gol.

— Azi e ultima mea zi aici, spuse el atunci.

Stevie încremeni în loc.

— Poftim?!

— Mi-am strâns tot din birou. După asta plec acasă. N-o să mă mai întorc în campus. Vor aduce pe altcineva.

Stevie parcă primise un pumn în plex.

— De ce? întrebă ea.

— Treaba mea e să am grijă ca toată lumea de aici să fie în siguranță. Doi morți. Asta nu înseamnă siguranță. Şi de aceea trebuie să plec.

— Nu poți să faci asta, spuse Stevie. Nu pot să-ți facă asta. Nu-i aşa că nu e decizia ta?

— E decizia corectă, spuse el. Nu contează cine a luat-o.

— Dar nu e vina ta, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu Hayes, ce s-a întâmplat cu Ellie…

— S-a întâmplat sub supravegherea mea. Ascultă… nu-ți face griji din cauza mea.

— Putem organiza un protest! spuse Stevie. Putem face…

— Stevie, spuse el. *Ascultă-mă!* Vreau să fii atentă la mine.

Stevie înghiți în sec şi tăcu, zgribulită în haina ei roşie de vinil.

— Vreau să fii cu băgare de seamă, spuse el. Orice-ar fi, nu te duce singură cine ştie pe unde ca să investighezi. S-a terminat. Gata!

— Să investighez? spuse ea.

— Nu mă refer la cazul Ellingham. Mă refer la Hayes, la Ellie, la toate cele…

În ochi i se citea o avertizare gravă, apăsată.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Au fost…

— Accidente, spuse el.

Vântul le dădea ocol, izbindu-i din toate părțile, pătrunzând prin haina lui Stevie.

— Vrei să spui că nu asta au fost, spuse ea.

— Nu. Spun doar că…

Pentru prima dată, Stevie îl văzu pe Larry căutându-şi cuvintele. Încerca

să dea formă unui pericol pe care Stevie nu-l putea vedea cu limpezime, dar care se contura vag în atmosferă, în umbra copacilor şi în schimbările de temperatură. Îl simțise de mai multe ori, iar acum îl simțea şi Larry.

— Când ai vorbit la venirea noastră la şcoală, ai zis că s-a mai întâmplat să rămână oameni blocați în tuneluri, uneori zile în şir…

— Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, spuse Larry. Doar că asta făcea parte din discursul menit să-i facă pe oameni să nu intre în cine ştie ce construcție ascunsă pe care ar putea-o găsi, fiindcă nu ştiam sigur dacă mai sunt şi altele pe proprietate. Vreau să-ți notezi numărul meu în telefon. Acum. Scoate-ți telefonul.

Aşteptă să-şi scoată telefonul şi să-l adauge în agendă.

— N-am nicio şansă să te conving să pleci acasă, aşa e? spuse el.

— Să plec? De ce? Şi nu! Dar de ce? Spune-mi *ceva!*

Larry se opri o clipă.

— Nu ştiu, spuse el. Şi de asta sunt neliniştit. Să zicem că am un presentiment urât şi vreau să ai numărul meu. Sună-mă oricând, orice-ar fi. Zi sau noapte, nu contează când.

Inspiră profund pe nas. Când se uită în jur, probabil pentru ultima dată, văzu pe chipul lui semne de durere.

— Nu au dreptul să-ți facă asta, spuse ea din nou.

— Aici nu e vorba despre mine. Dar, dacă vrei să faci ceva, trebuie să-mi promiți că o să ai grijă de tine şi o să faci cum am zis. Renunță la toată treaba asta!

Stevie simți că o usturau ochii şi lăcrima. Pățea asta uneori când era vânt puternic. Acum nu asta era cauza.

— Promiți? întrebă el.

— Da, spuse ea. Promit!

El dădu din cap şi se întoarse înapoi către Casa Mare. Creierul lui Stevie continuă să ticăie. Chestia cu banii şi această nouă răsturnare de situație se contopiră într-o singură idee.

— Stai! strigă ea după el. Pot să te rog ceva? Mă duci şi pe mine undeva?

30 octombrie 1938, ora 13:00

Era chiar amuzant că răspunsul se afla în ghicitoare.

Albert Ellingham stătea la el în birou, ascultând ticăitul ceasului de marmură verde de pe şemineu. Acest ceas îi aparţinuse cândva lui Marie-Thérèse Louise, prinţesă de Lamballe şi se spunea că era un dar de la prietena ei apropiată, regina Maria Antoaneta. Era un ceas superb, făcut din marmură suedeză verde-închis, vrâstată cu aur. Cu toate că femeia care îl dăruise şi femeia care îl deţinuse fuseseră amândouă decapitate în timpul Revoluţiei Franceze, ceasul continua să existe şi să funcţioneze impecabil. Îl cumpărase în Elveţia cam când se născuse Alice. Vânzătorul de antichităţi îi povestise lui Albert Ellingham istoricul ceasului, cum unele dintre obiectele prinţesei fuseseră scoase din casă înainte să fie cotropită de popor, cum trăsuri pline cu obiecte de artă trecuseră graniţa în Elveţia la moartea aristocraţiei din Franţa. Îi spusese poveşti cu sânge şi capete trase în ţeapă şi lucrătură de mare fineţe.

Albert Ellingham dăduse o mică avere pe ceas. Îi făcea plăcere să-l vadă, aşa de trainic, aşa de încărcat de istorie, cu verdele lui de culoarea brazilor.

Peretele cu imense uşi de sticlă care dădeau către terasă şi grădină era acoperit cu draperii grele. De când secase lacul, Albert ţinea draperiile trase. Nu putea îndura priveliştea găurii din pământ, care arăta ca un mormânt, însă astăzi le-a deschis larg pe toate, iar priveliştea i-a răsplătit curajul. Cerul de Vermont era de un albastru cu adevărat perfect, iar copacii care înconjurau totul erau pictaţi cu nuanţe de auriu şi roşu. Zilele frumoase ale anotimpului aveau să ia sfârşit curând, iar zăpada avea să vină peste munte. Nu îi mai aşteptau prea multe zile ca asta.

Astăzi era ziua în care trebuia să se întâmple.

Erau foarte multe de făcut. Pe birou erau mai multe obiecte şi toate necesitau atenţia lui: un morman de documente legale, un formular de telegramă Western Union, un exemplar din colecţia integrală Sherlock Holmes şi o rolă cu cablu de înregistrare.

Mai întâi, documentele.

A luat unul, proaspăt tipărit pe hârtie de pergament. A trecut prin el până a găsit partea care-l interesa:

> Pe lângă celelalte prevederi, suma de zece milioane de dolari va

fi păstrată într-un fond administrat prin procură, pentru fiica mea, Alice Madeline Ellingham. În cazul în care fiica mea nu se mai află printre cei vii, orice persoană, persoane sau organizație care găseşte rămăşițele ei pământeşti – cu condiția să dovedească faptul că nu au legătură cu dispariția ei – va primi această sumă. Dacă nu e găsită până la împlinirea vârstei de 19 ani, acest fond va fi eliberat către Academia Ellingham pentru a fi utilizat în orice mod decide consiliul de conducere.

Această secțiune fusese finalizată ieri, iar Robert Mackenzie nu fusese deloc încântat de ea. Mackenzie a adus-o direct de la avocat, apoi s-a aşezat în fața lui Albert Ellingham şi l-a privit țintă.

— Ce e, Mackenzie? a trebuit până la urmă să întrebe. Zi!

— Nu-mi place. Şi ştiți de ce.

— Da.

— O să răsară din toate părțile, a continuat Mackenzie. Toți escrocii de doi bani din lume o să dea buzna aici, ca un roi de lăcuste.

— Poate că una din aceste lăcuste ştie unde e fiica mea, a spus Albert Ellingham.

— Puțin probabil. Şi cum o să ştim care dintre ele?

— Fiindcă ştiu ceva despre fata mea ce nimeni altcineva nu ştie, a spus el. Voi şti cine spune adevărul.

Mackenzie s-a lăsat înapoi în scaun şi a oftat.

— Crezi că sunt un fraier bătrân, a spus Albert Ellingham.

— Nu sunteți nici fraier, nici bătrân. Sunteți un tată îndurerat şi un om foarte bogat. Oamenii o să vrea să profite de dumneavoastră.

— M-am descurcat în situații mult mai dificile decât asta, Robert.

— Ştiu…

— Încerci să mă aperi, fiindcă mi-ai protejat întotdeauna interesele. Dar sunt banii mei şi fac cu ei ce vreau. Şi asta vreau. Datoria ta e să scrii anunțul şi eu o să-l public în ziarul meu începând de săptămâna viitoare.

Albert Ellingham s-a uitat din nou la secțiunea din testament. Mackenzie avea dreptate, bineînțeles. Cu această ofertă se expunea tuturor mişmaşurilor de pe lume. Pentru zece milioane de dolari, cei mai mari escroci de pe planetă aveau să facă potecă până la uşa lui.

Dar, pe de altă parte, toți oamenii din lume aveau să devină detectivii lui particulari.

Era un risc, dar Albert Ellingham era familiarizat cu riscul. Se ridicase din nimic şi s-ar fi întors bucuros la nimic dacă ăsta era preţul ca s-o vadă din nou pe Alice.

A pus documentele la loc în dosarul gros şi l-a băgat în sertarul biroului.

Al doilea punct pe ordinea de zi: formularul Western Union. O scrisese în acea dimineaţă, devreme. Ghicitoarea îi răsărise în minte cu câteva zile mai înainte, dar nu se simţise în stare până acum să o pună pe hârtie, fiindcă asta însemna să privească adevărul în faţă. Oare de când ştia? Probabil de când citise prima dată acel exemplar al cărţii. A privit lung ghicitoarea pentru câteva clipe, apoi a îndesat-o în buzunar. După care a tras spre el *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Acest exemplar anume aparţinea bibliotecii şcolii şi îl găsise în cupolă când îşi revenise în dimineaţa fatidică a răpirii. La început nu-i dăduse nicio atenţie – se întâmplaseră prea multe lucruri în noaptea aceea. Cu siguranţă, vreunul dintre oaspeţii lui împrumutase cartea ca s-o citească; toţi musafirii lui erau invitaţi să folosească biblioteca şcolii pentru lecturile lor. Dar mai târziu, când mai trecuse ceva timp şi i se mai limpeziseră gândurile, se interesase de carte. Nu, niciunul dintre oaspeţii lui nu luase cartea. Dolores Epstein o folosise aproape în exclusivitate.

Şi astfel şi-a dat seama că Dolores venea des în acea mică ascunzătoare ca să citească şi că în ziua aceea îşi luase cu ea unul din volumele ei preferate.

Albert Ellingham crescuse el însuşi într-unul din cele mai sărace cartiere din New York City; poate de aceea simţea aşa multă afecţiune pentru mica Dolores Epstein. Muncise ca vânzător de ziare de la opt ani, adunând bănuţ cu bănuţ. Nu o dată dormise în câte o noapte rece pe vreun prag de casă. Se adăpostise uneori în Biblioteca Publică din New York, unde citise toate povestirile cu Sherlock Holmes şi memorase multe dintre pasaje.

A deschis cartea şi l-a căutat pe cel care-i răsărea deseori în gând. Era dintr-o povestire numită „Misterul din valea Boscombe". „Nu este nimic mai înşelător decât un fapt evident."

Într-adevăr. Aşa era.

Păstrase cartea la el în birou şi remarcase semnul făcut la acea pagină din pură întâmplare. Era la începutul volumului, în *Un studiu în roşu.* Acesta fusese factorul declanşator care îi pusese gândurile în mişcare. Dolores Epstein, fata aceea extraordinară, genială, îşi păstrase capul pe umeri până la final. Să ai asemenea ascuţime a minţii, asemenea prezenţă de spirit…

În sfârşit, s-a întins după cablu. Trebuia să mai asculte o ultimă dată

înregistrarea, doar ca să fie absolut sigur. S-a ridicat şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, în faţa unui şir de dulapuri. A deschis unul, în care era un aparat de înregistrare Webster-Chicago. Această maşinărie fusese echipată cu o pereche de căşti. A cuplat cablul, s-a aşezat, şi-a pus căştile pe urechi şi a ascultat înregistrarea.

După câteva minute a oprit maşinăria şi şi-a scos căştile. Totul era acolo, toate piesele se aşezau perfect la locul lor. Când a adăugat ceea ce dezvăluise Margo Fields…

Toată imaginea era completă. Venise timpul.

A apăsat soneria de pe birou şi l-a chemat pe Robert Mackenzie. Mackenzie a apărut în mai puţin de un minut, cu carnetul în mână. A văzut că Mackenzie remarcase draperiile deschise.

— Mă duc la clubul de iahting, spuse el. Vremea e frumoasă şi cerul e senin. L-am rugat pe Marsh să vină cu mine. Avem amândoi nevoie de aer curat. Mi-am petrecut prea mult timp în locuri întunecate.

Albert a fost mişcat de bucuria sinceră care a inundat chipul secretarului său. Mackenzie ţinea la el. Probabil că era ultima persoană care mai ţinea la el.

— E o idee minunată, a spus Mackenzie. Vreţi să cer să vi se pregătească un coş de picnic?

Albert Ellingham a clătinat din cap.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Uite! Am scris o ghicitoare azi-dimineaţă. Cum ţi se pare?

Vorbele sale l-au luat chiar şi pe el prin surprindere. Ghicitoarea era personală, dar el îi arăta toate ghicitorile lui Mackenzie. Aceasta, poate mai mult ca toate celelalte, merita să fie apreciată de el. Mackenzie a luat-o, vădit fericit să-l vadă revenind la vechile obiceiuri.

— *Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă,* a citit Mackenzie.

Albert l-a urmărit cu atenţie. Oare avea să ştie răspunsul? Era, oare, vizibil pentru toată lumea?

— S-ar putea să fie cea mai bună ghicitoare pe care am scris-o vreodată, a spus el. E ca ghicitoarea Sfinxului, varianta personală. Cei care o dezleagă pot să treacă. Cei care nu…

S-a întins şi a luat înapoi bucata de hârtie, aşezând-o apoi atent în mijlocul biroului. Mackenzie răsucea ghicitoarea pe toate părţile în minte, dar Albert vedea că nu era atent la ea. Mackenzie îi studia comportamentul,

căutând indicii. Secretarul arăta mult mai bătrân decât cei 30 de ani pe care îi avea. Trebuia să iasă în lume şi să trăiască.

— Azi am să-ți dau o însărcinare foarte importantă, Robert, a spus Albert Ellingham punând un prespapier peste ghicitoare, ca s-o protejeze. Ieşi la aer. Distrează-te. E un ordin.

— Aşa o să fac, a spus Mackenzie. Dar mai întâi trebuie să trec prin vreo cinci kile de corespondență.

— Vorbesc serios, Robert.

Şi aşa era. Deodată, să-i spună lui Robert Mackenzie să aibă grijă de el devenise cel mai important lucru din lume.

— Iarna vine curând şi o să-ți doreşti să fi profitat mai mult de zilele frumoase ca asta.

Mackenzie s-a foit stânjenit.

— Eşti un om bun, Robert, a continuat el. Mi-aş dori să ai tot atâta fericire în viață câtă am avut eu. Nu uita să te bucuri. Nu uita de joc. Nu uita niciodată de joc.

Toate astea sunau cam exagerat, aşa că Albert Ellingham şi-a lipit pe chip cel mai larg zâmbet pe care a reuşit să-l arboreze.

— Promit să ies afară, a spus Mackenzie, pe un ton care indica exact opusul.

— Încă ceva, a spus Albert. Toată documentația pentru codicil şi fond e în biroul meu. Ai grijă să fie totul gata pentru tipar. Vreau să apară anunțurile mâine.

— Chiar aveți de gând să faceți asta? a întrebat Mackenzie. Şi nu pot spune nimic ca să vă opresc?

— Nimic. Font mare, Bold, în partea de sus a paginii. „Ellingham oferă zece milioane pentru fiica lui.” Vreau să se vadă titlul şi din avion.

— E o greşeală.

— Şi e dreptul meu s-o fac. Când ai zece milioane de dolari, poți face ce vrei cu ele.

Fusese cam dur, dar trebuia să se facă bine înțeles. Era timpul să plece. Gata cu comentariile emoționante despre natura zilei. Acum, că venise clipa, a simțit tăişul ezitării. Poate că ar trebui să-i explice. Robert Mackenzie era de încredere.

— Era în înregistrare, a adăugat când Mackenzie a ajuns la uşă.

— Poftim? a întrebat Mackenzie întorcându-se.

Nu. Robert nu trebuia să ştie.

— Nimic. Nimic. La loc comanda.

Mackenzie s-a întors în biroul lui.

Toate piesele erau aşezate la locul lor. Celelalte pregătiri erau deja făcute. Materialele erau în portbagajul maşinii. Mecanismul era o chestie simplă, pe care o construise în faţa focului cu o seară înainte. Albert Ellingham s-a mai uitat o dată prin birou, ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva. S-a aplecat şi a deschis sertarul de jos al biroului. Acesta conţinea doar câteva mici obiecte personale: un flacon de aspirină, ochelari de rezervă, un pachet de cărţi. A băgat mâna în fundul sertarului şi a scos un revolver. L-a ţinut o clipă, simţindu-l greu în palmă, cântărindu-l îndelung.

Ceasul de marmură verde continua să ticăie. Când îl privise ultima dată prinţesa ucisă? Ochiul rece de sticlă urmărise cum fusese târâtă din casă. Fusese cruţat de priveliştea morţii ei, a capului ei înfipt în ţeapă şi plimbat pe străzile Parisului. Capul fusese expus chiar la fereastra celulei în care era prietena ei, regina, ca o marionetă cumplită. Un semn a ceea ce o aştepta.

Era doar un ceas. Nu ştia şi nu pricepea. Dar ştia cum curge timpul şi îi spunea lui Albert Ellingham că venise vremea. Alege.

Nu. Era mai bine s-o facă fără pistol. Planul era perfect echilibrat. L-a pus la loc în sertar şi s-a ridicat să-şi ia haina înainte să îl încerce îndoielile.

Era timpul să joace jocul.

20

Având în vedere că tocmai îl concediase, şcoala nu era dispusă să-l lase pe Larry s-o ducă pe Stevie la Burlington. Cu toate astea, conform inițiativei „facem orice ca să te simți bine”, n-a obiectat nimeni când Stevie a cerut să se ducă la Burlington ca să lucreze cu dr. Fenton. Au trimis-o cu un agent de pază pe nume Jerry, care ieşea din tură într-o jumătate de oră. Urma să fie adusă înapoi de altcineva. Jerry o duse pe Stevie la Burlington cu vechea lui Acura şi nu i-a păsat că fata a stat tot timpul cu căştile în urechi. Simțea nevoia să asculte muzică. Capul îi vâjâia de informații şi trebuia să le facă să se sincronizeze ca ritm.

Opriră la uşa lui Fenton şi Stevie țâşni afară, aruncă peste umăr o mulțumire şi se grăbi pe aleea de beton crăpat. Nu îi dăduse mesaj lui Hunter, fiindcă ceea ce se pregătea să facă necesita o doză de surpriză şi un pic de muncă de recunoaştere. Întâi, trase cu urechea. Casa era cufundată în linişte. La parter nu era nicio lumină aprinsă. Verificase orarul lui Fenton, aşa că Stevie ştia că în 45 de minute avea de predat un curs. Se plimbă o vreme prin jur, având grijă să nu fie văzută şi să se țină la distanță de drumul pe care trebuia s-o ia Fenton.

Aşteptă aproape 40 de minute până ce Fenton țâşni pe uşă, bocănind cu furie în saboții ei, în direcția clădirii cu săli de clasă.

Abia acum îi trimise mesaj lui Hunter:

Eşti acasă?

Răspunsul veni după o clipă: *Da, de ce?*

Coboară şi ieşi afară.

Stevie aşteptă pe veranda închisă cu plasă, printre mormanele de gunoi şi containerele pline cu reciclabile. După o clipă, se crăpă uşa şi Hunter scoase capul.

— Pot să intru?

— Sigur, spuse el deschizând uşa larg.

În ziua aceea casa mirosea urât. Era clar că Fenton nu glumise când spusese că nu avea simțul mirosului. Până şi pisicile păreau să fi abandonat corabia.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Stevie.

— Pentru ce?

Stevie ar fi putut să mintă. O mai făcuse. Dar toate minciunile se

întorseseră împotriva ei. În plus, furişatul în casa lui Fenton nu era acelaşi lucru cu furişatul în camera cuiva. În lumea reală aşa ceva se numea intrare prin efracţie. Acţiunea de azi necesita transparenţă şi puţin noroc.

— Trebuie să intru la ea în birou. Trebuie să văd manuscrisul.

Lui Hunter îi pică faţa.

— Dar nu pot…

— Nu fur nimic, spuse ea. Trebuie doar să mă uit la notiţele ei despre ce a spus Mackenzie.

— Ţi-am spus…

— Uite ce este, spuse Stevie mişcându-se prin cameră în căutarea unui loc unde duhoarea să nu fie aşa de puternică. S-ar putea să n-am la dispoziţie o eternitate ca să fac asta. Vreau să-ţi arăt ceva.

Găsi un spaţiu cât de cât liber pe una din mese şi-şi puse rucsacul. Îl deschise, băgă mâna în el şi scoase cutia de tablă.

— Asta, spuse ea, conţine dovada că scrisoarea Maestrului minciunilor a fost scrisă de doi elevi din campus. A fost o glumă, o farsă. Ceva în genul ăsta.

— Ia mai lasă-mă! spuse Hunter.

Stevie deschise cutia şi scoase pozele.

— Ăştia doi, spuse ea ridicând poza, erau doi elevi bogaţi. Tipul era poet. Fata era pasionată de revistele cu cazuri poliţiste reale. Se jucau de-a Bonnie şi Clyde. Uite o poezie pe care au scris-o.

Îi arătă poezia.

— Şi aici, spuse ea arătându-i lui Hunter pozele lipite una de alta, cu literele decupate. Dovezi, sau ceva similar dovezilor. Am probe reale în acest caz. Şi dacă şi mătuşa ta are, trebuie să le văd. Fiindcă am senzaţia că mă joacă pe degete. Şi la mine la şcoală se întâmplă ceva. Au murit doi oameni.

— Accidental, spuse el.

— Da, dar *ceva* se întâmplă. Dacă teoria asta cu banii chiar e ceva spus de Mackenzie, trebuie să văd notiţele.

Hunter trase adânc aer în piept şi se uită către uşa biroului.

— Crede-mă, spuse Stevie. Nu mă interesează banii. Mă interesează doar *răspunsurile.* Te rog.

Privirea lui Hunter alunecă pe podea, apoi se ridică spre chipul lui Stevie.

— Se întoarce în mai puţin de o oră, spuse el. Nu stă niciodată la curs

până la capăt. Hai!

Intră pe uşile glisante din sticlă, iar Stevie îl urmă. Odată ajuns înăuntru, el se îndreptă spre un fişet. Însă în loc să îl deschidă, dădu jos cu vârful cârjei un teanc de reviste care-i stătea în cale.

— E paranoică, spuse sprijinindu-şi cârja de fişet şi lăsându-se pe podea.

Împinse revistele şi dădu la iveală o cutie de pizza aflată sub fişet. Pe aceasta o deschise. Cutia era nefolosită şi avea înăuntru mai multe dosare plic. Căută prin ele, apoi alese unul. Se lăsă o clipă pe călcâie.

— Cred că Mackenzie era bolnav când a vorbit mătuşă-mea cu el, spuse el. Era bătrân. I se dădeau o mulţime de medicamente. I-a spus lucruri pe care le păstrase secrete toată viaţa, fiindcă era vulnerabil. Dar, presupun că oricum trebuiau să iasă la iveală.

Se mai gândi puţin, apoi îi dădu lui Stevie dosarul.

Pe etichetă scria MACKENZIE. Era un dosar subţire, conţinând doar câteva foi galbene, rupte dintr-un caiet A4, scrise de mână.

Multe dintre însemnări păreau să aibă legătură cu detaliile privind locul şi timpul întâlnirii. Apoi era o pagină cu doar două puncte:

Ellingham a lipsit din casă aproximativ 45 de minute în jurul orei 02:00 în noaptea răpirii, nu a ieşit pe uşa din faţă. Pare să fi plecat din birou. Mackenzie era sigur că exista un tunel care ieşea din Casa Mare şi poate încă unul care pleca din Minerva, unde Ellingham îşi caza amanta, şi ducea la o zonă aflată în cealaltă parte a proprietăţii.

— Gertie von Coevorden pe naiba, spuse Stevie. Deci *aşa* a ştiut că exista un tunel.

Mai era un punct şi părea important.

Ultimul lucru pe care l-a spus Albert Ellingham a fost „Era în înregistrare”.

— În înregistrare? repetă Stevie.

— Mda, spuse Hunter. Mi-a citit şi mie partea asta. Crede că înseamnă că era la radio… cred? În noaptea în care a murit Albert Ellingham, a fost o emisiune radio importantă…

— *Războiul lumilor,* spuse Stevie.

Era o informație care apărea în fiecare carte despre caz. În noaptea când murise Albert Ellingham, fusese transmis un spectacol radiofonic regizat de Orson Welles, numit *Războiul lumilor.* Era o piesă despre o invazie extraterestră în New Jersey, relatată sub forma unei emisiuni de ştiri în direct. Numai că oamenii din anii ’30 nu erau obişnuiți cu asemenea metaspectacol şi mii de ascultători au intrat în panică, crezând că are loc cu adevărat o invazie extraterestră şi că venise sfârşitul lumii.

— Pare bizar să pomenească de asta, spuse Hunter.

— În înregistrare, spuse iar Stevie. Astea sunt marile dezvăluiri? Ceva despre un tunel şi o înregistrare? Şi unde erau informațiile despre testament?

— Nu ar pune *niciodată* asta pe hârtie. Cum spuneam, e paranoică *rău.* Nu-i place nici măcar că am un telefon care face poze. Dar cred că de vină e… mă rog, probabil că ai remarcat sticlele. Şi mirosul. Şi tot.

— Ar fi greu să le ratez.

— Ar trebui să pun astea la loc, spuse el întinzând mâna după dosar. Probabil că ar trebui să pleci, ori… în fine, am putea să… Dacă vrei, am putea să facem o plimbare, ce zici? Să bem o cafea? Undeva unde nu miroase a cur? Înainte să se întoarcă şi să te vadă.

★

Au mers pe Pearl Street, de la zona universității în jos pe Church Street, unde începea zona turistică, cu magazine şi cafenele. Pe această stradă era interzis accesul maşinilor, aşa că se plimbară chiar pe mijlocul ei. O vreme, nu spuse niciunul nimic… doar au lăsat tăcerea să se aşeze între ei.

— A fost odată la tratament, spuse el în cele din urmă, acum vreo zece ani, fiindcă familia mea a organizat o intervenție. A spus că s-a internat numai pentru că au obligat-o, ca să-i mulțumească pe ei. Spune întruna că n-are o problemă cu alcoolul. Cred că chiar e convinsă de asta.

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă spuse Hunter. Bine, nu pentru ea, dar… nu e aşa de greu s-o suporți. Una peste alta, se poate trăi cu ea. Casa pute fiindcă fumează înăuntru şi nu are simțul mirosului. Dar în camera mea… e mai bine. Am acolo un filtru de aer imens şi o mulțime de odorizante. Stau mult cu geamul deschis. Se face cam frig.

— Sună super, spuse Stevie.

— Uneori stau peste noapte pe la alții, spuse Hunter. La prietenii mei din campus. Dorm pe jos, pur şi simplu. Nu-i nicio problemă, că oricum

locuiesc la doar câteva străzi distanță.

— De ce faci asta? întrebă ea. De ce stai aici?

— Mi se oferă reducere la taxa de şcolarizare, am cazare gratis cât merg la şcoală şi stau cu ochii pe ea ca să dau raportul tuturor despre starea ei. Cred că e puțin mai echilibrată când mă are pe mine în preajmă. Mănâncă oarecum regulat. Poate chiar nu mai bea *aşa* de mult. Din când în când devine cam… agitată. Nu că ar fi periculoasă sau ceva de genul ăsta. Țipă. Dar atât. Avem o înțelegere: nu se urcă la volan. Conduc eu sau merge pe jos ori cu taxiul.

Stevie se întrebă dacă Hunter chiar era aşa de mulțumit cu situația cum părea. Traiul cu o mătuşă alcoolică într-o casă plină de fum, în schimbul cazării gratuite şi al taxei cu reducere părea să nu fie cea mai grozavă afacere din lume, dar, la un anumit nivel, îl înțelegea. Faci ce e necesar.

Faci înțelegeri.

— Nu m-ai întrebat nimic de cârjă, spuse el.

— Nu ştiam că trebuie s-o fac, zise ea. Nu ai piciorul în ghips, deci presupun că o foloseşti permanent.

El încuviință din cap.

— Artrită reumatoidă juvenilă. O am de la 15 ani. Frigul nu mă ajută deloc. Ar trebui, de fapt, să trăiesc într-un loc ca Florida, dar iată-mă aici, în Vermontul cald şi însorit.

— Bună alegere, spuse Stevie.

— E o reducere *mare* la taxa de şcolarizare. Şi prietenii mei au canapele.

Se apropiau de o cafenea aflată pe dreapta şi Hunter o luă în direcția ei, dar Stevie încetini pasul.

— Tunelul, spuse ea.

Hunter se întoarse înapoi.

— Ce-i cu el?

— Cum a murit Ellie acolo. Dacă am fi ştiut mai devreme… ştiu şi eu? Poate am fi găsit-o la timp. Mătuşa ta ştia de existența tunelului. Ştiu că nu e vina ei. Eu sunt cea care a făcut-o pe Ellie să fugă.

— Dacă înțeleg corect ce s-a întâmplat, spuse Hunter, şi nu spun că înțeleg, dar… ce ai spus a fost corect, nu? Despre ce făcuse Ellie?

— Mda, dar… nu cred că asta e toată povestea.

— Cum adică?

Stevie dădu din cap. Nici ea nu ştia ce voia să spună. Erau prea multe informații.

— Ştii ceva? spuse el. Sunt nişte leagăne mişto pe malul apei, ca nişte bănci. Leagănele fac orice situaţie să pară mai puţin gravă. Vrei să mergem să le încercăm? Decât cafea…

Ideea leagănului suna tare plăcut. Compania lui Hunter era… nu ştia nici ea prea bine cum era. Nu era groaznică. Poate ciudată, fiindcă era aşa de prietenos. Dar ce era rău în asta? Era rău să fie un om drăguţ şi echilibrat?

— Sigur, spuse ea. Un leagăn. De ce nu? Se poate şi mai rău.

Se întoarseră înapoi şi ieşiră de pe Church Street, după care o luară spre lac. Stevie îşi scoase telefonul să vadă cât era ceasul.

— Uau! făcu Hunter. Tipul ăla ia o bătaie *soră cu moartea.*

Stevie ridică privirea. La capătul străzii, sub acoperişul staţiei de autobuz de lângă tribunal, era un grup de skateboarderi.

Unul dintre ei îi căra pumni cu nemiluita în faţă lui David.

21

— A, salut! spuse David când Stevie se apropie de el.

El îi zâmbi. Avea dinții roşii de sânge. Stropi mărunți de sânge îi împestrițau cămaşa albă, elegantă. Se îmbrăcase din nou elegant, exact ca în prima seară când luaseră amândoi microbuzul spre Burlington. Atunci, David încercase să-i păcălească pe părinții lui Stevie, făcându-i să creadă că erau un cuplu, ca să-i convingă astfel să o lase să rămână la Ellingham după moartea lui Hayes. De data asta nu exista nicio explicație de genul ăsta. Era pur şi simplu îmbrăcat cu eleganță tradițională, în timp ce fața îi era făcută terci, un pic mai jos de tribunal. Mai avea pe el şi haina de două mii de dolari, acoperită acum de murdărie. De-a lungul obrazului drept avea o tăietură adâncă, din care se prelingea sânge. Mai avea o rană şi deasupra ochiului. Cămaşa îi era ruptă la poale şi mai mulți nasturi erau descheiați, sugerând că primise pumni şi în abdomen.

— Ce mai faci? întrebă el senin. Cine e amicul tău?

Pe la colțul gurii avea puțină spumă însângerată.

— Eşti OK? întrebă ea.

Încercă să-l ia de braț, dar el se scutură.

— Sunt bine, spuse el. Mă distrez şi eu cu nişte prieteni.

Se duse poticnit către un alt skateboarder care urmărise totul şi înregistrase cu telefonul. David întinse mâna şi tipul îi dădu telefonul, după care atacatorii plecară pe skateboardurile lor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Stevie. Hai, te duc la… E vreo clinică pe-aici sau un spital sau…

Îi adresase ultima întrebare lui Hunter, care încă se mai holba la David.

— Îhî, făcu el. Maşina mea e la câteva străzi mai încolo. Mă duc s-o aduc.

— Nu merg nicăieri, spuse David, ridicând mâinile.

— David, *termină!*

— Chem poliția, spuse Hunter.

— Nu, nu, spuse David. Fără poliție.

Se aşeză pe bordură şi îşi studie telefonul. Stevie se întoarse să se uite la Hunter, care urmărea toate astea complet buimac.

— Hunter, spuse ea. Mă laşi să vorbesc puțin cu el?

— Da, da, spuse Hunter dându-se înapoi. Eu o să mă întorc acasă. Mă

duc…

— Mda…

Plecă în direcția din care veniseră, uitându-se înapoi o dată sau de două ori.

— Da’ ştiu că te mişti repede, spuse David uitându-se la telefon.

— Poftim?

— Noul tău amic. Mă bucur tare mult pentru voi doi. Când anunțați data nunții?

— Ia mai taci! spuse ea.

Se aşeză lângă el.

— Stai să te văd.

De data asta, el nu se mai retrase. Ba chiar îşi întinse gâtul ca să-i permită să-i vadă mai bine obrazul.

— Cum e? întrebă el.

— Pare adâncă. Trebuie să te duci la spital şi după aia trebuie să mergem la poliție.

— De ce? întrebă David ştergându-se de sânge cu mâneca. Din câte ştiu, în Vermont nu e ilegal să iei bătaie, nu?

— E ilegal să bați pe cineva.

— Nu şi dacă eşti plătit de acel cineva. Bine, poate că şi aşa e. Nu sunt avocat.

— Cum adică dacă eşti *plătit?* Ai plătit pe cineva să…

— Stai aşa, spuse el.

Făcu ceva în telefon, apoi aprobă din cap satisfăcut.

— Gata, spuse el băgându-l în buzunar. L-am încărcat.

— Unde?

— Pe YouTube. Vechiul canal al lui Hayes.

— Poftim?

— Vezi? Nu sunt chiar complet inutil, spuse el. Pot să sparg un cont de YouTube. Ei, a fost vesel, dar tu ai treabă în altă parte, nu?

— Nu înțeleg, spuse Stevie clătinând din cap. Faci asta din cauza mea, fiindcă am făcut ce am făcut?

— Din cauza ta?

Începu să râdă şi din gură i se prelinse puțin sânge.

— *Din cauza ta?* Nu eşti buricul pământului.

Scuipă sânge pe jos, ceea ce o făcu pe o femeie din apropiere să-şi ia copilul şi să se îndepărteze. David le aruncă un zâmbet plin de sânge.

— Nu te las singur, spuse ea. Nu-mi pasă că vrei să plec. Trebuie să te duci la doctor.

— Dacă tu nu pleci, plec eu.

— Vin după tine.

— Ştiu ce-ți trece prin cap, spuse el. Te temi că a picat înțelegerea cu tata şi că el o să aterizeze în elicopterul lui ca să te ia de-aici pe sus.

— Mă tem că cineva tocmai ți-a spart fața, iar ție pare să-ți *placă.*

— Sunt mişcat. Ce-ar fi să te întorci la noul tău amic, oricine-ar fi el?

— De ce eşti aşa de măgar? țipă ea.

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta. Cred că eu ți-am spus totul. A fost o mişcare deosebit de inteligentă din partea mea. Cred că, în sfârşit, am învățat cât de benefic e să ai încredere în alții. M-am *maturizat.*

— Şi ce aştepți? Să-ți cer iertare? spuse ea.

Când cuvintele îi ieşiră de pe buze, îşi dădu seama că habar n-avea care era răspunsul la acea întrebare. David înclină capul într-o parte, plin de interes. Chipul îi fu traversat de o expresie ciudată, al cărei înțeles Stevie nu reuşi să-l desluşească.

— Probabil, spuse el. Dar am depăşit de-acum acea etapă.

Mai scuipă nişte sânge pe jos.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse el. Cred că ai probleme mai mari decât mine. Măcar eu ştiu că sunt dus cu capu'.

Se ridică de pe bordură şi porni în direcția lacului, tamponându-şi fața cu fularul. Stevie se învârti în cerc, neştiind prea bine ce să facă, apoi țâşni pe urmele lui.

— De ce l-ai încărcat? întrebă ea. De ce ai plătit ca să fii bătut?

— Am planurile mele, spuse el. Tu nu eşti inclusă în ele.

— David…

Stevie făcu un mic salt şi-i tăie calea ca să-i blocheze drumul. El o ocoli. Ea i-o luă iar înainte. De-acum, dacă tot continua să-l blocheze, avea să arate ca un fel de dans penibil, aşa că merse mai departe alături de el, în ritmul lui rapid.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? întrebă ea. Tatăl tău a apărut din senin la mine acasă. Avea dosare pline cu informații despre sisteme de securitate. I-a convins pe părinții mei să mă lase să mă întorc. M-a dus direct la aeroport. În avion l-am întrebat ce voia, fiindcă nu cred că tatăl tău face astfel de gesturi de drăguț ce e el.

— Corect, spuse David băgându-şi mâinile în buzunare.

Lumea care trecea pe lângă ei se holba la David; era imposibil să n-o faci.

— Şi atunci a spus că mă trimite înapoi fiindcă credea că te-ai mai calma, dracului, dacă aş fi aici. Nu ți-am spus fiindcă…

— Fiindcă…

— Fiindcă… cum puteam să-ți spun aşa ceva?

— Cu vorbele tale, spuse el.

— Şi tu cam ce-ai fi făcut?

David se opri.

— Dacă-mi spuneai? o întrebă el. Aş fi înțeles. Îl cunosc pe tata. Dar nu mi-ai spus. Ai aşteptat până ai găsit-o moartă pe prietena mea, putrezind pe jos, într-un tunel, şi apoi te-ai descărcat.

— Fiindcă mă simțeam prost, spuse ea. Nu ştiu cum să fac chestiile astea. Nu sunt… Nu le am pe-astea. Cu oamenii adică.

— Nu, zise el. Nu le ai.

— Nici tu. Mi-ai zis că părinții tăi sunt *morți*.

— Aşadar, aş zice că suntem chit, spuse el simplu. N-o să pățeşti nimic. Mă rog, până vede tata filmarea, presupun. A, şi nu mă mai întorc la Ellingham. Asta ar putea fi o problemă. Dar te descurci tu.

— Stai aşa! Ce-ai zis?

— Nu mă întorc la Ellingham, spuse el.

— Deci tocmai te-ai ales cu fața făcută zob şi acum renunți la şcoală?

— Te-ai prins! Bravo!

— De ce? întrebă ea.

— Repet: e treaba mea. Tu poți să negociezi o altă înțelegere cu Eddie. Ce-ar fi să-i zici că ai să mă găseşti şi ai să mă aduci înapoi? S-ar putea să meargă. Te pricepi la găsit oameni.

— David…

Ea dădu să-l apuce de braț, dar el se smuci brutal.

— Aici ne despărțim, spuse el.

— Nu plec nicăieri.

— Bine. Atunci o să mă arunc în lac. Vii să înoți? Apa e cam rece şi agitată, dar înotul e un sport complet.

Cu David era imposibil să ştii dacă glumea, iar lacul era chiar la capătul străzii.

— Fă cale-ntoarsă, îi ceru. Vorbesc serios că mă arunc în lac.

De-acum, pe chipul lui Stevie şiroiau lacrimile. Era bizar. Stevie nu

plângea des şi niciodată în public. David urmări fenomenul pentru câteva secunde, cu interes ştiinţific, apoi se întoarse pe călcâie şi îşi văzu de drum către malul lacului.

Stevie nu îl urmă. Se întâmplaseră mult prea multe lucruri rele în lacul acela. Nu avea de gând să ia parte la încă unul.

Trebuia să-l lase să plece.

★

Când Stevie ajunse înapoi în campus, filmarea cu David luând pumni în gură avea deja 10.000 de vizualizări. Stevie reîncărcă pagina şi văzu cum numărul creştea. Majoritatea comentariilor erau, pe bună dreptate, perplexe. Lumea venea pe canalul ăsta să vadă un serial despre zombi. Iar acum tipul cu zombi era mort şi în locul lui era un neica nimeni care-şi lua pumni în cap.

Îşi verifică obsesiv telefonul, să vadă dacă nu-i trimisese niciun mesaj şi se întrebă dacă n-ar trebui să-i scrie ea ceva, dar până la urmă ambele părți păstrară tăcerea. Pe de altă parte, Hunter luase legătura cu ea de mai multe ori. Răspunsurile lui Stevie erau evazive. Nu exista o explicație simplă pentru asta.

La întoarcerea la Minerva, găsi casa cufundată în tăcere. Nu era foc în şemineu, dar era cald.

Şi-au mai rămas doar trei. Hayes, mort. Ellie, moartă. David…

Cum trăise, oare, înainte să înceapă nebunia? Cum de făcuse față la tot ce se întâmpla? Pur şi simplu… făcuse. Realitatea a continuat să-şi întindă în fața ei poteca sinuoasă, iar ea a păşit pe ea.

Îi trimise mesaj lui Nate să coboare, apoi se duse la uşa lui Janelle. Era deschisă câțiva centimetri. Janelle şedea pe podea, pe o pernă flocoasă, pe calculator rula un film despre SpaceX, iar în jurul ei erau împrăştiate bucățele de Arduino. Era aplecată în față şi se uita în oglinda de pe perete, cu o grămăjoară de palete de farduri de pleoape alături, aplicând delicat culoare cu o pensulă.

— Cum ți se pare? întrebă ea întorcându-se ca să-i arate un ochi fardat splendid, cu o gamă de nuanțe de portocaliu, roşu şi galben. E un ochi în culorile apusului. Arată a apus? Parcă e prea portocaliu.

— Trebuie să vorbesc cu voi, spuse Stevie.

Janelle se răsuci către ea şi puse filmul pe pauză. Stevie închise uşa şi se aşează pe podea.

— Trebuie să-ți spun nişte chestii, zise ea.

— Despre tine şi David?

— Mda. Ai observat?

— Vrei să te faci detectiv, dar eşti cea mai puțin subtilă persoană pe care am văzut-o în viața mea, spuse Janelle. Trebuie să schimbi ceva în privința asta. Ce se întâmplă?

— Ăsta e un secret, spuse Stevie. Unul grav.

Fruntea lui Janelle se încreți a îngrijorare. Unicul ei ochi în culori de apus îi aruncă lui Stevie o privire neliniştită. Se auzi un ciocănit la uşă şi Nate băgă capul pe uşă după ce Janelle îi strigă să intre.

— Ce e? întrebă el. Avem şedință sau ce?

— Am nevoie de voi, spuse Stevie. Trebuie să auziți amândoi ce am de zis.

Sub ochii lui Nate erau urme de cearcăne vineții, asortate cu tricoul lui decolorat.

— Îhî, spuse el aşezându-se pe podea, cu genunchii strânşi la piept. Poate e timpul să ne comparăm notițele.

— Ce mi-ați ascuns voi doi? întrebă Janelle uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Zi tu, spuse Nate. Eu nu pot să încep.

Stevie trase adânc aer în piept şi-şi zburli părul. Începea să fie prea lung. Nimic nu era cum trebuia.

— David e fiul lui Edward King, spuse ea.

Lui Janelle îi luă câteva clipe ca să proceseze informația, timp în care ochiul ei crepuscular clipea şi se făcea tot mai mare.

— David? spuse ea. E fiul… politicianului? Ăla care candidează la preşedinție? Cel pentru care lucrează părinții tăi? *Ăla?*

— Îhî, făcu Stevie. Nu se înțeleg. Eu am aflat în dimineața de după dispariția lui Ellie. A venit în campus.

— Nu pari surprins, îi spuse Janelle lui Nate.

— Eu am aflat acum vreo două nopți.

— Nu e o informație pe care o puteam împărtăşi, spuse Stevie. Voiam să vă spun, dar nu trebuie să ştie nimeni. Presupun că îi poate periclita siguranța.

— Deci e adevărat că Edward King a plătit pentru sistemul ăla de securitate? întrebă Janelle. Nu e doar un zvon? Credeam că Vi se înşală.

— Stai că n-am terminat, zise Stevie. El m-a adus înapoi. Aşa am reuşit să mă întorc la şcoală. El i-a convins pe părinții mei. A făcut-o fiindcă a

crezut că David avea să se calmeze dacă mă întorceam. Ei, şi acum s-a ivit asta.

Trase spre ea laptopul lui Janelle şi deschise canalul de YouTube al lui Hayes ca să le pună filmul cu bătaia luată de David. Ea îl văzuse fără sunet. Cu coloană sonoră era şi mai rău, fiindcă se auzea cum David îi întărâta. Era dureros să vezi cum loviturile cădeau pe faţa lui şi felul în care el zâmbea către atacator şi mai spunea ceva care provoca o nouă ploaie de pumni.

Acum avea 60.000 de vizualizări.

— Ce naiba face? spuse Janelle. Băiatul ăsta *nu e întreg la minte.*

Nate se întoarse încet spre Stevie.

— De acord, spuse el.

— A plătit pe cineva să-i facă asta, spuse el. Apoi mi-a zis că nu se mai întoarce.

— Bine.

Tonul lui Janelle sugera că n-avea nevoie să vadă mai mult. Se ridică de pe podea şi li se adresă amândurora stând în picioare.

— Ştiţi că nu mă omor după el, dar trebuie să spui cuiva ce se întâmplă. Imediat!

— Asta dacă nu cumva e o cacealma, zise Nate. Crezi că e o cacealma? Poate a vrut doar să se joace cu nervii tăi.

— Nu mi-a lăsat impresia asta, îl asigură Stevie. A *plătit* pe cineva să-l bată. A pus filmarea pe pagina lui Hayes, pe care a intrat spărgând parola. Astea sunt acţiuni deliberate şi bizare. Face el ceva, dar nu-mi dau seama ce.

— Ne distruge viețile, spuse Nate.

— *Nu contează!* spuse Janelle. A plătit pe cineva să-l bată. Ăsta nu e un semn bun. Hayes e mort. Ellie e moartă. Nimeni din casa asta nu o să mai fie rănit! Te duci şi spui cuiva. Spune-i lui Pix. Acum!

Janelle avea dreptate, bineînţeles. Corect era să spună cuiva. Ceea ce făcuse David era profund tulburător. Dar avea în ochi o siguranţă care-i spunea lui Stevie că tipul avea un motiv pentru care făcea toate astea. Fusese rănit, dar nu *chiar aşa* de rănit. Iar prin faptul că urcase filmarea pe canalul lui Hayes transmitea un mesaj, doar că ea nu reuşea să-l descifreze.

Dar Janelle avea dreptate.

— O să-i spun lui Pix, zise Stevie. De bătaie şi că nu se mai întoarce. Nu şi despre taică-său. Dar să ştiţi că în clipa următoare o să fiu luată de la

şcoală.

— Nu ai de unde să ştii asta, spuse Janelle.

— Ba da, răspunse Stevie. David nu e calm, deci înțelegerea cu tatăl lui cade.

— Asta o rezolvăm noi, spuse Janelle. Nu e decizia lui Edward King. Te ajutăm noi. Dar acum îi spunem lui Pix. Iar noi trei? Fără secrete de-acum înainte.

— Fără secrete, spuse Stevie.

— Ce e mişto e că tot ce se întâmplă e categoric mult mai rău decât să stau să-mi scriu cartea.

22

Stevie visa. Iar visul ei era un ghiveci. Mergea pe străzile din Burlington, pe aceeaşi alee pe care mersese cu David, iar cineva striga: „Se scot oameni din lac!” Deci Stevie din vis a alergat spre faleză, acolo unde o cunoscuse pe Fenton, şi a văzut cum erau scoase din lac zeci de trupuri. Dar nu erau moarte. Se zbăteau ca peştii pe mal. O mare de corpuri umane care zvâcneau. Cineva s-a apropiat de Stevie din spate, dar ea nu s-a întors. A auzit o voce care-i şoptea ceva, o voce de fată, dar nu reuşea să desluşească cuvintele. Ceva din adâncul sufletului ei îi spunea că era Dottie Epstein şi că, dacă se întorcea, Dottie avea să dispară. Aşa că a rămas cu ochii ațintiți la oamenii… peşti care pleoscăiau pe doc, încercând să audă vorbele lui Dottie.

Şi apoi, telefonul.

— Te-am trezit? întrebă Edward King.

Stevie se ridică în capul oaselor şi se frecă furios la ochi. Avea laptopul deschis în poală, rămas tot la pagina forumului detectivilor amatori Websleuths, pe care îl citea când adormise. Avea obiceiul să facă asta ca să se relaxeze când lucrurile deveneau prea copleşitoare. Miji ochii împăienjeniți de somn ca să descifreze ora de pe ecran. Era 7:07.

— Nu, minți ea.

— Ba da. Îmi cer scuze că te sun aşa devreme. Am un vot în Congres peste două ore şi trebuie să merg înainte la câteva întâlniri.

Apelul era inevitabil, bineînțeles. Îl aştepta, de îndată ce îi spusese totul lui Pix, care primise cu îndârjire şi tristețe veştile despre bătaia primită de David şi despre evadarea lui. Pierduse doi elevi; faptul că altul plecase era încă o lovitură adăugată la ultimul şir de lovituri zdrobitoare. Stevie îi dăduse vestea, apoi se băgase în pat cu laptopul şi rămăsese acolo.

Ciudat era că dormise incredibil de bine. Pentru prima dată după o perioadă atât de lungă, încât nu-şi mai amintea când începuse, iar teama de anxietate nu o mai bântuise în toiul nopții.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, spuse ea încercând să alunge din voce răguşeala matinală.

— Bun. Revenind, aseară a fost postat un video. Presupun că l-ai văzut?

— Da.

— Nu mă înnebunesc după el, Stevie. Aveam o înțelegere. Nu pot să nu

mă întreb dacă tu îți respecți partea de învoială.

— Şi ce *anume* ați vrea să fac eu? spuse ea.

— Asta de tine depinde. Erai o posibilă soluție la această problemă. Dacă această soluție nu funcționează, o să găsesc alta. Îți sugerez să vorbeşti cu el.

Oricât şi-ar fi dorit, nu avea niciun sens să se certe cu el.

— Altceva? întrebă ea.

— Nimic. Te mai sun mâine la aceeaşi oră să văd ce-ai făcut. La revedere!

— Să ştiți că e teafăr, în caz că vă făceați griji.

Edward King închise.

Se simți cuprinsă de o stranie senzație că avea mintea foarte clară. Orologiul avea să bată. Fiecare zi conta şi la fel fiecare oră a fiecărei zile. Acest moment, această clipă, în răcoarea unei dimineți tipice la Ellingham, era cel mai de preț lucru pe care îl avea.

Sări din pat (o bilă albă pentru efort), îşi smulse de pe ea pantalonii pufoşi de pijama şi îi înlocui cu o pereche aproape identică de pantaloni de trening cenuşii. Fără duş. Tricoul vechi pe care-l purta (unul din preferatele ei… îl găsise scormonind printr-o cutie de vechituri din pod) mai mergea purtat o zi. Da, mirosea cam urât, ca şi cum dormise în el, dar nu o deranja.

Uneori detectivii miros a transpirația de peste noapte.

Îşi înşfăcă rucsacul şi puse în el tot ce credea că s-ar putea să-i trebuiască: telefon, încărcător, laptop, tabletă, o lanternă. Dacă încerca să rezolve un caz din anii ’70, una dintre scriitoarele ei preferate despre cazuri reale făcea tot ce putea ca să se cufunde pe deplin în cultura timpului. Stevie citise că făcea compilații de muzică cu toate cântecele care ar fi fost date la radio în perioada crimelor, iar apoi se plimba cu maşina prin cartierele unde avuseseră loc, ascultând acele cântece, ca să-şi regleze mintea pe frecvența atmosferei vremurilor respective. Fiindcă totul conta, spunea ea. Trebuia să simți cazul, să îl înțelegi în toate felurile posibile, să pătrunzi în miezul lui… iar uneori putea să preia controlul, putea să-ți acapareze toată viața, dar era *cazul tău* şi trebuia să-l rezolvi.

Găsi un post de radio on-line cu muzică din anii ’30 şi-şi îndesă căştile în urechi.

Dimineața era proaspătă ca un măr crocant. Aerul curăța trupul pe dinăuntru, răzuind pereții plămânilor, pompând viață rece în artere. (Nu în vene. Venele duc sângele din care s-a extras oxigenul înapoi către inimă.

Acest sânge era transportat de artere în sus, prin bolta aortei, ţâşnea în carotidă şi dăruia creierului ei tot oxigenul delicios ca ciocolata de care avea nevoie.) Porni muzica şi un sunet legănat şi grav îşi făcu loc în urechile ei. Merse în ritmul lui, lăsându-şi piciorul să lovească pietrele aleii la fiecare bătaie. Confundă-te cu acel caz. Acordează-te la ritmul lui. Întoarce-te în timp cu ajutorul aerului, al ritmului.

Avea de gând să ia campusul la picior o singură dată. Avea să înceapă cu aleile dintre case, să se plimbe pe străzi şi pe potecile şerpuite. Se trezi că se mişca cu grație, îndreptându-se de spate. Dacă vedea pe cineva la distanță, îşi schimba traiectoria, mişcându-se lin pe lângă un copac, dând un colț. Se zvonea că Albert Ellingham făcuse aleile din campus urmărind o pisică care se plimba pe domeniu, fiindcă „pisicile ştiu cum e cel mai bine”. Probabil că nu era adevărat, dar cu Albert Ellingham nu se ştia niciodată. În timp ce mergea pe noua ei cale, muzicală, Stevie avu brusca revelație că această declarație ar putea fi cât se poate de adevărată. Din multe puncte de vedere, pisicile chiar ştiu cum e mai bine. Sunt vânători perfecți, se pricep să ia urma prăzii şi să rămână nevăzute. Pot trece de la furişatul în umbră la cățărat pe înălțimi şi înapoi jos. Pisicile văd toate nivelurile, în timp ce oamenii se uită în general doar drept în față.

Pe cine avea aici? Edward şi Frankie, cu joaca lor de-a gangsterii. Deveniseră Maestrul minciunilor. Dar de ce? Doar ca să-l joace pe degete pe maestrul jocurilor?

Păreau bogați. Doi puşti bogați şi plictisiți care voiau să fie răi. Cam ca un băieţaş bogat pe care-l ştia ea şi care-şi făcuse fața terci aseară fără niciun motiv care îi putea trece prin minte, cu excepția dorinței de a atrage atenția lui taică-său. Subiectul zilei de azi nu era David, dar legătura avea logică. Avea s-o folosească. Edward şi Frankie puneau în practică ceva ce numai ei înțelegeau. Aşa că au trimis o scrisoare. Dar nu au făcut rost de o maşină şi nu le-au răpit pe Iris şi Alice, nu? Cu siguranță, ar fi fost observați. Şi unde-ar fi dus-o pe Alice? Nu ei erau bărbatul masiv din cupolă, din noaptea aceea. Nu ei l-au bătut pe George Marsh şi nici n-au luat o barcă de pe lacul Champlain pentru a lua recompensa. Pe atunci nu exista internet şi abia dacă erau câteva telefoane. Nu poți coordona aşa ceva când nu ai, practic, nimic la dispoziție.

Deci, poate că era o coincidență. Ori cineva folosise scrisoarea, incluzând-o în complot.

Şi cum rămânea cu Dottie? De-acum Stevie mergea pe lângă partea cea

mai îndepărtată de Casa Mare a pajiştii, pe lângă statuile Sfinxului. Dottie înțelegea mitul. Ştia totul despre ghicitoarea Sfinxului. Citea tot timpul.

Stevie se opri şi se uită la Casa Mare de aici, din punctul cel mai îndepărtat de unde o puteai vedea în campus. Muzica se schimbase, trecuse la un cântec de jazz sprințar. Era genul de muzică ce s-ar fi auzit în weekendul dinainte de răpire, în timpul petrecerii care avea loc în casă. Casa, inima acestui loc, vibrând de viață şi cântec…

Ce-i spusese Fenton despre ultimul lucru pe care i l-a zis Albert Ellingham lui Mackenzie? „Era în înregistrare.” Înregistrare? Ca o emisiune? Auzise oare ceva la radio? Să fi fost vorbe lipsite de importanță? Se ducea doar la o plimbare cu barca. Nici prin cap nu-i trecea că avea să moară. Putea să vorbească despre orice.

Dar…

Îşi actualizase testamentul. Dacă acel codicil despre care se zvonea de mult că exista era adevărat? Dacă pusese deoparte o avere pentru cine reuşea să-i găsească fiica, vie sau moartă? Dacă ştia că avea să i se întâmple ceva rău? A scris o ghicitoare. Şi-a finalizat treburile. Şi i-a spus lui Mackenzie că „era în înregistrare”.

Stevie fusese odată la unul din acele restaurante cu sushi, unde mâncarea îți vine în față pe o mică bandă rulantă. Exact aşa simțea uneori că-i funcționa mintea: informații plutind pe lângă ea, pe o mică bandă rulantă. Uneori simțea impulsul de a întinde mâna după una, ca s-o ia şi să se înfrupte din ea. Înregistrarea.

— Înregistrarea, spuse cu voce tare.

Porni spre casă. Parcă se expanda pe măsură ce se apropia de ea. Fântâna lui Neptun era oprită pentru iarnă, lăsându-l pe zeul mărilor să o privească de pe soclul lui uscat.

La biroul lui Larry de lângă uşa de la intrare stătea altcineva, un tip mai tânăr, îmbrăcat într-o uniformă de la o companie de pază, aceeaşi pe care Edward King o angajase ca să instaleze camerele. Când încercă să intre, agentul o opri, dar Spuneți-mi Charles strigă de pe balconul de la etaj:

— Stevie! Poți să urci un minut?

Stevie urcă treptele, trecând pe lângă portretul familiei Ellingham. Charles stătea pe palier cu Jenny Quinn.

— L-ai văzut cumva pe David Eastman?

— Ieri, răspunse ea. În Burlington.

— Şi de atunci?

Clătină din cap. Jenny se uită la Charles ca şi cum voia să spună: *Vezi?*

— Te-a sunat sau…

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău.

Nu avea niciun sens să-i spună că David o anunțase că nu se mai întorcea. Nu era şefa circului ăstuia, iar clovnul fugit nu era responsabilitatea ei. Toată treaba aia avea să li se prăbuşească în cap. Nu era nevoie să grăbească ea momentul.

— Bine, spuse el. Mulțumesc. Urci în pod?

Stevie încuviință din cap.

— Dacă totuşi te sună, să ne spui, te rog, şi nouă.

— Ai văzut filmarea, zise Jenny.

Nu era o întrebare.

— Vă anunț dacă-mi dă vreun semn, spuse Stevie, continuând să urce.

Se duse către scara din spate, care ducea în pod.

De obicei, când ajungea acolo, Stevie îşi făcea mai întâi de lucru, uitându-se prin jur, aruncând câte o privire prin cutii, trăgând lucruri de pe rafturi. Nu şi azi. Venise pentru un singur lucru şi trebuia să-l găsească. Era în cutiile care conțineau obiecte din biroul lui Albert Ellingham. O mâncau nările de la praf şi de la mirosul de hârtii vechi. Erau enorm de multe lucruri rămase din biroul lui Albert Ellingham: piuneze, role de scotch pietrificate, transformate de timp în chihlimbar, blocnotesuri îngălbenite, cu numele lui imprimat pe ele, foarfeci, prespapieruri, deschizătoare de scrisori, călimări cu cerneală uscată în ele…

Şi mai multe role maro cu alb, pe care scria *Webster-Chicago.* Lângă aceste cuvinte, pe o bucățică de hârtie lipită cu scotch îngălbenit, erau literele *DE.* Săpă mai adânc, trăgând afară ceva aflat la fundul cutiei, care până acum nu avusese nicio însemnătate. Era o cutie de carton, ambalajul rolelor. Ştia asta fiindcă era una desenată pe pachet. Tot acolo scria şi CABLU DE ÎNREGISTRARE WEBSTER-CHICAGO.

— Cablu de înregistrare, spuse ea cu voce tare. *Cablu de înregistrare.*

Dacă asta era o înregistrare, întrebarea era ce naiba o putea reda? Dacă aveai benzi, era evident că ceva le *înregistrase.* Stevie se răsuci pe călcâie în spațiul strâmt dintre şirurile de rafturi. Muzica se schimbă din nou, la fel şi abordarea lui Stevie. Albert Ellingham fusese aşa de amabil încât să-i facă un catalog al lucrurilor din casă şi al locurilor în care se aflau acestea şi o făcuse sub forma unei uriaşe căsuțe de păpuşi. Stevie porni grăbită către celălalt capăt al podului, trase husa şi deschise cu grijă casa de păpuşi. Se

lăsă pe vine în fața biroului minuscul al lui Albert Ellingham, simțindu-se ca un uriaş care privea de sus viața acestui om extraordinar. Erau acolo nenumărate obiecte pe care le recunoştea… unele îşi schimbaseră puțin locul, dar surprinzător de puține se schimbaseră în privința plasamentului şi decorului. Fotoliile din piele, covoarele-trofeu de vânătoare, cele două birouri acoperite cu hârtii şi telefoane nu mai mari decât unghia de la degetul mare al lui Stevie. Rafturile erau pline de volume imposibil de mici. Iată şi globul, ceasul din marmură verde de pe şemineu şi…

Un dulap cu un obiect ciudat pe el, cam cât o imprimantă. (Mă rog, ăsta era cam cât o cutie de chibrituri. Dar reprezenta ceva de mărimea unei imprimante.) Întinse mâna şi apucă obiectul cu două degete. Putea să fie un radio, dar avea pe el cuvinte pictate probabil cu o pensulă foarte subțire: WEBSTER-CHICAGO.

Aparatul.

Avea obiectul micuț ca termen de comparație, iar acum trebuia să-l găsească pe cel mare. Familia Ellingham avea extraordinar de multe bunuri, sute şi mii de obiecte, dar în clipa asta nu conta decât *acest* obiect. O luă metodic, pornind de la primul raft care conținea materiale din birou. Le trase jos unul câte unul, strănutând peste documente, icnind de greutatea vechilor cărți de telefon, murdărindu-şi degetele de praf şi mizerie. Când obiectele erau sus, se cățăra pe rafturile de metal, fără să le încerce să vadă dacă o țineau. Trebuia să găsească maşinăria.

Îi luă aproape două ore. Era într-o cutie de carton mare, sub o altă cutie foarte grea, care conținea dosare. Maşinăria cântărea cam 15 kilograme. Era argintiu cu maro, foarte elegantă, în stil art deco, iar cuvintele WEBSTER-CHICAGO încă mai păstrau un pic de strălucire. Se uită la cablurile groase, vechi, la role, la cadrane. Nici nu era sigură că era prudent să o bage în priză, şi nici nu avea idee cum s-o facă să meargă.

Noroc că ştia ea un geniu.

23

— Bun, spuse Janelle punându-şi centura cu scule. Ia să vedem ce e lucrul ăsta.

Străvechea maşinărie pentru înregistrări era aşezată pe o masă cu rotile în mijlocul şopronului pentru mentenanță. Pe chipul lui Janelle se citea fericire pură. Pe cap avea o pereche de ochelari de protecție.

Singurul lucru bun la noul sistem de securitate era că Larry nu era acolo să o întrebe pe Stevie pentru ce îi trebuia porcăria asta masivă din pod. Acum spusese doar că i s-a cerut să o ducă la şopronul administrației ca să fie curățată, iar persoana de la birou încuviințase din cap. Îl cărase până acolo, unde o aşteptau Janelle, Nate şi Vi. Nimic nu-i atrăgea atenția lui Janelle mai iute decât un mesaj cu cuvintele VREAU SĂ REPARI O MAŞINĂRIE.

Janelle începu prin a şterge delicat cu o cârpă exteriorul maşinii, apoi deschise închizătoarea, dând la iveală cele patru bobine ale vechii maşinării. Se lăsă în jos ca să studieze mecanismul, plimbându-se în jurul lui, uitându-se de deasupra. Apoi închise cutia şi o întoarse cu susul în jos.

— Trebuie scoasă carcasa, spuse ducându-se la un perete plin cu unelte şi luând o bormaşină fără fir, pusă la încărcat.

Nate stătea turceşte pe jos, cu ochii în telefon. Vi şedea pe un morman de lemne, privindu-şi lung iubita, cu o expresie care spunea fără urmă de fereală *Eşti grozav de sexy aşa, cu uneltele tale.* Stevie se foia neliniştită, ba sprijinindu-se de perete, ba aşezându-se lângă Nate, ba mergând până la uşă. Traversă de câteva ori încăperea către locul unde fusese containerul cu gheață carbonică, cel în care stătuse depozitată substanța care îl omorâse pe Hayes. Fusese luată de acolo, poate de tot sau poate doar ascunsă în altă parte. În locul cu pricina, erau acum sprijinite de perete câteva greble şi lopeți.

Se auzi *bâzzzzzzzzâitul* rapid al bormaşinii când Janelle scoase şuruburile care fixau carcasa.

— O să ningă peste câteva zile, spuse Nate ridicând ochii din telefon. Tone. Vine un viscol monstru.

— Ce bine! spuse Janelle punând bormaşina pe podea. Ador zăpada. Pun pariu că aici sus e o privelişte incredibilă.

— Îți place să fie tone de zăpadă? întrebă Nate.

— Da, dar ce înseamnă „tone”? Eu sunt din Chicago. Acolo ninge iarna.

— Un metru. Poate mai mult dacă e viscolită.

— O, dar chiar că tone de zăpadă, spuse aprobator Janelle. Probabil că ție nu-ți place zăpada, corect?

— A, ba nu, îmi place, spuse Nate. Când e zăpadă nu mai eşti ciudat dacă nu ieşi din casă.

Râsul lui Janelle răsună dintr-un capăt în altul al atelierului, în timp ce ea întorcea cu grijă aparatul la loc şi sălta carcasa, dând la iveală mecanismul de dedesubt. Era un amestec cenuşiu cu maro de bobine şi fire şi plăcuțe metalice.

— Fată frumoasă, spuse Janelle. Fată murdărică. Întâi de toate, trebuie să fie curățată.

— Crezi că o poți pune în funcțiune?

— Trebuie să ai puțină răbdare, spuse Janelle coborându-şi pe nas ochelarii de protecție. Trebuie să-mi fac treaba. O s-o suflu cu aer.

Scoase ceva ce arăta ca un pistol de jucărie butucănos, cu o țeavă subțire, cât ciocul unei păsări colibri. Îl băgă în maşinărie şi începu să tragă jeturi puternice de aer, eliberând mici norişori de praf şi resturi.

— Aşa, spuse Janelle împingându-şi din nou ochelarii pe creştet şi băgându-şi pistolul cu aer la cingătoare. Se pare că s-a păstrat destul de bine. Cred că trebuie să schimb condensatoarele astea şi poate să montez un nou cablu de alimentare. Am condensatoare în cutia mea cu piese şi găsesc eu un cablu de alimentare pe care să-l dezizolez şi să-l conectez.

Toată vorbăria asta părea să aibă un puternic efect asupra lui Vi, ai cărei ochi mai că luaseră formă de inimioare.

— Dragostea pluteşte în aer, spuse încet Nate. Încă un minut şi dragostea s-ar putea să fie pe maşinăria ta.

★

După vreo oră de muncă, Janelle puse la loc carcasa aparatului.

— Bun, zise ea. Hai să vedem cum merge.

Răsuci un buton şi rolele începură să se învârtească. Stevie şi Nate săriră în picioare de pe podea.

— Ai reuşit? zise Stevie. Pe bune?

— Normal că am reuşit, spuse Janelle băgând mâna în sutien şi scoțând un luciu de buze cu care se dădu fără să se uite în oglindă. Sunt regina maşinăriei!

Vi o îmbrățişă pe Janelle.

— Bun, zise Stevie dându-i cablul. Ăsta cum se foloseşte?

— Mda, am căutat să văd, spuse Vi dezlipindu-se de Janelle. Lumea colecționează chestiile astea. Există o groază de tutoriale. Ăsta e cel mai bun pe care l-am găsit.

Îi dădu telefonul ei lui Janelle, care se uită la un clip. Luă cablul şi-l puse pe bobină, consultând de câteva ori clipul.

— Cred că aşa e, spuse ea. Nu vreau să înregistrăm peste ce e acolo. Cred că aşa e. Vrei să încerci?

Stevie încuviință din cap şi Janelle apăsă pe buton. Cablul se rulă pe bobine. Pentru o clipă, se auzi doar un fâşâit şi pârâituri, apoi câteva bubuituri înfundate, de parcă ceva lovea microfonul. Şi apoi… o voce. Groasă, masculină, inconfundabilă: Albert Ellingham.

— Ia loc aici, Dolores.

— Să stau aici?

O voce de fată. Cea care vorbea era Dolores Epstein. Stevie se clătină, şocată. Dolores era un personaj, o fată din trecut, pierdută. Şi iat-o acum aici, printre ei, cu voce subțire şi limpede, cu un foarte puternic accent de New York.

— Acolo e bine. Şi apleacă-te puțin spre microfon, spuse Albert Ellingham.

Janelle se uită la Stevie cu ochi mari, plini de entuziasm.

— Aşa, spuse el. Acum nu trebuie decât să vorbeşti normal. Vreau să te întreb câte ceva despre experiența ta la Ellingham. Fac nişte înregistrări despre şcoală, ca să se ştie cum lucrăm noi aici. Bun. Dolores, înainte să te cunosc, intrai în tot felul de belele, aşa e?

— Asta o să fie la radio? întrebă Dottie.

— Nu, nu. Poți vorbi deschis.

— Îmi place să mă uit şi eu pe ici, pe colo, atâta tot, spuse ea.

— Iar asta e foarte bine! Eram şi eu exact la fel.

— Unchiul meu e polițist în New York. Zice că sunt ca un om de etaj.

— Un om de etaj? întrebă Albert Ellingham.

— Un om de etaj e un hoț care, aşa cum sugerează şi numele, intră printr-o fereastră aflată la etaj. Ceva mai sofisticat decât unul care înşfacă poşete pe stradă. Şi, sinceră să fiu, de la unchiul meu am învățat cum să intru în locuri ferite. Polițiştii cunosc toate trucurile. Şi am fost mereu interesată de lacăte şi chestii de genul ăsta.

— Ce părere ai avut când ai ajuns aici? Trebuie să ți se pară foarte diferit

de New York.

— Păi, să vă spun sincer, eram speriată.

— De ce?

— Sunt obişnuită cu oraşul. Nu cu pădurea. Pădurea e înfricoşătoare.

— Pădurea e superbă!

— Şi întunecată şi adâncă, după cum spune poetul Robert Frost. Când i-am spus unchiului meu că vin aici, a spus că e în regulă, fiindcă aveți aici un om din pod.

— Un om din pod? întrebă el.

— Încă un colocvialism. Ce se află deasupra etajului? Podul. Unchiul meu spune că polițiştii care vor să-i ia ca din oală pe oamenii de etaj – adică să-i prindă în flagrant –, trebuie să se poziționeze exact deasupra lor. Aveți aici un polițist din New York, pe domnul Marsh. M-am simțit mai bine după ce mi-a zis asta. Acum îmi place aici.

Albert Ellingham chicoti.

— Mă bucur să aud asta. Şi ce ai vrea să spui lumii despre Academia Ellingham?

— Păi, aş spune că e cel mai grozav loc în care am fost vreodată. Foloseşte elemente din sistemul creat de Maria Montessori, însă văd şi elemente din lucrarea lui John Dewey, care, de fapt, e chiar de aici, din Burlington, ştiați?

— Nu ştiam. În fiecare zi aflu ceva nou aici la şcoală. Învățăm unii de la alții. Aşa cum tocmai am aflat de oamenii de etaj. Şi acum haide să vorbim despre ce faci aici zi de zi. Spune-mi ce studiezi…

Deodată, în mintea lui Stevie se auzi vocea lui Mudge. Se uitau la ochiul de vacă. *Prin singurul loc pe unde intră toată informația, nu poți vedea, de fapt, absolut nimic.*

În mintea lui Stevie se declanşă ceva ca un fulger orbitor. Toate piesele pe care le adunase şi le văzuse în ani de citit despre subiect se aliniară perfect, fiecare la locul ei. Simțea nevoia să se mişte puțin, aşa că fu nevoită să le tot apuce, ca să se asigure că n-aveau să se clintească din loc. Se duse iute spre uşă. Nu putea să mai asculte nimic, nu putea vorbi cu nimeni, ca să nu-i scape printre degete.

— Ei! spuse Janelle oprind maşinăria. Unde te…

Stevie flutură din mână. Cerul se făcuse roz ca vata de zahăr, iar aerul părea umed, chiar înghețat. Aer curat, numai bun pentru gândire. Acesta era principalul motiv pentru care Albert Ellingham cumpărase inițial locul

acesta – era convins că aerul de aici stimula gândirea şi procesul de învățare. Poate că avea dreptate. Odată ce te obişnuiai cu ceva mai puțin oxigen, parcă totul se mişca un pic mai rapid.

Gândeşte, Stevie! Ce-i scăpa? Ce văzuse?

Biblioteca Ellingham, cu turlele ei negre, se reliefa în puternic contrast pe fundalul cerului roz. Biblioteca. Dottie îşi lăsase semnul în bibliotecă.

Stevie o rupse la fugă. Țâşni pe uşile bibliotecii şi o găsi pe Kyoko pregătindu-se să-şi încheie schimbul. Stevie aproape că alunecă pe podea până la pupitrul ei.

— Kyoko… am nevoie de ceva.

— Nu poți aştepta până mâine?

Stevie scutură din cap.

— Cartea. Cartea lui Dottie. Cu Sherlock Holmes.

— *Asta* era aşa urgent?

— Te rog, spuse ea. O să mă mişc repede. Cinci minute. Două minute.

Kyoko îşi cam dădu ochii peste cap, dar se aplecă, luă cheile şi deschise biroul din spate. Stevie o urmă, trecând de rafturile de metal şi de cutii, până în spate, la rândul unde se păstrau comorile din 1936. Kyoko scoase din cutie cartea în culori sepia.

— Grăbeşte-te, dar ai grijă, spuse ea, dându-i-o fetei.

Stevie o luă ca pe un obiect sfânt şi se duse la una din mesele de lucru.

— De ce-ți trebuie aşa de urgent? întrebă bibliotecara.

Dar Stevie nu o mai auzea. Căuta ceva ce ştia sigur că văzuse, ceva foarte mic, ca un punct minuscul pe un radar…

Iată-l, în *Un studiu în roşu.* Semnul din carte, o linie trasată tremurat cu creionul: *Sherlock spuse: „Cred că inițial creierul uman e ca un mic pod gol, pe care trebuie să-l mobilezi după preferințele tale”.*

În povestirea *Un studiu în roşu* este găsit un cadavru cu cuvântul RACHE scris pe el cu sânge. „Rache” înseamnă în germană *răzbunare.* Un indiciu lăsat de victimă despre ce s-a întâmplat.

— Ai găsit ce căutai? întrebă Kyoko aplecându-se peste masă.

— Da, spuse ea ridicându-se.

Se grăbi aşa de tare s-o ia din loc, că era cât pe ce să cadă când îşi prinse piciorul în piciorul mesei.

— Te-ai lovit?

— Nu, sunt OK. Sunt foarte OK.

Închise repede cartea şi i-o dădu înapoi lui Kyoko, care o puse cu grijă

într-o lădiță în care aduna de regulă cărțile de pe mese.

— Mulțumesc, spuse ea. Trebuie să… Mulțumesc.

Stevie traversă iute biblioteca, trecând pe lângă oameni care lucrau la mese, cu căştile pe urechi. Odată ajunsă afară, trase lacom în piept aerul cu fulgi rari, care cădeau blând. Pluteau pe nasul ei sau i se topeau în gură. Îşi scoase cu o smucitură telefonul din buzunar şi o sună pe Fenton.

Telefonul lui Fenton sună de cinci ori.

— Hai, odată! spuse Stevie săltând pe vârfuri de nerăbdare. Hai…

Se plimbă în sus şi-n jos pe aleea din fața bibliotecii.

— Alo?

Fenton vorbea tare şi neclar.

— Bună, spuse ea. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Am…

— Nu pot acum, Stevie, zise ea.

— Nu, n-ați înțeles, răspunse Stevie încercând să nu țipe. Am…

— Nu acum… spuse ea coborând şi mai mult vocea, aproape şoptind. Te sun înapoi în câteva minute. Copilul e acolo. *Copilul e acolo!*

— Poftim? spuse Stevie.

Dar Fenton închisese.

Stevie rămase cu telefonul lipit de ureche, în timp ce sticla devenea tot mai rece şi se aburea de la răsuflarea ei. Păşi pe aleea pietruită. Din cauza gerului, sunetele aveau ecou mai puternic. Fiecare pas se auzea clar şi distinct.

Cum putea Fenton să-i închidă aşa telefonul? Cum de ajunsese ea să fie singură în bezna acestui munte, fără să aibă pe nimeni cu care să poată împărtăşi aceste firicele de gânduri țesute între ele de şoriceii din creierul ei?

Cui să explice ea că ştia cine le răpise pe Alice şi Iris Ellingham?

30 octombrie 1938, ora 17:00

Era o scenă idilică: *Wonderland,* micul velier sport al lui Albert Ellingham, marca Sparkman & Stephens, plutind leneş pe apele lacului Champlain. Avea o velă roşie şi una albă, ambele ridicate în poziție dreaptă, deşi barca plutea cam în derivă. Frumoasa după-amiază de octombrie de Vermont era suprasaturată de culoare, de parcă o cutie cu vopsele se răsturnase peste peisaj. Albert Ellingham stătea cu o mână sprijinită leneş de timonă. George Marsh şedea pe banchetele tapițate aflate de jur-împrejurul bărcii, rezemat confortabil pe spătar, cu brațele larg desfăcute, savurând amiaza superbă.

— Tu citeşti, George? a întrebat Albert.

— Nu, a răspuns George.

— Ar trebui, zău că ar trebui. Cititul e una dintre cele mai mari plăceri ale vieții… poate cea mai mare.

— Spui asta pentru că n-ai fumat niciodată un trabuc cubanez.

Albert Ellingham a izbucnit în râs.

— Ba e adevărat. Toți banii, toată puterea din lume… nimic nu se compară cu o carte bună. O carte îți oferă totul. Îți oferă o fereastră care dă spre alte suflete, spre alte lumi. Lumea e o uşă. Cărțile sunt cheia.

— Pe mine m-ai pierdut de muşteriu, a spus George.

— Dar Sherlock Holmes? Ai citit vreodată *Un studiu în roşu?* Nu se poate să n-o fi citit!

— Mă tem că nu, a zis George.

— Ar trebui, chiar ar trebui s-o citeşti. Aici îşi face Sherlock Holmes prima dată apariția. E o povestire minunată, foarte instructivă. Afli cum vede lumea Sherlock Holmes şi cum îşi abordează munca. Având în vedere că te ocupi cu aplicarea legii, ți s-ar putea părea interesantă. De fapt, această povestire m-a transformat în persoana care sunt. În copilărie, când eram la orfelinat, aveam la dispoziție doar câteva cărți. Printre ele se afla şi o colecție de povestiri cu Sherlock Holmes. Am deschis cartea aia şi am citit-o… nici nu mai ştiu, poate de o sută de ori sau chiar mai mult. M-a învățat să privesc… să văd cu adevărat lumea din jurul meu. E unul dintre cele mai instructive lucruri scrise vreodată.

— Bine, spuse George Marsh râzând şi scoțând o țigară. M-ai convins. O să-mi fac abonament la bibliotecă.

— Atunci se poate spune că am făcut o faptă bună pe ziua de azi. A, îmi pare rău, George, dar nu se fumează pe barcă. Sper să nu te superi. Focul şi bărcile nu fac casă bună împreună.

George Marsh a dat din cap şi şi-a pus ţigara după ureche.

— O să las ancora aici. Stăm puţin în loc. Îmi place aici, lângă golful Maquam.

Albert Ellingham a desfăşurat alene o funie de pe tambur şi şi-a răsucit-o în jurul încheieturii mâinii, coborând ancora în apă.

— Ştii… a spus el în timp ce făcea toate aceste treburi, Dottie Epstein citea Sherlock Holmes când au găsit-o răpitorii. În toată nebunia, ea e deseori dată uitării. E vina mea. Mă concentrez asupra lui Iris, a lui Alice… Micuţa Dottie Epstein din cartierul Lower East Side e dată deoparte în toată vânzoleala asta. Nu e corect. Merita o soartă mai bună.

— Săraca puştoaică, a spus George Marsh clătinând din cap.

— Dolores Epstein, a spus Albert Ellingham. Dottie, aşa i se zicea. O fată de excepţie, cu adevărat de excepţie. A fost prima elevă pe care am ales-o pentru şcoală. Ţi-am zis vreodată asta?

George Marsh scutură din cap.

— Nu? a spus Albert Ellingham. Nu. Probabil că n-a venit niciodată vorba. Am auzit de ea de la unul dintre cei mai buni bibliotecari din Biblioteca Publică, de fata asta de pe Avenue A care citea în limba greacă şi reuşise să se strecoare de trei ori într-una din sălile cu cărţi rare. Spuneau că era o mare bătaie de cap, dar o bătaie de cap în sensul cel mai bun posibil. O bătaie de cap în sens bun. Tu înţelegi ce zic aici, George?

— Înţeleg, a spus George Marsh. Şi tu eşti uneori o bătaie de cap în sens bun, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Nicidecum, nicidecum. Îţi mulţumesc. M-am dus la ea la şcoală şi am vorbit cu directorul. Se vedea că era pe de-o parte fericit să scape de ea, pe de altă parte i se rupea inima că pleacă. Nu ai parte de elevi ca ea în fiecare zi. Îmi amintesc bucuria de pe chipul ei când a ajuns la academie… când s-a dus la biblioteca mea şi a aflat că poate să aibă orice carte doreşte… George, eu sunt un om bogat. Am foarte multe bunuri. Dar o să-ţi spun ceva: cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată a fost în cărţile lui Dottie Epstein. Îi hrăneam mintea. Era un copil fenomenal.

— A fost groaznic ce s-a întâmplat cu ea, a spus George Marsh dând solemn din cap.

— Puţin spus groaznic. Puţin spus groaznic. Am suferit o pierdere

imensă în ziua aia. Mintea ei… Şi ştii că atunci când au găsit-o în cupolă era cu un exemplar din *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Asta citea când s-a întâmplat. Foarte ciudat…

Albert Ellingham s-a oprit, a înfăşurat strâns funia în jurul degetelor, apoi a legat-o. Barca s-a rotit uşor în loc, apoi s-a oprit legănându-se.

— Ştii, a spus Albert Ellingham după câteva clipe, am văzut că în exemplarul acela făcuse un semn sub un citat celebru: „Cred că iniţial creierul uman e ca un mic pod gol”. M-a pus pe gânduri rândul ăsta subliniat de ea. Nu era o linie curată, era scrijelită cu creionul. Inegal. Dezordonat. Nici un alt semn în toată cartea. Dar cine-şi bate capul cu un semn dintr-o carte luată de la o bibliotecă şcolară? Iar eu eram aşa de absorbit de ce se întâmplase cu Iris şi cu Alice! Mă uitam, ca Watson, dar nu am fost în stare să observ. Însă ceva trebuie să-mi fi rămas în minte. Ştii cum lucrează mintea la o problemă? Rotiţele se învârt ticăind în fundal. Semnul acela de sub acel rând anume. Mă *sâcâia.*

Barca se întoarse către soarele ce apunea şi Albert Ellingham a mijit ochii.

— M-am dus la bibliotecă şi m-am uitat prin cărţile împrumutate de Dottie Epstein. Niciun semn în niciuna dintre ele, George. Mi-a confirmat asta şi bibliotecara. Ea avea grijă să verifice cărţile la predare, ca să nu fie mâzgălite. Bibliotecarilor nu le scapă nimic. Putea să fie de la un alt elev, bineînţeles, dar s-a dovedit că Dottie iubea cartea aceea aşa de mult, că n-o împrumuta nimeni altcineva. O avea permanent la ea. Cred că mulţi dintre ceilalţi elevi erau obişnuiţi să aibă propriile lor cărţi şi nu foloseau biblioteca aşa de mult ca Dottie. Am mers puţin mai departe. Am citit raportul poliţiei despre ce s-a găsit în cupolă şi în subsol. Pe podeaua depozitului de băuturi s-a găsit un creion… se rostogolise lângă perete. Era tocit. Unul dintre creioanele pe care le dăm elevilor. Sunt albastre şi pe o parte scrie „Academia Ellingham”. Deci concluzia logică e că Dottie a făcut acel semn şi că l-a făcut în ziua aceea, în cupolă. Dar de ce?

— E posibil să fi fost un accident, a spus George Marsh. Se sperie sau o înşfacă cineva, iar Dottie trage accidental o linie pe pagină cu creionul…

— Nu. Înţeleg de ce ai putea crede asta, dar nu. Un semn accidental nu ar fi fost aşa de precis. Asta a fost o subliniere deliberată. Cred că Dottie Epstein a făcut un efort să transmită un mesaj pe care spera să-l înţeleg. Se baza pe mine, iar eu am dezamăgit-o.

— Albert, a spus George, nu poţi să-ţi faci singur aşa ce…

Albert Ellingham i-a respins obiecția făcând un semn cu mâna.

— Îți mulțumesc pentru ce încerci să faci, George, dar e adevărat. Am înțeles-o pe Dottie. Era o persoană care ştia să joace jocul. De fapt, unchiul ei era polițist la New York, ca tine. Zicea că multe dintre tehnicile ei de a intra prin efracție în diverse locuri le învățase de la *el*.

Albert Ellingham a chicotit, iar George Marsh a zâmbit.

— Da, a spus Albert Ellingham, Dottie era o fată foarte deşteaptă şi nu s-a lăsat înfrântă fără să opună rezistență. A, am o rugăminte. Vezi că sub bancheta pe care stai e un panou. Bagă mâna printre picioare şi glisează-l spre stânga. Uită-te înăuntru.

George Marsh s-a aplecat cum i se ceruse şi a deschis panoul. Sub bancheta pe care stătea erau legături de batoane de dinamită închise la culoare, bine fixate de catena bărcii.

Albert Ellingham s-a uitat direct la soare.

— Barca e o bombă, a spus el calm. Mai sunt patru mănunchiuri ca ăsta. Tocmai am armat declanşatorul, iar firul lui e legat de funia din jurul încheieturii mele. Dacă-i dau drumul, sărim amândoi în aer. Aş fi putut folosi un pistol, dar e prea uşor să dezarmezi un om cu un pistol, plus că nu-mi plac armele de foc. Sincer să fiu, nu am avut încredere în mine. Dorința de a te împuşca e mult prea puternică. Situația de față necesită autocontrol din partea mea, dacă vreau să aflu tot ce trebuie să ştiu. În acest moment, singura ta opțiune e să stai pe loc fără să faci cea mai mică mişcare şi să-mi spui cum s-a întâmplat totul.

24

Stevie stătea pe podeaua de ciment a rotondei, iar răcoarea i se strecura prin țesătura blugilor. În jurul ei erau împrăştiate o mulțime de petale uscate, moarte. Multe dintre omagii dispăruseră, dar un bilet rătăcit scăpase atenției celor de la întreținere cu măturile şi sacii lor. Era o bucățică de hârtie albastră, cu marginile acoperite cu o bandă de sclipici negru, lipit acolo manual. Mesajul de pe el era scris într-un stil prețios folosit de obicei de oamenii care luau foarte în serios ideea unui jurnal zilnic. Mesajul spunea aşa: SĂ NU SPUI NICIODATĂ MORT. SĂ NU RĂMÂI NICIODATĂ MORT. IUBIRE ETERNĂ, MELODY.

Stevie lăsă hârtia din mână.

Nu avea nicio dovadă, desigur. Nu putea merge la tribunal cu ce ştia. Nu putea scrie imediat o carte… nu că ar fi ştiut cum să scrie o carte. Îl văzuse pe Nate încercând să scrie, iar procesul părea îngrozitor. Nu se gândise niciodată la ce avea să facă odată ce rezolva cazul. Cui trebuia să-i spună? Urla în gura mare către lună? Posta un mesaj pe Twitter? Îşi actualiza statutul de pe Facebook şi punea acolo „specialist în rezolvarea cazurilor de crimă”?

Şi de aceea trebuia să vorbească cu Fenton. Se uită țintă la telefon.

— De ce nu suni? îl întrebă ea.

Telefonul stătea neutru şi neştiutor. Îl luă în mână şi-i trimise un mesaj lui Hunter.

Ce face mătuşa ta? Trebuie să vorbesc imediat cu ea. Poți să-i spui că trebuie neapărat să mă sune?

Rămase cu ochii la ecran, aşteptând să vadă că mesajul trece de la statutul de „Trimis” la „Citit”. Nimic.

Respiră.

Se ridică şi se învârti în cerc, trecându-şi mâinile prin părul scurt, simțind cum şuvițele îi treceau printre degetele care alunecau în sus prin ele. Ce putea face cu acest gând care-i ocupa mintea? Cum îşi putea verifica rezultatul muncii?

Într-un singur fel, desigur. Trebuia să o facă aşa cum se făcea în cărți. Aduni suspecții şi treci prin toată teoria crimei, de la un capăt la altul. Nu la propriu, desigur. În mintea ei. Avea să invoce morții. Să-i alinieze. Să-şi expună teoria punct cu punct.

În jurul rotondei aşează un cerc de scaune imaginar. Pe două dintre ele îi puse pe Edward Pierce Davenport şi pe Francis Josephine Crane. Edward, cu înfăţişarea lui atrăgătoare, frapantă, poetică. Francis, cu tunsoarea ei de paj, cu părul negru ca pana corbului. Francis era îmbrăcată într-un set pulover şi blazer cu model în zigzag, fustă şi jachetă. Strâmte. Din lână. Maro şi crem. Şi avea pe cap o beretă mult lăsată pe dreapta. Edward purta o cămaşă albă, o cravată cu nodul lărgit, atârnând la gât şi o vestă neagră descheiată. Se aplecă în faţă, sprijinit de genunchi, ca să se uite la Stevie cu ochi sclipitori, pe când Francis stătea sprijinită de spătar, calmă şi calculată.

— Voi doi, le spuse Stevie cu voce scăzută.

Nu se vedea nimeni în jur şi dacă vorbea cu voce tare o ajuta să-şi ordoneze gândurile.

— Voi aţi vrut să fiţi proscrişi.

— Chiar am fost proscrişi, spuse Francis.

— Noi am scris poezia, zise Edward.

— E o tâmpenie de poezie, răspunse Stevie. Ţi-am *citit* poeziile. Nu eşti deloc un poet bun.

Edward se trase înapoi, jignit.

— Prostia voastră de poezie a încurcat ani de-a rândul cazul, continuă Stevie dând ocol spaţiului. Toată lumea a crezut că Maestrul minciunilor a comis crimele. Dar Maestrul minciunilor *nu există.*

— Jucam şi noi jocul, spuse Francis. Ca în poezie. *„Rege era un glumeţ ce trăia sus pe culme. Stăpân peste joc se voia numai el. Dar Frankie şi Edward şi-au jucat cartea şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel.”*

— Dar aţi scris asta înainte să plecaţi de la şcoală, înainte ca totul să meargă prost, zise Stevie. Habar nu aveaţi ce urma să se întâmple. Vă refereaţi la altceva.

Francis zâmbi fără să spună nimic.

— Deci sunteţi amestecaţi în caz, dar nu sunteţi responsabili de ce s-a întâmplat, spuse Stevie. Nu. Nu voi eraţi persoana care nu era chiar acolo, cea de pe scări, dar nicicând pe o treaptă. *Cineva care nu stă acolo, dar vine şi pleacă des* – asta spunea Albert Ellingham. Dacă e cineva care nu e chiar acolo…

Silueta lui George Marsh se materializă în scaunul de lângă Francis. Purta un costum cu dungulițe albe şi o pălărie fedora. Era un bărbat masiv, bine clădit, cu maxilar pătrat. Îşi încrucişă braţele la piept şi o privi fix pe Stevie, provocând-o.

— Nu ai nicio dovadă, spuse el. Sunt agent FBI. Ştiu când nu ai cu ce să construieşti un caz.

— Te înşeli, îi spuse ea. Ai făcut o greşeală. Ai fost văzut de cineva *care iubeşte misterele polițiste.*

În cerc apăru încă o siluetă fantomatică – o fată cu păr creț şi strungăreață. Era îmbrăcată într-o rochie urâțică, din lână maro, şi avea pe nas ochelari puțin strâmbi. Strângea la piept o carte. Se uită îndelung la George Marsh, apoi se întoarse spre Stevie şi dădu din cap. Stevie îi răspunse şi ea cu o înclinare din cap.

Siluetele negre ale copacilor, coloanele rotondei şi statuile, toate stăteau martori ai acestui moment.

— Te-am prins, îi spuse ea lui George Marsh.

Îi sună telefonul. Cercul fantomelor se evaporă în noapte, lăsând-o pe Stevie singură cu petalele de flori.

— Te mai întorci? întrebă Nate. Ce faci?

— N-ai să crezi.

— Hai să vedem.

— Am rezolvat cazul!

Pauză.

— Unde eşti?

— La rotondă.

— Vin imediat, spuse el.

Stevie lăsă telefonul jos de la ureche şi-şi verifică iar mesajele. Hunter încă nu citise mesajul. Ce naiba făcea Fenton? *Nu acum… Copilul e acolo. Copilul e acolo!* Sigur, oamenii spuneau tot felul de chestii la beție, dar ce spusese ea era foarte precis, foarte insistent.

Brusc, începu să se simtă neliniştită.

Bineînțeles, uneori oamenii pur şi simplu nu răspund la telefon. Uneori oamenii spun chestii bizare. Dar acestea erau note discordante. Se uită la cimentul pe care stătea. Rămăşițele ofrandelor aduse lui Hayes îi foşneau sub tălpi. Ellie fusese mereu sub ei, în tot acel timp. Păşiseră peste ea. Oare îi auzise deasupra ei? Îşi auzise prietenii trecând pe deasupra capului ei în timp ce aerul devenea tot mai închis, în timp ce ea tremura de frig, în timp ce ea era tot mai flămândă şi deshidratată? Frica trebuie să fi fost cumplită, mai puternică decât orice ar fi putut simți vreodată Stevie. Oare îşi dăduse seama că murea singură, sub pământ, în beznă? Oare se împrietenise cu acea beznă, cu ceea ce venise în acea beznă ca s-o ia? Cu acel perfid prieten

din tenebre, care a venit să-i ia cu mâna durerea şi frica…

De ce era telefonul aşa de tăcut?

Spusese că putea s-o facă. Spusese oricând. Îşi încleştă şi descleştă pumnii de câteva ori, apoi sună. Larry răspunse la al doilea apel. Stevie auzea în fundal un televizor şi un câine care lătra.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Bine. Ia-o de la capăt.

— Ştiu cine le-a răpit pe Alice şi pe Iris, spuse ea. Ştiu cine a omorât-o pe Dottie.

— Poftim?

— Dar nu de aceea te-am sunat, spuse ea cu respiraţia precipitată. Nu asta e problema. Cred că… sunt îngrijorată? Pentru profesoara cu care lucrez în Burlington. Şi nu ştiu de ce. Ceva nu e în regulă. Simt asta în stomac.

— Dă-mi adresa ei, spuse Larry.

30 octombrie 1938, ora 18:00

Pe barcă domnea de mult tăcerea. George Marsh şi Albert Ellingham şedeau uitându-se unul la altul, în timp ce cerul devenea de un roşu-portocaliu vulcanic. Începea un senzațional apus de toamnă în Vermont.

— Se întunecă în curând, a rupt tăcerea Albert Ellingham. Nopțile sunt foarte liniştite aici, pe lac.

Apa pleoscăia moale pe lângă barcă.

— Albert…

— Nu, nu, a spus Albert Ellingham. E prea târziu pentru asta, George. Ca să ții un secret e nevoie de un efort epuizant. Ştiu din experiență. Povara pare suportabilă la început, dar, pe măsură ce trece timpul, greutatea ei creşte. Te trage în jos. E momentul să laşi jos această povară.

— Albert…

— Vezi tu, a spus Albert Ellingham, ignorând întreruperea, am ales corect când am selectat-o pe Dottie Epstein. Era una la un milion. Cred că nimeni altcineva nu mi-ar fi putut transmite răspunsul. Îmi pare doar rău că mi-a luat atâta vreme să-l descifrez, Dottie. Nu mi-a mers mintea suficient de iute. Te-am dezamăgit. Dar în sfârşit i-am dat de cap.

Aceste vorbe le adresase soarelui care apunea.

— Cred că e posibil să fi găsit rezolvarea la nivel subconştient, George. Ca polițist, sigur ştii senzația. Este la un nivel la care nu poți ajunge. Era limpede că în răpire trebuia să fie implicat cineva aflat în casă. Am pus să fie investigat fiecare până în cele mai mici detalii ale întregii lor vieți. Am aflat de cocaina pe care o avea la el Leo şi pe care o folosea Iris. Am aflat foarte multe lucruri pe care nu voiam să le ştiu, despre foarte mulți oameni, dar nu am aflat nimic care să explice ce s-a întâmplat cu Iris şi cu Alice. Cel mai evident lucru este exact cel care mi-a scăpat. E adevărat că nu vezi niciodată ceea ce se află chiar sub nasul tău. Am scris acum vreo două zile o mică ghicitoare pentru mine. Suna aşa: *Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.* Uneori îmi scriu ghicitorile automat. Mintea mea le generează şi trebuie să le dezleg şi eu. Trebuie să încerci multe abordări când dezlegi ghicitori. Veşnic pe scară, nicicând pe o treaptă. În cazul de față, ghicitoarea îți spune că e vorba despre cineva care nu stă prea mult într-un loc, nu are reşedință permanentă în casa respectivă. Cine nu e decât uneori într-o casă? Spune-mi!

— Un musafir? a spus George Marsh fără tragere de inimă.

— *Exact!* Cine nu e mereu acolo, dar e veşnic pe scară, deci vine şi pleacă după pofta inimii? Musafirul care nu e tocmai musafir? Poliţistul aflat acolo ca să protejeze şi nu e niciodată implicat în crimă? Tu erai persoana aflată veşnic pe scară. Mi-a spus Dottie. Mi-a spus-o cu gura ei. Vezi tu, când au venit elevii, am făcut nişte înregistrări cu ei în care vorbeau despre experienţa lor aici, la şcoală. Mă gândeam să fac un mic montaj pe care să-l proiectez înainte de filme. Şi Dottie a spus ceva tare amuzant. A spus că îi fusese frică să vină în pădure, fiindcă ea era de la oraş. Îţi poţi închipui aşa ceva? Pentru Dottie, metropola era un loc sigur, iar natura era sălbatică şi înfricoşătoare. Dar unchiul ei, poliţistul, i-a spus să nu-şi facă griji. I-a spus că aveam la şcoală un „om din pod”. Habar nu aveam despre ce vorbea, aşa că mi-a explicat că hoţii sunt deseori numiţi oameni de etaj şi că poliţiştii sunt oamenii din pod, aflaţi cu un etaj mai sus ca să sară şi să-i prindă în flagrant pe oamenii de etaj. Unchiul ei ştia cine eşti: George Marsh, faimosul poliţist care l-a salvat pe Albert Ellingham. La fel şi Dottie.

O altă barcă a trecut la distanţă de ei, îndreptându-se spre ţărm. Albert Ellingham a ridicat mâna să-i salute, de parcă totul era în regulă.

— Nu ştiu tot, a spus Albert Ellingham în timp ce făcea cu mâna. De aceea suntem aici. Eu o să-ţi spun ce am pus cap la cap, iar tu o să completezi restul. Ştiu că în după-amiaza răpirii erai la Burlington. Ai fost văzut la poştă, la secţia de poliţie; când Iris a plecat cu maşina, erai peste tot în Burlington. Deci probabil că nu ai fost implicat în actul propriu-zis al răpirii, deşi e posibil să mă înşel. Trebuie să fi urcat până la casă după-amiază, pe înserat. Îmi închipui că ceaţa te-a ajutat – nu erau multe maşini pe drum şi erai greu de văzut. Nu erau în zonă urme neobişnuite de cauciucuri, deci presupun că ai parcat unde parchezi de obicei. Nu ai pierdut vremea cu cine ştie ce trucuri penibile, cum ar fi să porţi pantofi prea mari ca să laşi urme false. Dacă se găseau prin preajmă urmele tale… şi ce dacă? Erau tot timpul la mine acasă. Eşti persoana care e mereu şi niciodată acolo. Ai intrat în tunel. Ai urcat în cupolă şi iată-te faţă în faţă cu una dintre cele mai inteligente fete din New York City. Erai înarmat cu ceva, sunt convins, dar ea avea ceva mai grozav. Avea cartea ei. S-a uitat la tine şi l-a recunoscut pe omul din pod. Poate şi-a dat seama că timpul ei se apropia de sfârşit. Nu avea de gând să te lase să scapi nepedepsit. Ca şi muribundul din *Un studiu în roşu,* a lăsat un mesaj – un mesaj pentru mine. Aici am nevoie

de tine, George, să continui povestirea. Explică-mi!

— Nu e nimic de explicat, a spus George Marsh.

— Atunci nu avem despre ce discuta şi dacă nu avem despre ce discuta, atunci cred că o să…

A întins mâna după funie, iar George Marsh s-a aplecat în față cu mâna întinsă.

— Nu se poate să fie adevărată chestia aia, a spus George. Bomba.

— A, ba sigur că e adevărată. Ca şi promisiunea mea de a o detona dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu.

— De ce ai…

— Fiindcă nu mi-a mai rămas nimic, a spus calm Albert Ellingham. Singurul lucru de care am nevoie e răspunsul. Ştiu că tu îl ai. Dacă nu mi-l spui, murim amândoi. Gândeşte-te foarte bine la următoarea ta mişcare, George. Vreau să-ți dai seama că nu am ajuns aşa departe în viață făcând amenințări nefondate.

Tăcerea poate fi asurzitoare. Pleoscăitul apei, sunetul scos de o pasăre aflată la distanță. Fiecare fluturare şi fiecare undă parcă bubuiau. George Marsh a rămas exact unde era, pe jumătate aplecat în față, iar pe frunte au început să-i apară broboane de transpirație. Şi-a lins buzele şi a clipit de mai multe ori. Apoi a părut să se dezumfle şi s-a lăsat încet înapoi pe banchetă.

— Aşa, a spus Albert cu voce blândă. Acum înțelegi. Pune jos povara, George. Vorbeşte. Vorbeşte şi savurează uşurarea. Dă-i drumul, fiule. Avem tot timpul din lume.

Auzind tonul blând, lui George i s-au umezit ochii.

— Nu a fost niciodată ăsta planul, a spus el în cele din urmă. Trebuie să înțelegi. N-a fost niciodată vorba de niciun fel de violență. Niciodată. Pur şi simplu, totul a mers prost.

— De ce ai făcut-o, George?

George Marsh şi-a împreunat mâinile.

— Când am început să umblu cu tine şi cu prietenii tăi… m-a cam depăşit situația. Am jucat cărți. Sunt bun la cărți. Câştigam. Şi apoi, într-o zi m-am trezit cu o datorie de vreo 20 de miare la nişte tipi din New York, oameni cu care nu te joci. Ştiau că sunt în cercul tău, aşa că m-au lăsat să continui să pariez. Credeam că o să câştig.

— Pentru bani? a spus Albert Ellingham. George, dacă aveai nevoie de bani, de ce n-ai venit la mine?

— Ca să-ți cer bani să-mi plătesc *datoriile la cărți?* a spus George

Marsh.

— Dacă aveai nevoie de ajutor, te-aş fi ajutat.

— Şi după aia n-ai mai fi lucrat niciodată cu mine, a spus George Marsh. Trebuia să ies din beleaua asta şi să nu mai intru niciodată în ea.

— Aşa că mi-ai luat nevasta şi copilul?

Tonul lui Albert Ellingham s-a ridicat puțin. Şi-a dres glasul şi s-a adunat.

— Zi mai departe, i-a cerut el.

— Într-o zi, a continuat George cu capul plecat, am văzut că unul dintre copiii de la şcoală citea o revistă cu poveşti polițiste. Am întrebat-o de ea şi mi-a zis că citea o poveste despre o răpire. Voia să ştie dacă am lucrat vreodată la un caz de răpire. I-am spus că da. M-a întrebat dacă existau de obicei mesaje, indicii lăsate de răpitor. Cu cât mă întreba mai multe, cu atât mai clar îmi dădeam seama că răpirile la care lucrasem erau simple. Iei pe cineva, eşti plătit şi îl dai înapoi imediat. Atât timp cât nu-ți vede nimeni fața, chestiunea e de cele mai multe ori rezolvată. Apoi m-am gândit la banii din seiful aflat în biroul tău. Mi-a venit în minte planul complet. Aveam să cer banii ăia. Sincer să fiu, am crezut că lui Iris avea să…

— Avea să ce?

George Marsh a ridicat privirea de la mâinile pe care şi le frângea.

— Să-i placă, a spus el.

— Să-i placă?!

— Era în căutare de senzații tari, Albert. Folosea cocainã. Ştii şi tu asta. Ştii cu ce gen de oameni îşi petrecea timpul. Voia distracție şi aventură. Era plictisită de moarte aici. N-ar fi trebuit decât s-o înşfăcăm şi s-o ținem câteva ore într-un grajd. Ți-o poți imagina uşor pe Iris povestindu-şi aventura la cină.

Dacă Albert Ellingham îşi putea imagina asta, nu a spus-o cu voce tare.

— Am luat doi tipi pe care-i ştiam, nişte gorile de duzină, fără cine ştie ce creier. Furau orice, dar nu făcuseră niciodată rău cuiva. Le-am oferit câte două bătrâne ca să mă ajute câteva ore. Treaba lor era să blocheze şoseaua cu maşina lor, iar când Iris ieşea la plimbare, trebuia s-o înşface, s-o lege, să-i acopere ochii şi s-o pună într-un grajd aflat la câțiva kilometri mai încolo. Luam banii şi ea era eliberată. Poate ar fi avut o zgârietură, două, dar ar fi fost acasă şi ar fi râs de întâmplare. Trebuia să fie acasă şi să râdă.

— Dar nu e acasă, a spus Albert. Şi nu râde.

— Nu. Nu, nu e.

George Marsh scoase țigara de după ureche.

— Alice era în maşină. Cred că asta… a complicat lucrurile.

A şovăit, dar Ellingham i-a făcut semn să continue.

— În ziua aceea eram în Burlington, cum ai spus. Aveam un semnal prestabilit. Aveam să iau prânzul la Henry's şi când era gata, când Iris era… mă rog, cu ei… aveau să sune la restaurant şi să ceară să vorbească cu Paul Grady. La 1:05, chelnerița l-a strigat prin restaurant pe Paul Grady. Am plătit nota şi am plecat, dar am mai rămas o vreme în oraş şi am stat cu ochii pe clădirea în care lucrai cu Mackenzie. Apoi am luat-o pe Route Two către casă şi am parcat lângă o cabină telefonică. Unul dintre tipi stătea de şase şi m-a sunat la telefonul public când ai plecat din Burlington. Atunci era momentul să-mi ocup poziția. Era ceață, aşa că nu era nimeni în jur. Am parcat în spate şi am intrat în tunel. Eram înfofolit cu fular, căciulă şi palton. Tot ce trebuia să fac era să aştept în dom, să iau banii de la tine, să te leg şi apoi să iau maşina şi să mă întorc la cabina telefonică. Ştiu pe cineva care lucrează la centrala telefonică…

— Margo, a spus Albert Ellingham. Margo Fields. A fost singurul element care m-a sâcâit întotdeauna – în seara aceea te-am găsit acasă când am sunat şi nu aveai cum să ajungi acasă la timp dacă erai persoana pe care o văzuse Dottie. Mi-am dat repede seama cât de uşor era să-ți fie făcută legătura în altă parte, şi nu acasă la tine. Dar Margo vorbise cu poliția. Le-a spus că ți-a făcut legătura la tine acasă. A trebuit să mă întorc la ea şi s-o întreb din nou ca să recunoască până la urmă că ți-a făcut legătura la cabina telefonică. A spus că tu i-ai zis să nu spună nimănui, fiindcă era o acțiune FBI şi anumite lucruri trebuiau ascunse atât de public, cât şi de mine. Deci te-ai dus în cupolă şi, în loc s-o găseşti goală, ai găsit-o acolo pe Dottie Esptein. Ce s-a întâmplat cu Dottie?

— Trebuie să înțelegi, a spus George Marsh, toată chestia *începuse* deja. Trebuia să o ducem până la capăt. N-am vrut să-i fac rău. N-am ştiut *ce* să fac. Stătea acolo aşa, cu cartea strânsă la piept de parcă era un scut, şi-mi zicea că n-o să spună nimănui. Iar eu stăteam şi mă gândeam „Ce mă fac cu puştoaica asta?". Cred că i-am zis „Nu te pot lăsa să pleci" sau ceva în genul ăsta şi, până să mă dezmeticesc, s-a aruncat direct în chepengul deschis din podea. Jur că ea *a sărit.* A sărit direct în gaura aia, încercând să scape.

Vocea i s-a frânt şi a durat câteva minute să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Doamne, trebuie să se fi izbit rău de tot cu capul de pământ… Distanța e… cât? Trei, patru metri? Am coborât scara după ea. Era o baltă de sânge. Gemea şi încerca să se târască, dar nu reuşea. Aluneca… Cred că avea țeasta despicată. Dacă o lăsam aşa ar fi fost mai rău. Jur că ar fi fost mult mai rău dacă o lăsam aşa. M-am uitat cum aluneca în sângele de pe jos şi era aşa de oribil, că… Aveam pistolul la mine, dar dacă o împuşcam s-ar fi descoperit că glonțul provenea din pistolul meu. Aşa că am luat o țeavă care era sprijinită de zid – cred că o foloseşti ca să propteşti uşa trapei ca să stea deschisă – şi am lovit-o doar o singură dată, iar ea nu s-a mai mişcat…

Cerul a început să se întunece de parcă auzise povestirea.

— Nici nu ştiu ce se întâmpla în mintea mea în acel moment. Totul se petrecuse în câteva secunde. Niciodată n-am vrut să pățească ceva copilul ăla. Tu urma să vii în scurt timp. Singurul meu gând a fost să curăț scena crimei. Am pus-o într-una din lăzile pentru băuturi pe care le ai acolo. Era plină cu rumeguş, aşa că a mai absorbit din sânge. Am curățat podeaua cu alcool. Mi-am şters pantofii cu alcool. Am pus lada pe una din lize şi am scos-o afară, apoi am băgat-o în maşină.

— De ce nu ai lăsat-o? a întrebat Albert Ellingham.

— Dacă nu exista un cadavru, nu ştia nimeni nimic. Locul crimei nu exista. Puteam să mă întorc mai târziu şi să curăț ca lumea. Trebuia neapărat să curăț locul. Apoi am urcat înapoi în cupolă şi mi-am ocupat poziția ca să te aştept. N-am vrut să te lovesc aşa de tare… eram foarte ambalat din cauza puştoaicei. Am luat banii, am ieşit prin tunel, m-am urcat în maşină şi am plecat. M-am dus la un restaurant de la un popas. Începusem cu câteva săptămâni în urmă să iau cina acolo, ca să se obişnuiască cu venirea mea regulată. Era mai aproape de casa ta decât de a mea. Spuneam mereu tuturor celor de acolo că mâncam înainte să vin la academie din cauza prostiilor franțuzeşti care erau servite la tine – crème de o-la-la când omu' vrea să mănânce un burger cinstit. Toată lumea se amuza copios când auzea asta. Aşa că am comandat o friptură Salisbury şi o cafea şi am aşteptat telefonul. Ştiam că avea să vină. Pe asta se baza totul. Dacă veneau apeluri seara şi nu răspundea nimeni la mine acasă, atunci Margo de la centrală trebuia să-mi facă legătura acolo, ca să pară că sunt acasă. De acolo puteam aştepta telefonul tău, care a şi venit. Apoi urma să vin la reşedință, după care mă duceam s-o aduc acasă pe Iris. Când ajungeam la grajd, le dădeam băieților partea lor şi eu veneam acasă cu Iris. Ăsta era planul. Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu, a spus Albert Ellingham. Nu s-a întâmplat aşa.

— Când am ajuns acolo, le-am dat banii. Eu mi-am păstrat cumpătul, dar ei erau agitaţi. Iris s-a luptat cu ei ca s-o apere pe Alice. A opus rezistenţă. Iar ei nu erau aşa proşti cum am crezut şi nici aşa de inofensivi. Au spus că familia Ellingham valorează mult mai mult decât două miare pentru fiecare dintre ei. Le-am oferit cinci. M-au atacat amândoi. În alte condiţii, mai favorabile, i-aş fi putut înfrânge, dar unul dintre ei m-a lovit cu o cheie fixă. Au spus că de-acum ei sunt şefii. Le mutaseră pe Iris şi pe Alice în altă parte şi au spus că le păzea un alt tip şi că ăla era pregătit să le împuşte dacă lucrurile nu se petreceau cum voiau ei. Mi-au dat instrucţiunile pentru livrarea recompensei. Situaţia scăpase de sub control.

— Aşa că ai venit cu mine noaptea următoare, ca să le dau recompensa, a spus Ellingham.

— Până să mergem, am avut timp să mă gândesc, a răspuns George Marsh. Habar nu aveam ce se întâmplase cu Iris şi Alice, dar trebuia să încerc să le scot din situaţia în care le băgasem. Aş fi făcut orice pentru asta.

— Şi totuşi ai luat o parte din mormanul de bancnote marcate, a spus Albert Ellingham. Ca să-ţi acoperi urmele. Să arunci vina pe altcineva.

— Trebuia să le arăt tipilor ălora că aveam ceva ce i-ar fi putut scoate din belea, ceva care i-ar fi făcut scăpaţi pentru totdeauna. Am ştiut mereu cine avea să fie ţapul ispăşitor – Vorachek. Era un scandalagiu. Toată lumea avea să fie bucuroasă să-l vadă după gratii. Te ameninţase în trecut. Tot ce trebuia să fac era să-i plasez o parte din banii marcaţi. Aveam de gând să le spun asta tipilor, să le spun că puteau să scape basma curată, fără bătăi de cap. Am aşteptat să mă contacteze. N-au făcut-o. Aşa că m-am dedicat complet cazului. Am verificat tot ce ştiam despre tipii ăia. Am luat la scuturat fiecare persoană de contact pe care o aveam, dar, când e vorba de o asemenea sumă de bani, te cam lupţi cu morile de vânt. Apoi a fost găsită Iris…

S-a uitat peste marginea bărcii la apa în care plutise cadavrul lui Iris.

— Cine l-a omorât pe Vorachek? a întrebat Albert Ellingham.

— Nu ştiu. Pe cuvânt că nu ştiu. Nu m-ar mira să-i fi făcut felul unul de-ai lui. Sau poate-a fost cineva din mulţime, cineva pur şi simplu furios.

— Iris, a spus Albert Ellingham. Dottie. Anton Vorachek. Trei morţi. Şi apoi mai e Alice a mea. De *aceea* suntem aici. Asta trebuie să aflu. Unde e Alice?

În sfârşit, George Marsh s-a adunat suficient încât să ridice bărbia şi să-l

privească în ochi pe Albert Ellingham.

— La ce bun să murim amândoi aici? a întrebat el.

— Sunt dispus să plătesc acest preț.

— Ştiu unde e Alice, a spus George Marsh.

Tot calmul pe care Albert Ellingham reuşise să şi-l păstreze până în acel moment s-a evaporat într-o clipă. S-a ridicat pe jumătate, cu funia strânsă în pumn, cu fața vineție şi vasele capilare brăzdându-i vizibil albul ochilor. Când a vorbit, vocea lui era ca un tunet îndepărtat.

— Tocmai ai spus că nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat cu Alice, a zis el. Că nu ai fost implicat direct în răpirea ei. Că ai căutat-o.

— Şi până la urmă am găsit-o, a spus Marsh.

— *Este fiica mea în viață sau nu?*

Pentru prima dată de când începuseră această conversație, George Marsh s-a sprijinit de spătarul banchetei. Şi-a lărgit nodul la cravată şi şi-a întins picioarele, de parcă era din nou după-amiaza relaxantă pe lac care-i fusese promisă.

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ăsta e unul din jocurile tale. Eşti înnebunit după jocuri, Albert.

— Nu e niciun joc. Spune-mi unde e fata mea sau…

— Sau ce? Dai drumul la funie şi sărim amândoi în aer? Asta vrei să spui? Şi dacă-ți spun, o să mă laşi pur şi simplu să plec liniştit? Asta o să se întâmple? Eu îți zic, tu desfăşori funia aia de pe mână şi plutim împreună la mal, iar apoi totul e bine şi frumos?

— Ne întoarcem la mal. Rămâi în viață.

— Unde? a întrebat George Marsh ridicând din umeri, cu palmele în sus. În puşcărie? Tu ştii ce mi-ar face în puşcărie, Albert? Unui polițist care a răpit un copil? Copilul *tău?* Aş fi bătut zi de zi până aş ajunge o masă de carne însângerată… probabil de ceilalți polițişti. Asta dacă aş apuca să ajung la puşcărie. Nu mă aşteaptă niciun viitor la mal.

— Dacă-mi spui unde e Alice, am putea ajunge la o înțelegere. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine dacă-mi recapăt fiica.

— Ar trebui să ajungem la o înțelegere de proporții epice. Cam cum vezi tu treaba asta? M-ai lăsa să plec, poate că mi-ai promite nişte bani, iar apoi eu ți-aş spune unde e? Nu, a spus Marsh scuturând din cap. N-ai putea să-ți asumi acest risc. Nu mă poți lăsa să plec. Atât timp cât ştiu ce s-a întâmplat cu Alice, trebuie să-ți păstrezi controlul asupra mea. Iar dacă mă omori, n-o să afli niciodată.

S-a aplecat în față suficient de mult ca să-şi scoată brațele din mânecile hainei. Albert Ellingham l-a urmărit amuțit, cu fața roşie de furie.

— Sincer să fiu, a continuat Marsh ridicându-se de data asta în picioare ca să-şi suflece mânecile, nu-mi vine să cred că ți-a luat atât timp să te prinzi. Presupun că am aşteptat ziua în care avea să-ți pice fisa şi uite că a venit. Ai dreptate. Mă simt mult mai bine acum, că ți-am spus. M-am săturat de secrete. Şi cred că şi tu la fel… la câte mici secrete murdare ai. Pun pariu că nici măcar Mackenzie nu le ştie pe toate. Tu, cu ziarele tale… toate mitele pe care le-ai dat, toate articolele pe care le-ai îngropat, politicienii pe care îi țineai în lesă… Marele Albert Ellingham…

— N-am făcut niciodată…

— Şi Alice. Ştiu şi de Alice. E cel mai mare secret al tău, nu-i aşa?

Marsh şi-a luat haina de pe umeri, apoi a aşezat-o pe banchetă, lângă el. A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos o brichetă.

— Nu există cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi, a spus punându-şi țigara între buze.

Câteva zeci de secunde mai târziu, oamenii din apropiere au văzut o lumină orbitoare şi au auzit o bubuitură care a speriat păsările, făcându-le să se risipească în noapte. Explozia a făcut bucăți velierul *Wonderland* şi pe ocupanții săi, aruncând totul în aer. În săptămânile care au urmat, lacul Champlain a continuat să aducă la țărmurile sale fragmente din barcă şi din oameni.

25

— De ce scrii cărți?

Nate stătea pe jos în fața lui Stevie, în întunericul rotondei. Amândoi îşi țineau genunchii strânşi la piept şi erau zgribuliți, deşi purtau paltoane. Locurile liniştite, observă Stevie, erau foarte zgomotoase odată ce te obişnuiai cu ele. Urechea se obişnuieşte şi apoi prinzi fiecare sunet. Fiecare frunză care cade scoate un sunet blând la impactul cu pământul. Fiecare suprafață mângâiată de vânt are propria ei percuție. Tot ce trăieşte în beznă – şi sunt multe lucruri care trăiesc în beznă – face zgomot la fiecare mic pas pe care-l face. Bufnițele țipă. Lemnul scârțâie. E o adevărată hărmălaie.

— Nu ştiu, răspunse Nate. Fiindcă nu ştiu să fac altceva?

— Ăsta nu e un motiv.

— Nu ştiu. Scriu şi gata. De ce am nevoie de un motiv?

— Totul are un motiv, chiar dacă nu-l cunoaştem, spuse Stevie. Motivul?

— Bine, spuse Nate. Motivul meu e că prefer dragonii.

— În locul cui?

— Absenței dragonilor.

Stevie se uită la Casa Mare aflată de cealaltă parte a pajiştii. În întuneric, ferestrele erau luminate, dreptunghiuri distorsionate, ca nişte ochi prelinşi. Luna contura învelişul exterior al clădirii; umbra aruncată de galeria exterioară obtura complet uşa de la intrare, aşa că arăta ca o creatură uriaşă care te vedea, dar nu-ți permitea accesul. Afară, reflectorul îndreptat spre statuia lui Neptun lumina vârfurile tridentului. Acum, când era învăluită în tenebre şi aproape invizibilă, Stevie văzu pentru prima dată Casa Mare. Văzu ce era: un loc complet dement, nedorit de munte. I se spunea Muntele Secure, fiindcă avea forma uneltei respective. Muntele Secure nu dorise să-i fie dinamitată fața şi nici să-i fie copacii tăiați. Nu voia să aibă nimic de-a face cu această şcoală, aşa că distrusese familia care o întemeiase. Îi înghițise pe toți, cu mişcări lente, precaute, până nu mai rămăsese nimic din ei.

Creierul ei începea să o ia pe căi bizare.

— Ce face Norbul Pulsatoriu? întrebă ea încercând să-şi alunge gândurile.

— Nimic. E ca un zid de jeleu. Mă rog… poți să pui chestii în el şi nu le va vedea nimeni.

— E un zid care ascunde lucruri? Nu mi-ai spus asta data trecută.

— În principal, pulsează, spuse Nate. Arată ca şi cum ar respira. Nu includ Norbul Pulsatoriu în carte.

Lui Stevie nu-i plăcea acest zid care pulsa şi respira, nu când de la capătul pajiştii o privea ameninţător casa aceea bolnavă. De ce venise aici? De ce trecuse printre Sfincşi? De ce se întorsese după moartea lui Hayes? De câte avertismente era nevoie ca să priceapă?

Aha, venea! Fiara care se înălța în pieptul ei, creatura cu degete dinlăuntrul ei, care-i strângea inima în ritmuri frânte, care-i şoptea la ureche nenorociri până ce devasta totul. Venea chiar acum, exact când totul atingea punctul culminant.

— Îmi place, minți ea.

— Nu înțelegi Norbul Pulsatoriu. Nimeni nu înțelege Norbul Pulsatoriu.

— Îl doresc.

— Nimeni nu doreşte Norbul Pulsatoriu, spuse Nate. Vrei să aşteptăm înăuntru?

— Nu, spuse ea.

— De ce?

— Fiindcă nu mă pot mişca.

Măcar asta era adevărat. Dacă se făcea stană de piatră, îşi încleşta mâna pe telefon şi se agăța cu putere de realitatea lui Nate şi Larry şi Fenton şi Hunter, putea să stăpânească fiara. Trebuia. *Ştia răspunsul.*

— De ce i-ai zis Norb? întrebă ea încercând să continue conversația, ca să fie nevoită să vorbească.

— Am tastat greşit când am vrut să scriu cuvântul „orb” şi l-am lăsat aşa. Hai, Stevie, pe bune, e frig. Janelle şi Vi…

— Dacă am rezolvat cazul? spuse ea. Dacă chiar am reuşit?

Nate făcu o pauză.

— Atunci ar fi ceva extraordinar de important, spuse el.

— Mi-e frică.

Spre cinstea lui Nate, nu întrebă de ce îi era frică şi nu îi spuse să nu-i fie frică. Poate că înțelegea ce înfricoşător era să faci ceea ce ai fost născut să faci. Poate că vedea monştrii ascunşi în noapte.

— Atunci *tu* de ce o faci? întrebă el. De ce studiezi mistere polițiste?

La asta Stevie chiar se gândise.

— În mistere, în cazurile polițiste, ai la dispoziție o mulțime de informații… totul contează. Locul. Ora. Vremea. Clădirea. Terenul. Fiecare

lucru care-ți intră în raza vizuală. Fiecare obiect din încăpere. Tot ce spune toată lumea. E enorm de multă informație. Iar tu trebuie să te uiți la tot şi să descoperi tiparul, să găseşti acel lucru care iese în evidență, să înțelegi care dintre toate informațiile are însemnătate. S-a găsit cumva un fir de ață prins în gard? A auzit cineva vreun zgomot? E vreo amprentă sub masă? Şi ar putea fi mii de amprente – deci care dintre ele înseamnă ceva? Iei totul la mână şi-ți dai seama ce anume contează. Asta este munca pe care trebuie s-o faci. Şi după aceea faci dreptate.

— Deci tu vrei să afli răspunsurile, iar eu vreau să inventez răspunsurile, spuse el. Cred că tocmai am economisit o căruță de bani pe care i-am fi dat pe terapie.

— A, şi vreau să port mănuşi chirurgicale, spuse Stevie.

— Cine nu vrea? zise Nate zâmbind vag.

— Ce chestie! spuse ea. Când zâmbeşti, parcă apare un curcubeu într-o zi noroasă.

— Să nu-mi mai spui în viața ta aşa ceva.

Telefonul lui Stevie zornăi pe ciment. Zgomotul era aşa de şocant, că fata tresări puternic. Pe ecran apăru numele lui Larry, iar Stevie luă telefonul.

— Salut! spuse.

— Stevie, zise Larry cu o voce ciudat de egală. Ce te-a făcut să mă suni?

— Am avut un presentiment urât, spuse ea. Îmi pare rău. N-am vrut să…

Larry rămase tăcut.

— Alo? spuse Stevie. Ce se întâmplă?

— Stevie… casa era cuprinsă de flăcări. A fost un incendiu foarte mare, Stevie. Pompierii cred că cineva a uitat gazul pornit şi şi-a aprins o țigară. Au găsit un cadavru la parter. Era profesoara ta, dr. Fenton.

Stevie simți că-i vine să râdă. Nu era nimic amuzant, totuşi era cât pe ce să slobozească un hohot de râs.

— Au mai găsit pe cineva pe scări. Are un nepot…

Poate că râsul era de fapt un icnet că avea să vomite.

— E…

— Nu ştiu în ce stare e. Stevie, ai ştiut că ceva nu era în regulă…

Nate se aplecă în față. Îşi dădea seama că se întâmplase ceva rău.

— Vorbea ciudat la telefon.

— Mai era cineva cu ea? În ce stare ți s-a părut că era?

Nu acum… Copilul e acolo. Copilul e acolo!

— Stevie?

Lumea începea să se întunece. Sigur, era noapte, dar acum venea şi mai multă noapte şi Stevie simți că era momentul să se lase pe spate şi să stea întinsă, lipită de pământ. Nate se trase lângă ea şi o întrebă dacă se simte bine, dar abia îl auzea.

Acum, că era lungită pe spate şi celelalte lumini ale lumii se topeau în întuneric, observă un singur punct luminos deasupra capului ei. Un punct mic, albastru, strălucind în jos, către ea. Era încastrat într-un ochi negru, lucios, care-i amintea de ochiul de vacă pe care îl disecase cu Mudge. Cum se numea punctul unde totul se conectează, dar prin care nu vezi…?

Ar fi putut să jure că micul ochi albastru al camerei de supraveghere a lui Edward King din tavanul rotondei i-a făcut cu ochiul.

Vedea tot.

Mulțumiri

Când scriu o carte, mă simt deseori ca o nebună singuratică ce inventează lucruri şi vorbeşte întruna singură. Mă simt aşa fiindcă e o descriere destul de corectă a ceea ce se întâmplă. DAR! Nu suntem niciodată cu adevărat singuri! Cărțile sunt scrise datorită prietenilor şi familiei, datorită redactorilor, editorilor, agenților, oamenilor de PR, datorită celor de la marketing, librarilor, bibliotecarilor… nenumărați oameni pun umărul la crearea şi finisarea unei cărți şi apoi la aducerea acelei cărți în mâna cititorilor.

Mulțumesc, Katherine Tegen, pentru îndrumarea şi sprijinul tău. Mulțumiri lui Mabel Hsu, care a călăuzit această carte prin procesul editorial. Mulțumiri incredibilului meu redactor Beth Dunfey pentru observațiile extraordinar de pertinente şi eterna atitudine pozitivă. Şi tuturor celor de la editura HarperCollins care au avut grijă de această carte în fiecare etapă a procesului. (Şi sunt o mulțime de etape.)

Mulțumiri agentei şi partenerei mele de aventuri Kate Schafer Testerman. E fenomenală. Şi n-o dau nimănui. Nu vă apropiați de ea! E a mea şi numai a mea. Mulțumiri asistentei mele, Kate Welsh, şi impresionantelor ei tabele Excel. Mulțumiri Doamnei Crimă, Sarah Weinman, pentru susținere şi pentru toate povestirile „criminale”.

Mulțumiri prietenilor mei, minunaților mei prieteni. Sunt o mare norocoasă că am prieteni sclipitori, care împart cu mine cunoştințele lor vaste despre structură şi narațiune. Mulțumiri lui Cassie Clare, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link şi Robin Wasserman. Nu există cuvinte care să exprime pe deplin cât de mult îmi îmbogățeşte înțelepciunea lor viața şi îndemânarea cu care îmi fac meseria. Îi mulțumesc prietenului meu Dan Sinker, care a insistat să fac ceva ce-mi place şi m-a convins să fac emisiuni audio pe net cu el. Nu ştiu unde aş fi ajuns fără această supapă creativă. Şi lui Jason Keeley, Paula Gross, Alexander Newman, John Green, Kirsten Rambo, Peggy Banaszek, Shannon Skalski, Alexis Fisher, Crista Kazmiroski şi Julie Polk, le mulțumesc în general pentru tot ce-mi oferă, tot timpul. Şi mai sunt atâția alții cărora am să le mulțumesc. Sunteți cu toții extraordinari. (Mai puțin tu, Keeley. Tu eşti *în regulă.)*

Le mulțumesc părinților mei pentru toată dragostea lor şi susținerea fără limite.

Mulțumiri fetiței mele frumoase, Zelda. E îngerul meu urât mirositor şi absolut perfect, chiar şi când latră trei ore fără oprire în timp ce scriu. Cineva trebuie să apere casa de hoți.

M-am măritat în timp ce scriam această carte! Aşa că mulțumesc minunatei mele familii engleze, care m-a acceptat ca nou membru. E minunat să ai socri, un nou frate, o nouă soră şi doi nepoți extraordinari. Nu e prea clar cu ce contribui eu la această familie, dar vă mulțumesc că m-ați primit printre voi.

Mulțumiri soțului meu, care va rămâne anonim. O să-i spunem Maestrul Adorabil. (Ce grețos! Teribil de grețos! Lolololol foarte grețos.) (Dar este. Adorabil, vreau să zic.) (Lololol grețos.)

Şi îți mulțumesc ție. Da, despre TINE vorbesc. Îți mulțumesc că citeşti această carte. TU eşti motivul pentru care această carte există!

MAUREEN JOHNSON

YOUNG 14+

Așteptarea următorului episod al seriei lui Maureen Johnson, un omagiu adus Agathei Christie, lui Sherlock Holmes și literaturii mystery clasice, a fost o tortură, dar *Silueta de pe scară* merită întru totul.

BUSTLE

Al doilea volum din seria *Stevie Bell* are mai multe răsturnări de situație decât își poate imagina eroina. Nimeni nu răspunde de bunăvoie la întrebări, iar cineva va plăti cu viața pentru aflarea adevărului.

Cazul *Maestrul minciunilor* — o răpire și o triplă crimă care au zguduit din temelii Academia Ellingham în 1936 — a chinuit-o ani de zile pe Stevie și e chiar motivul pentru care a venit la academie. Dar apoi mai moare cineva, iar părinții o retrag în grabă de la școală. Stevie e dispusă să facă orice ca să se întoarcă la Ellingham, să fie alături de prieteni și să rezolve cazul. Chiar dacă asta înseamnă să facă un pact cu detestabilul senator Edward King. Când se întoarce, în cele din urmă, la școală, se întoarce și la David: băiatul pe care l-a sărutat și care și-a ascuns adevărata identitate.

Însă e mult mai mult de-atât în joc. Unde s-a ascuns ucigașul? Care e înțelesul ghicitorii pe care a lăsat-o în urmă Albert Ellingham?

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0932-6

9 786064 009326

{1} În original, Muderinos – la origine, fanii emisiunii on-line *My Favorite Murder.*

{2} În original, SSDGM – Stay Sexy, Don’t Get Murdered, deviza fanilor emisiunii *My Favorite Murder.*

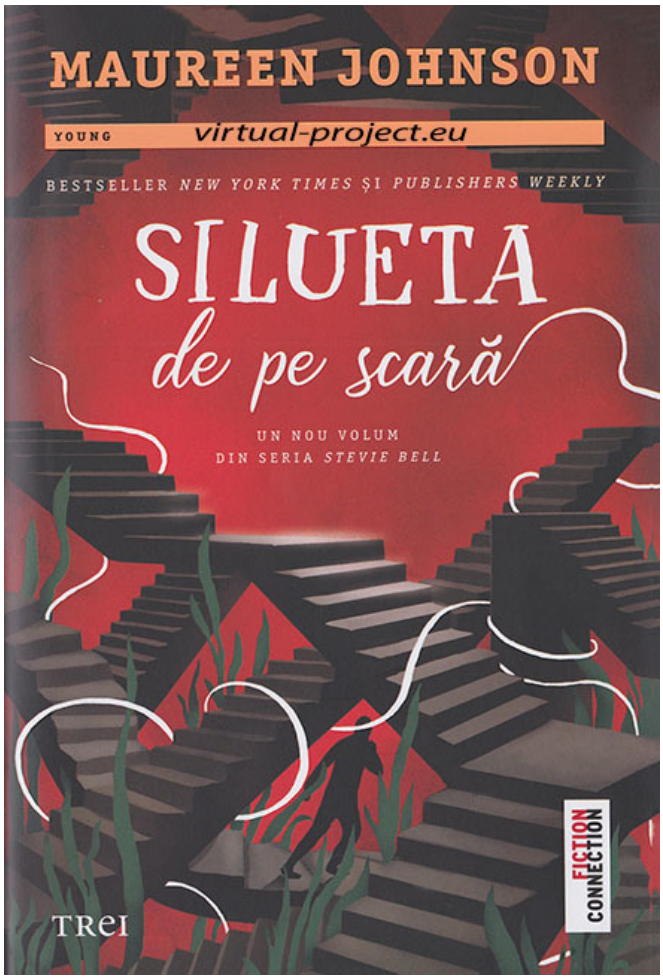
MAUREEN JOHNSON
YOUNG
virtual-project.eu
BESTSELLER NEW YORK TIMES ȘI PUBLISHERS WEEKLY
SILUETA
de pe scară
UN NOU VOLUM
DIN SERIA STEVIE BELL
FICTION CONNECTION
TREI